Civilizaţii străvechi şi enigmele lor
Tomás Martínez Rodríguez

Civilizaţii străvechi şi enigmele lor
LITERA INTERNAŢIONAL

Editura Litera International
Traducere şi adaptare:
Graal Soft – Integrated Translation Services
EDICIÓN ORIGINAL EN CASTELLANO
2007 EDICIONES NOWTILUS S.L., MADRID, SPAIN
www.nowtilus.com
Tomás Martínez Rodríguez
Copyright 2008, Editura Litera International pentru versiunea în limba română.

www.litera.ro
Editor: Vidraşcu şi fiii
Coperta: Griffon & Swan

MARTÍNEZ RODRÍGUEZ, TOMÁS
MARI MISTERE ALE TRECUTULUI / Tomás Martínez Rodríguez; trad.: Graal Soft.
— Bucureşti: Litera International, 2008
ISBN 978 – 973 – 675 – 468 – 5
159.961

Naşei mele, pentru că mi-a arătat calea secretă a stelelor.

CUPRINS

Introducere Enigma evoluţiei umane
Capitolul I Primii astronomi
Capitolul 2 Stonehenge: calculatorul megalitic…
Capitolul 3 Indicii ascunse ale artei rupestre
Capitolul 4 Un mesaj pentru zei
Capitolul 5 Numere cosmice
Capitolul 6 Nu suntem primii
Capitolul 7 Vizitatori din alte lumi
Capitolul 8 Astronauţii de pe Sirius
Capitolul 9 Valea Giganţilor
Capitolul 10 Civilizaţia uitată
Capitolul 11 Revelaţia zeilor
Epilog Un trecut surprinzător
Bibliografie

„O, Solon, voi toţi aveţi o minte tânără care nu păstrează vechile credinţe întemeiate pe o lungă tradiţie. Au avut şi vor avea loc şi în viitor multe şi diferite distrugeri ale speciei umane…”

Platon, *Timaios*

Introducere
ENIGMA EVOLUŢIEI UMANE

În ultimele decenii, arheologia – în colaborare cu alte ştiinţe, precum geologia, genetica, paleoantropologia, astronomia sau fizica – a demonstrat că actuala paradigmă a trecutului nostru este incorectă. Această imagine asupra lumii de altă dată a fost larg acceptată de societatea modernă, fără a pune întrebări, cel puţin cu privire la numeroasele necunoscute care încă aşteaptă să fie elucidate.

Conform acestor criterii oficiale, se crede că omul modern[1] apare la finalul primei perioade a Glaciaţiunii

1 Homo sapiens sapiens din contextul glaciar primeşte şi numele de omul de Cro-Magnon, datorită rămăşiţelor descoperite în situl francez de la Les Eyzies de Tayac. Deşi omul de Cro-Magnon este foarte bine reprezentat pe continentul european în numeroase situri, se crede că originea sa ar fi orientală, ceea ce nu îl împiedică să sosească în Europa şi pe toate continentele, cu excepţia celui antarctic. Numeroase mărturii fosile de pe întreaga planetă atestă această expansiune a omului modern până la finele Erei Glaciare. După cum

Würm (Würm I), în urmă cu 40 de milenii.

Vânătorii-culegători asiatici traversează strâmtoarea Bering cu aproximativ 12.000 de ani în urmă, în drum spre un continent – cel american – despre care se presupune că era nepopulat. Apoi vor lua naştere societăţile anterioare primelor civilizaţii din Orientul Apropiat.

Aceşti ultimi 30 de ani de investigaţie exhaustivă au perturbat actuala noastră schemă a preistoriei. Deşi mulţi nu vor să admită, recentele indicii ne confirmă faptul că ne aflăm în faţa unei noi revoluţii ştiinţifice în domeniul istoriei. Graţie progresului tehnologic, a existat o îmbunătăţire apreciabilă a tehnicilor de datare prin intermediul carbonului şi al altor procedee[2], datorită cărora ştim acum – de pildă – că structurile megalitice

---

vom avea ocazia să dovedim, noile descoperiri paleontologice demonstrează că, în realitate, primii oameni moderni au puţin mai mult de o sută de mii de ani. (n.a.)

2 Pentru a reconstitui trecutul, este absolut necesar să dispunem de o scală a timpului cât mai precisă posibil; de aceea, devine crucială aplicarea metodelor fiabile de datare. în prezent, se cunosc cel puţin şase astfel de metode de datare foarte eficiente pentru stabilirea perioadei, începând de acum o mie de ani şi până în urmă cu multe mii de ani, deşi aceste metode prezintă câteva deficienţe majore; şi cum atenţia cercetătorilor se concentrează în special asupra ultimelor zece milioane de ani, în acest context istoric se regăsesc o mare parte dintre respectivele lacune, atât de frustrante pentru paleontologi. De aceea, în faţa acestei probleme, sunt posibile doar următoarele căi metodologice: cele directe şi cele indirecte. Primele permit aplicarea tehnicilor de datare asupra obiectelor, nefiind însă lipsite de dificultăţi. Cele din a doua categorie reprezintă procedeul metodologic cel mai folosit. în acest caz, măsurarea vechimii artefactelor sau a fosilelor găsite se face datând elementele care au fost asociate lor. Este foarte uzuală folosirea tehnicii „corelării faunistice“. Prin intermediul acestei tehnici, se atribuie vechimea fosilelor şi a artefactelor de interes paleoantropologic prin intermediul informaţiei aduse de fosilele neumane găsite în acelaşi nivel stratigrafie şi, de aceea, asociate resturilor care trebuie datate. De asemenea, există metode radiometrice de datare, strâns legate de dezintegrarea radioactivă şi de metoda paleomagnetică, bazată pe faptul constatabil al inversării axei magnetice a Pământului. Totuşi, concluziile acestei tehnici sunt relative, ceea ce conduce la necesitatea coroborării cu alte tehnici. (n.a.)

europene sunt mult mai vechi decât oraşele sumeriene sau egiptene. Deja nu mai este valabil să presupunem că evoluţia către civilizaţie s-a realizat prin intermediul unui schimb progresiv normal; chiar şi concepţia evoluţionistă a speciei noastre a fost până acum o iluzie grosolană.

La trei ani după ce Darwin a revoluţionat paradigma evolutivă a omului cu cartea sa, *Originea speciilor* (1859), un alt om de ştiinţă, Thomas Henry Huxley, a uimit opinia publică din secolul al XIX-lea cu lucrarea sa, *Despre locul omului în natură*. În ea, Huxley ratifica ideea vehiculată de către colegul său, Darwin: originile noastre aveau mai mult de-a face cu latura naturală decât cu cea supranaturală.

Secole de-a rândul, s-a acceptat dogma greşită conform căreia geneza speciei noastre era scrisă în Biblie, fapt pentru care o analiză detaliată a textelor sacre ne-ar putea da indicii cu privire la apariţia – prin voinţa divină – a omului pe Pământ. Potrivit acestei viziuni creaţioniste, omul, aşa cum îl cunoaştem în prezent, a fost creat de Dumnezeu în jurul anului 4004 î.Hr.

Evident, sectorul ecleziastic a fost scandalizat de ideile vehiculate de Darwin şi de susţinătorii săi evoluţionişti. Chiar şi după ce teoriile supranaturale au început să piardă teren, obişnuiţii adepţi ai creaţionismului au considerat necesar ca, în învăţământul general, masele să fie în continuare instruite, încă mulţi ani de-a rândul, în spiritul acestor idei false.

Conform noilor criterii deductive ale ştiinţei, oamenii prezentau o relaţie evolutivă foarte strânsă cu primatele superioare, ceea ce făcea ca apariţia lor să fie mai îndepărtată – din punct de vedere cronologic – decât data semnalată de dogma religioasă.

Contribuţia lui Huxley la concepţia evoluţionistă a constat în metodologia folosită în studiile sale. Acestea se bazau pe metode de comparare embrionară, fosilă şi anatomică între simieni şi oameni. După cum era de aşteptat, concluzia lui Huxley a reprezentat – în termenii lui Roger Lewin – „un element-cheie pentru cea mai mare revoluţie a istoriei filosofiei occidentale: oamenii au

început să fie consideraţi ca făcând parte din natură, şi nu ca aflându-se în afara acesteia".

Dintr-o perspectivă diacronică, dezbaterea referitoare la originea omului a suferit modificări importante. Din epoca lui Darwin, a lui Huxley şi a lui Haeckel până în primii ani ai secolului al XX-lea, s-a estimat că strămoşii noştri cei mai apropiaţi au fost marii simieni africani, precum cimpanzeul şi gorila, în timp ce urangutanul (marea maimuţă asiatică) nu a fost considerat atât de apropiat de specia noastră. Din anii '20 până în anii '60, oamenii au fost separaţi, pe scara evoluţiei, de marii simieni, care erau consideraţi ca aparţinând unui grup evolutiv distinct. Totuşi, din anii '60, punctul de vedere convenţional a revenit la perspectiva darwiniană[3].

În paralel, cercetătorii încercau să localizeze „leagănul umanităţii". Darwin a crezut că vede în Africa scenariul genezei speciei; şi, cu toate că în primele decenii ale secolului al XX-lea, Asia a câştigat o anumită popularitate, trecerea timpului a demonstrat că opinia lui Darwin era cea corectă.[4]

Exact în perioada anilor '60, odată cu descoperirea specimenului fosil *Ramapithecus*, a părut că se confirmă viziunea evoluţionistă paralelă, care încerca să explice asemănările dintre simienii africani şi om. Această maimuţă a trăit cu 15 milioane de ani în urmă, în Eurasia, şi a atras atenţia comunităţii paleoantropologice prin caracteristicile sale anatomice speciale, foarte asemănătoare, în linii mari, cu cele ale hominizilor. Totuşi, mărturiile antropologice ulterioare, aduse de fosile şi de biologia moleculară demonstrează că *Ramapithecus* nu este primul hominid, ci mai degrabă o maimuţă, ceea ce

3 LEWIN, Roger - Evolución Humana (Evoluţia omului), Biblioteca Científica Salvat, Barcelona, 1984. (n.a.)

4 La începutul secolului al XX-lea, a fost lansată una dintre cele mai mari farse paleoantropologice din istorie: craniul Piltdown. Această himeră (amestec de craniu uman modern şi mandibulă de urangutan) a fost „proba fosilă" care pretindea să demonstreze că originile speciei noastre s-ar găsi pe platourile înalte ale Asiei Centrale, şi nu pe continentul african, {n.a.)

confirmă ideea că originea liniei evolutive umane este relativ recentă[5].

Istoria evolutivă a fiecărei specii se ascunde în genele sale. Antropologia moleculară îşi demonstrează contribuţia eficientă la reconstituirea arborilor genealogici (filogenii) legaţi de originea enigmatică a omului.

În primul rând, oferindu-ne o viziune coerentă a structurii arborelui hominid[6]. Şi, în al doilea rând, dându-ne o perspectivă temporală mult mai precisă asupra momentelor în care diferitele clase s-au separat unele de altele, noţiune care în paleoantropologie poartă numele de „ceas molecular”. Astfel, înainte ca ştiinţa să ne aducă probele moleculare la care facem referire, se credea că hominizii s-au îndepărtat de antropomorfii africani şi asiatici, în urmă cu circa 15 milioane de ani, potrivit poziţiei pe care o avea atunci *Ramapithecus* în arborele genealogic, în calitate de ipotetic hominid primitiv. Totuşi, pe baza datelor moleculare de care dispunem astăzi, putem conchide că antropomorfii asiatici şi africani diferă între ei şi, la rândul lor, s-au separat probabil în urmă cu aproximativ cinci milioane de ani, fapt pentru care *Ramapithecus* nu este un hominid, ci un prosimian.

Cercetătorii Juan Luis Arsuaga şi Ignacio Martinez – cei mai renumiţi oameni de ştiinţă spanioli contemporani, graţie descoperirilor lor paleontologice făcute în Atapuerca – asigură în cartea lor, *Specia aleasă*, că prima fosilă care ar putea fi considerată drept antecesorul nostru corespunde unei specii de mamifer arboricol asemănător veveriţei, care a trăit în urmă cu 65 de milioane de ani. Se pare că acele animale erau erbivore perfect adaptate la viaţa în copaci. Cu toate acestea, la un moment dat, ele s-

5 între cinci şi zece milioane de ani. (n.a)

6 Primatele moderne se împart în patru grupe: maimuţele din Lumea Nouă, care includ specii destul de diferite, precum titi, maimuţele-urlătoare sau maimuţele-păian- jen; maimuţele din Lumea Veche, care includ specii precum babuinii, colobus şi macao; strepsirrhinii, din care fac parte lorisidae, galago sau lemurii; şi, pentru a încheia, hominizii, în rândul cărora întâlnim simienii antropomorfi şi fiinţele umane, (n.a.)

au aventurat într-un alt mediu, mai periculos, dar foarte productiv, în căutare de hrană: fără îndoială că solul a favorizat transformarea lor ulterioară în simieni.

Aceste fiinţe ancestrale fac parte din grupul *plesiadapiformelor* şi sunt singurele fosile de primate din prima epocă a Terţiarului, Paleocenul (între 65 şi 55 de milioane de ani), din care s-au diferenţiat în mai multe linii evolutive. „A existat şi se menţine polemica referitoare la *plesiadapiforme*, şi anume dacă ele pot fi sau nu considerate primate autentice”, comentează autorii cărţii *Specia aleasă*. „Acele veveriţe primitive sunt mai apropiate din punct de vedere evolutiv de ansamblul de primate încă existente, care, la rândul lor, au format un grup natural cu un strămoş comun exclusiv. Din acest motiv, unii specialişti propun ca primatele să se împartă în două mari categorii: *plesiadapiformele* sau primatele arhaice şi celelalte primate sau *cuprimatele*”[7].

Acele fiinţe curajoase au evoluat, în urmă cu circa 35 de milioane de ani – până la transformarea lor în simieni de mici dimensiuni –, în nordul Africii, un continent care pe atunci era izolat faţă de alte ecosisteme continentale. Următorul pas evolutiv ne duce la *Proconsul*, primul dintre hominizii[8] cunoscuţi, ale căruia oseminte au fost descoperite în estul continentului african, în anul 1948, de către Mary Leaky, care a stabilit apariţia acestei fiinţe pe suprafaţa Terrei, în urmă cu aproximativ 25 de milioane de ani. Urmează *Ramapithecus*, citaţi anterior, şi care, împreună cu alţi prosimieni, precum *Sivapithecus* şi *Oreopithecus bambola*[9], aveau toate condiţiile în favoarea

---

7 ARSUAGA, Juan Luis; MARTÍNEZ, Ignacio - La especie elegida (Specia aleasă), Ediciones Temas de Hoy, Barcelona, 2000, p. 50-51. (n.a.)

8 Grup căruia îi aparţinem, împreună cu antropomorfii, (n.a.)

9 Denumit şi Sandrone, era un antropoid care de-abia depăşea o statură de 1,10 metri şi cântărea ceva mai mult de 30 de kilograme. Este foarte probabil ca mediul geografic propice, lipsit de prădători care să-l ameninţe, să fi favorizat coborârea acestuia din copaci şi transformarea lui într-unul dintre primii antropoizi care s-au adaptat la deplasarea bipedă. (n.a.)

lor – îndeosebi, adaptabilitatea la mediu – spre a triumfa şi a evolua treptat către fiinţa umană, ceea ce, în mod inexplicabil însă, nu s-a produs. În acest punct al drumului, necunoscuta evoluţiei umane capătă cea mai mare relevanţă; căci, în ciuda faptului că *Ramapithecus* şi prosimienii mai sus-menţionaţi „nu par să facă parte din linia evolutivă subţire şi aproape imperceptibilă ce conduce către primul «om», care probabil că a ieşit din gaura neagră în care a dispărut, cu circa 14 milioane de ani în urmă, *Proconsulul*, au existat unul sau mai mulţi predecesori comuni – care au intrat în acest tunel necunoscut cei ce s-au transformat în veriga pierdută a umanităţii”[10]. În consecinţă, nu cunoaştem mecanismele care s-au pus în mişcare în interiorul acelui coridor ascuns, contribuind la desprinderea definitivă a clasei umane de restul primatelor. Oricum ar fi, încă nu a apărut niciun rest fosil al creaturii sau creaturilor care să clarifice separarea definitivă a clasei[11].

Ştim că în procesul evolutiv am ajuns la cei care trec – în prezent – drept predecesorii fiinţei umane: Australopithecusi, care va face loc mai târziu lui *Homo habilis* (între 2, 5 şi 1, 6 milioane de ani) şi care este foarte probabil să se fi bucurat de particularitatea limbajului, ştiindu-se că acest antecesor al omului poseda deja laringe, ceea ce favoriza vorbirea. În sfârşit, *Homo habilis* a derivat în *Homo erectus* (între 1, 9 milioane şi 400.000 de ani). Faptul că predecesorul său putea să transmită informaţii orale alături de inteligenţa sa au dus la dezvoltarea unei tehnologii litice foarte utile. De

---

10 CARDEÑOSA, Bruno - El código secreto (Codul secret), Grijalbo, 2001, p. 30. (n.a.)

11 S-au găsit fosile de hominizi precum Orroris tugenensis (Kenya), cu o vechime de şase milioane de ani, care sunt departe de a reprezenta una dintre numeroasele verigi ce trebuie să fi existat pe drumul evolutiv către omul modern, (n.a.)

* Primul reprezentant al acestei specii a fost descoperit de către soţia celebrului paleoantropolog Richard Leakey, doamna Meave Leakey, care a decis datarea acestor fosile în contextul temporal cuprins între 4,17 şi 4,07 milioane de ani. Cel mai

asemenea, a construit ceea ce astăzi considerăm a fi primele locuinţe şi primele dispozitive de navigaţie, care, deşi primitive (plutele, căci despre ele este vorba), permiteau deplasări maritime pe distanţe mari, de-a lungul ţărmului. Această specie a fost una foarte migratoare, motiv pentru care fosilele sale au fost întâlnite în medii continentale atât de diferite, precum cel asiatic, cel african sau cel european. Acest din urmă context geografic este locul unde îşi dau întâlnire două dintre evenimentele paleoantropologice cele mai captivante din ultima vreme: descoperirea omului din Orice, în Spania, şi craniile fosile de la Dmanisi, în Georgia. Prima descoperire i-o datorăm cercetătorului catalan Josep Gilbert care, după ani întregi de dispute cu alţi specialişti în domeniu, a reuşit în sfârşit să demonstreze că fragmentul osos descoperit în situl arheologic de la Venta Micena (Granada) este uman. Acesta a fost localizat într-un strat geologic care îl situează ca având o vechime de 1, 6 milioane de ani. Însă descoperirea a stârnit ample polemici. Se presupune că, în acel context temporal, niciun predecesor de-al nostru nu ar fi trecut frontierele naturale ale continentului african; şi totuşi găsim resturi fosile, probabil ale unui *Homo erectus*, în situl andaluz. La rândul lor, cele trei cranii de la Dmanisi sprijină teoria schiţată încă din anul 1982 de către Gilbert, cum că hominizii ar fi ieşit din Africa cu mai mult timp înainte decât se crede. O dovedesc primele cranii găsite în mai 2000 şi care au devansat cu un milion de ani ieşirea hominizilor din Africa. Al treilea vestigiu cranian pune la îndoială ideea dominantă în rândul paleontologilor, potrivit căreia creşterea mărimii creierului s-ar fi aflat în spatele acelei migraţii. Cea mai recent descoperită fosilă, ce se află în perfectă stare de conservare, corespunde unui individ cu un creier de dimensiuni reduse, care a trăit în Georgia în urmă cu 1, 7 milioane de ani, şi pe care descoperitorii săi – echipa condusă de paleoantropologul Leo Gabunia – îl identifică cu genul *Homo erectus*. De aceea, fosilele georgiene se referă la specimenele care au

trăit în Georgia cu 1, 7 milioane de ani în urmă![12]

Aceste descoperiri pun la îndoială perspectiva adusă în discuţie de situl din Burgos, de la Atapuerca, prin care se afirmă că primul european s-a aşezat pe acele meleaguri acum 800.000 de ani. Este locul unde apar resturile lui *Homo antecessor*\ care descinde din *Homo erectus* şi care rămâne pentru mulţi experţi un subiect de controversă, deoarece nu e considerat în unanimitate un specimen de sine stătător. În realitate, numeroşi cercetători îl clasifică drept un gen avansat al lui *Homo erectus*. Oricum ar fi şi în linii mari, acesta a derivat în *Homo sapiens* şi *NeanderthaP*.

Contrar a ceea ce se credea până de curând, omul de *Neanderthal* nu a fost niciodată strămoşul nostru. Datele genetice nu lasă nici cea mai mică urmă de îndoială în această privinţă. Studiul ADN-ului mitocondrial[13] a oferit un răspuns definitiv în privinţa legăturii noastre cu *Neanderthalienii* şi a adevăratei noastre origini genetice. Cum era de aşteptat, surpriza a fost majoră când s-a dovedit că omul de *Neanderthal s-z* diferenţiat din punct de vedere genetic de oamenii moderni în urmă cu mai mult

---

12 milioane de ani, precedându-1 pe Ardipithecus, a cărui deplasare, comparativ vorbind, este mai „primitivă“. Cum se explică acest lucru? în cele din urmă, vreau să avertizez cititorul că nu toată lumea acceptă faptul că omul se trage ¿Im Australopithecus. Pentru Richard Leakey, umanitatea îşi are obârşia în altă specie, încă nedescoperită de paleoantropologie. (n.a.)

13 în anul 1987, oamenii de ştiinţă de la Universitatea Berkeley (SUA) au publicat un raport polemic, care a intrat în istoria ştiinţei. în el, autorii au demonstrat că actualii locuitori ai planetei - toţi - descind dintr-o singură femeie care a locuit în Africa subsahariană cu 200 000 de ani în urmă. Această mamă a umanităţii a fost botezată cu numele de „Eva neagră“. ADN-ul mitocondrial (ADNm) este format din material genetic mitocondrial, a cărui urmă poate fi cercetată de-a lungul liniei ereditare feminine. Acest material genetic adiţional îl reprezintă mitocondriile din spermă. în timpul fertilizării, ele nu se lipesc de ovulul fertilizat, de aceea genele se transferă către descendenţi prin intermediul mamei. Fiecare femeie din secolul al XlX-lea conţine un registru codificat al istoriei sale evolutive din prezent până în cel mai îndepărtat trecut, ajungând chiar până la începuturile speciei noastre, (n.a.)

de o jumătate de milion de ani, de aceea omul actual nu descinde, cum se credea, din acesta.

În urmă cu 300.000 de ani, populaţia umană a suferit o scădere demografică de proporţii, fapt care a făcut ca o femelă din acelaşi context temporal să se transforme în sămânţa originară din care ne tragem cu toţii. Paleoantropologia a demonstrat în plus că omul modern a convieţuit cu cel de *Neanderthal* nu mai puţin de 90.000 de ani, un interval de timp cu mult mai lung decât se credea până acum.

Mitul ştiinţific care îl considera pe omul de *Neanderthal* drept ruda inferioară a celui modern se destramă. Datele aduse de paleontologie ne schiţează un om de *Neanderthal* cu o capacitate craniană chiar superioară celei a lui *Homo sapiens*[14] [15]. Totuşi, aspectul său fizic nu ar fi diferit de al nostru, în cazul în care l-am aranja şi l-am îmbrăca pe un *Neanderthal* cu hainele noastre din secolul al XXI-lea. Legat de aspectul emoţional, *Neanderthalienii* ne-au lăsat mărturii ale laturii lor umane. îşi îngropau morţii în parametrii unui liturghii ritualice complexe şi mărturiile lor artistice denotă o calitate şi o sensibilitate care îi apropie foarte mult de omul contemporan. Acest hominid a avut timp suficient, pe durata lungii sale şederi pe planetă – ceva mai mult de un sfert de milion de ani – pentru a-şi dezvolta propria tehnologie şi cultură, înainte de a dispărea definitiv, cu aproximativ 25.000 de ani în urmă. Din motive care ne rămân necunoscute, a dispărut fără să lase urme, deşi poate că ne înşelăm… Aţi auzit vorbindu-se despre temutul om al zăpezilor? Suntem mulţi cei care ne gândim la el ca la un Nean*derthal ret*ras şi tăcut, care se ascunde în pădurile şi în munţii din zone atât de diferite ale planetei, precum China, America sau Africa, pentru a le cita doar pe câteva. O [16]fiinţă care, dintr-un oarecare motiv ascuns, a

14 De la un milion la jumătate de milion de ani, cu o capacitate craniană cuprinsă între 1000 şi 1200 cm3. (n.a.)

15 Vechime cuprinsă între 230 000 şi 27 000 de ani. (n.a.)

16 în Europa - mai concret, în Pirinei - întâlnim, de asemenea, tradiţii

înţeles – acum mii de ani – că garanţia cea mai bună a supravieţuirii constă în capacitatea sa de a se ascunde de ochii lumii.

În acest parcurs către fiinţa umană – firește, lacunar – ne lovim în mod constant de întrebări incomode, ce continuă să tulbure comunitatea ştiinţifică. După cum am demonstrat, în timpul procesului evolutiv, apar mutaţii de o mare complexitate, în intervale de timp scurte.

La sfârşitul Cretacicului, cu aproximativ 65 de milioane de ani în urmă, o treime din speciile planetei au dispărut împreună cu regii hegemoniei – de atunci – ai evoluţiei: dinozaurii. Ei bine, în ciuda faptului că regatul lor a durat 150 de milioane de ani, mult mai mult timp decât cel petrecut de om în călătoria sa evolutivă specifică – circa şase milioane de ani –, se pare că nu a fost suficient pentru a dezvolta o fiinţă cu capacităţile şi trăsăturile proprii care definesc o specie atât de dezvoltată precum a noastră: o fiinţă inteligentă, capabilă să-şi înţeleagă mediul şi chiar să-l manipuleze după voia sa.

Nu este corect să pretindem că acest fapt s-ar fi datorat unui eşec evolutiv: o specie care rezistă 150 de milioane de ani poate fi considerată extrem de bine adaptată la mediu, de aceea, logic ar fi fost ca o asemenea evoluţie să se fi manifestat printr-o tipologie de saurian avansat, mai ales la aceia care şi-au dezvoltat poziţia şi locomoţia bipedă.

Juan Luis Arsuaga, director al şantierului de excavaţii de la Atapuerca, se întreabă dacă sunt suficienţi 200.000 de ani pentru a se produce importantele schimbări anatomice şi ecologice care pornesc de la *ramidus* şi ajung

---

orale care ne vorbesc despre ipotetica sa existenţă, fiind cunoscut sub numele de baxajaun (stăpânul pădurii), în timp ce în Africa primeşte denumirea de anamit, iar în America, de bigfoot (picior mare), (n.a.)

Milioane
de ani Diagrama evoluţiei umane. Aici apar doar speciile cele mai reprezentative. Săgeţile discontinue prezintă relaţii care aşteaptă încă să fie confirmate, iar semnele de întrebare, momente din H. procesul evolutiv despre care nu se ştie încă nimic.

până la *anamensis*. Constatăm cu la fel de multă surprindere dezvoltarea intelectului lui *Homo erectus* faţă de predecesorul său, *Homo habilis*. La fel, în urmă cu 200.000 de ani, *Homo erectus* i-a făcut loc lui *Homo sapiens*, cu o

H. Erectus
K. Playots

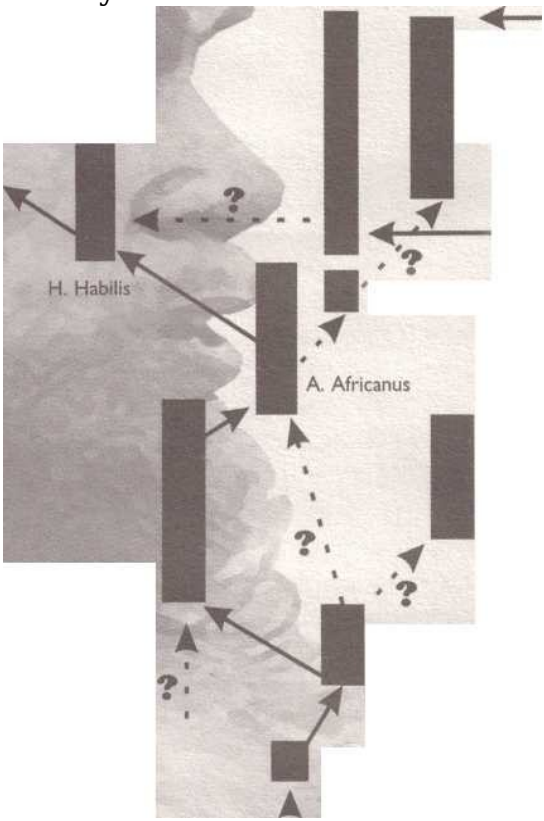

P. Robustus
Paranthropus Acthiopicus
A. Bahrelghazali
Bonsei
A. Afarensis
Australopithecus Anamensis
Ardipithecus Ramidus
A
Anul

2000
t
I Homo Sap
Sapiens
H. Neanderthal
O, 5
J
H. Heidelbergensis
A

Orroris Tugenensis creştere cranianã de 50%. Cum este posibil – se întreabă Alan F. Alford – ca acest lucru să se întâmple atât de brusc, după 1, 2 milioane de ani, în timpul cărora nu s-a înregistrat niciun progres?[17] Controversatul autor al lucrării *Zeii noului mileniu* explică această schimbare surprinzătoare în două feluri: fie *erectus* descinde dintr-o specie încă nedescoperită, fie, în caz că aceasta lipseşte, a existat un tip de intervenţie care a dat naştere omului modern.

Sincer, este greu de crezut că mecanismele de adaptare de acest tip apar cu o astfel de determinare şi atât de spontan, fapt pentru care în ultimele decenii s-a dezvoltat un curent de gândire care susţine o viziune mult mai deschisă referitoare la trecut. În acelaşi mod în care specia noastră a evoluat cu o rapiditate uluitoare, călătoria civilizaţiei continuă să rămână la fel de surprinzătoare. Orice schimbare are nevoie de timp şi, de aceea, apare ca fiind nemaiîntâlnită spontaneitatea cu care, în urmă cu 10.000 de ani, iau naştere primele societăţi organizate.

Oraşul biblic Ierihon a fost ocupat neîntrerupt timp de 11.000 de ani. Datele arheologice ne spun că aşezarea originară s-a înălţat în jurul unei fântâni şi brusc, acum 10.000 de ani, s-a transformat într-un oraş mare, în care se presupune că au convieţuit peste două mii de suflete. Pe neaşteptate, apare un vestigiu de civilizaţie în care locuitorii săi încep să adopte noi tipuri de hrană, să domesticească animalele, să practice un comerţ activ şi să

17 ALFORD, F. Alan - Los dioses del nuevo milenio (Zeii noului mileniu), Martínez Roca, 1997. (n.a.)

dezvolte o agricultură prosperă. Această dovadă contrazice poziţia oficială până nu de mult acceptată, potrivit căreia cele mai vechi oraşe din lume au apărut în Mesopotamia, în urmă cu 5.000 de ani. Un fapt asemănător s-a petrecut şi cu misterioasa cultură megalitică. Până în urmă cu relativ puţine decenii, cărţile cu texte erudite priveau respectiva cultură ca pe o realizare ce îşi avea originea în influenţa Asiei, a Orientului Mijlociu şi a celui Apropiat. Pe scurt, se considera că locuitorii continentului european posedau o cultură mult ulterioară celor din aceste zone de influenţă. Odată cu apariţia – în anii ’50 – a noilor tehnici de datare cronologică, totul se va schimba, fiindu-ne oferită o panoramă foarte diferită, încă o dată, într-un mod la fel de „neaşteptat”, primele complexe megalitice europene apar peste tot, datând dintr-o perioadă de timp ridicol de scurtă, de 5.000 de ani, fără ca până acum să ştim adevăratul sens şi motivaţia unora dintre cele mai misterioase manifestări arheologice ale umanităţii.

Ceea ce într-adevăr am descoperit este faptul că multe situri megalitice ascund informaţii astronomice de o extremă complexitate, care denotă uimitoare cunoştinţe ştiinţifice. Aceste fapte, alăturate altor piste de natură diferită – cum ar fi, de exemplu, cazul aşa-numitelor „Obiecte din afara timpului lor” –, ne conduc pe o cale plină de umbre, atunci când încercăm să elucidăm enigma evoluţiei cunoştinţelor tehnice şi ştiinţifice dintr-un trecut îndepărtat, cu mult înainte ca aceste manifestări culturale să se concretizeze în dovezi arheologice.

Trebuie să previn cititorul că unele dintre aceste artefacte „din afara timpului lor” – descrise în engleză cu acronimul *Oopart* (*Out of Place Artifact*) – probabil că sunt false; de fapt, unele dintre ele, precum popularele pietre de la Ica sau figurinele din Acâmbaro sunt falsuri evidente, motiv pentru care trebuie să le tratăm pe toate cu maximă prudenţă; dar, pe de altă parte, există şi vestigii care s-au dovedit a fi autentice şi altele care au mari posibilităţi de a fi autentificate, dacă ştiinţa confirmă legitimitatea lor prin metodele sale doctrinare. Din păcate, ştiinţei îi lipseşte

iniţiativa şi voinţa de a aborda această temă cu seriozitate, din cauză că presupune, cu o anumită aroganţă, că aceste descoperiri nu merită deranjul de a fi studiate, reprezentând opera falsificatorilor dornici de notorietate (ceea ce, în mare măsură, este adevărat, însă există întotdeauna şi excepţii). Este foarte puţin constructiv să asistăm la slăbirea principiului de bază care susţine orice investigaţie raţională: şi anume acela de a studia necunoscutul fără prejudecăţi, pentru a ajunge astfel la adevăr. Acest sistem este cel care a contribuit la succesul ştiinţei în ansamblul său, de-a lungul secolelor, şi nu altul. Din fericire, există o minoritate de cercetători cu spirit critic care distrug aceste tabuuri, încercând să desluşească ce este adevărat şi ce nu.

Ceea ce într-adevăr se consideră definitiv este că acele artefacte şi documente care s-au dovedit a fi autentice (precum harta lui Piri Reis sau mecanismul din Antikythera) discreditează, prin simpla lor prezenţă, credinţa potrivit căreia cunoaşterea ştiinţifică ce se ascunde în cultura megalitică sau în ooparts pentru a da exemple semnificative – apare „pe neaşteptate”, fără să lase vreo urmă evolutivă care să explice înaltul grad al cunoştinţelor tehnice şi cultura autorilor lor. Unde şi când îşi are originea dezvoltarea acestei ştiinţe antice? Cum se explică apariţia bruscă a civilizaţiei cu zece mii de ani în urmă, fără niciun fel de legătură cu un trecut care să dea sens tuturor acestora? Respectiva situaţie a favorizat cele mai variate teorii ce încearcă să dea un răspuns, cu mai mult sau mai puţin succes, acestor întrebări importante. Unele dintre raţionamentele folosite sunt greu de asimilat de ştiinţa actuală, căci multe par fantastice din punct de vedere logic, pentru o mentalitate ortodoxă. Răspunsurile care încearcă să explice această enigmă se orientează spre:

— Întâmplare: pe întreaga planetă şi în mod spontan apar primele expresii ale civilizaţiei şi cunoaşterii ştiinţifice.

— Lipsa datelor arheologice dintr-un trecut uitat,

care să susţină apariţia primelor societăţi organizate.

— Vizitatori din spaţiul extraterestru sau vreo cultură umană exotică, necunoscută poartă civilizaţia de-a lungul şi de-a latul globului.

În acest punct devine evident că în urmă cu zece mii de ani, ceva sau cineva, veţi afla în continuare, a schimbat destinul umanităţii într-un mod brusc, greu de acceptat.

Toate datele şi consideraţiile din această carte evocă geneza unui trecut la care fac referire miturile şi legendele, fapt pentru care merită să ne întrebăm dacă, aşa cum se întâmplă de obicei în majoritatea ocaziilor, vom găsi în studiul temeinic al acestor izvoare tradiţionale indiciile care să ne ajute să rezolvăm acest mister adânc. La urma urmelor, orice legendă conţine întotdeauna o importantă revelaţie ascunsă, care încearcă să iasă la iveală. Ca o consecinţă a acestui scop atât de însemnat, vom face o trecere în revistă, completă, a cunoaşterii hermeneutice din Antichitate, de la constructorii monumentelor megalitice, trecând pe la triburile africane, piramidele egiptene, observatoarele precolumbiene sau catedralele medievale şi relaţia lor cu presupuşi vizitatori din Cosmos şi cu civilizaţii dispărute, a căror înţelepciune a fost păstrată de către o organizaţie misterioasă. Prin această carte, doresc să-l însoţesc pe cititor într-o călătorie stimulantă în timp, care ne va face să ne reconsiderăm concepţia modernă asupra a ceea ce considerăm a fi „negura timpurilor”.

Capitolul I
PRIMII ASTRONOMI

În noul secol care abia a început, tehnologia umană reuşeşte să descifreze secretele Universului. Vehiculele noastre spaţiale spintecă oceanul cosmic, cu scopul de a ateriza pe suprafaţa altor lumi. Peste doar puţine decenii, omul va observa frumoasa noastră Planetă Albastră de la înălţimea unei comode staţii spaţiale şi, tot de acolo, îşi va proiecta viitoarele sale visuri de colonizare interstelară prin construirea de baze permanente pe Lună şi prin asaltul definitiv, cu echipaj la bord, al Planetei Roşii.

Ambiţia fiinţei umane de a cunoaşte Universul care o înconjoară conferă demnitate speciei noastre. Iar acest interes faţă de Cosmos vine de foarte departe. Ştiinţa noastră astronomică are rădăcini adânci în trecut, iar mărturie stau numeroasele situri arheologice răspândite de-a lungul şi de-a latul celor cinci continente. Sunt dovezi ale unui trecut pe cât de îndepărtat, pe atât de surprinzător, dar care evidenţiază faptul că originile studiului şi înţelegerii legilor complicate care guvernează cerul nocturn se situează cu mai mult de cinci mii de ani în urmă.

În ultimele decenii, arheologia s-a transformat într-o ştiinţă multidisciplinară. Ca disciplină care investighează trecutul, nu a stat pe gânduri să ceară o mână de ajutor altor ramuri ale ştiinţei, cu scopul de a-şi lărgi orizonturile. Trecerea timpului a demonstrat că anumite monumente antice nu păstrau doar tezaure fabuloase în camerele lor secrete; uneori, aceste construcţii denotă funcţionalităţi astronomice uimitoare. Această ramură a arheologiei primeşte denumirea de arheoastronomie[18] şi, de la sfârşitul secolului al XVIII-lea, tot adună date noi referitoare la entităţile misterioase care au înălţat aceste edificii.

Atunci când ne confruntăm cu un complex arheoastronomie, întrebările se înghesuie cu repeziciune în mintea noastră. Când a început omul să se intereseze cu adevărat de astronomie? Cum se explică existenţa unor cunoştinţe atât de subtile despre mişcarea astrelor în epoci aşa de îndepărtate?

---

18 Având în vedere că, în prezentul manuscris, am să adun cele mai semnificative date din arheoastronomie, mi-ar plăcea să lămuresc cititorul care este rolul acestei discipline. Arheoastronomia este ştiinţa care se ocupă cu descoperirea, în termeni generali, a funcţionalităţilor astronomice ale monumentelor antice. In calitate de disciplină ştiinţifică, este considerată o subdiviziune atestată oficial a astrologiei. Primele studii ştiinţifice cu caracter arheoastronomie se situează la sfârşitul secolului al XVIII-lea şi începutul celui de-al XlX-lea. Aceste activităţi s-au intensificat în mod considerabil prin studiile astronomului englez Sir Joseph Norman Lockyer (1836-1920). (n.a.)

Se pare că omul de *Neanderthal* sau omul *cro-magnon* se simţea atras de contemplarea aştrilor care îşi dădeau întâlnire pe bolta cerească. Sunt convins că acest interes a luat naştere în paralel cu religia. După ce au observat mişcările regulate ale aştrilor cereşti, de-a lungul a mii şi mii de ani, strămoşii noştri au crezut că acele obiecte erau zeităţi care le controlau vieţile. La început, îndemnaţi de religie, au hotărât să-şi orienteze monumentele către acele astre care personificau toate temerile şi speranţele lor. Astfel s-a născut astrologia preistorică şi, împreună cu ea, calendarele pe durată lungă, cu caracter exclusiv religios. Însă motivaţia finală a acestor edificii nu era doar religioasă, ci şi pragmatică.

Pe de altă parte, practica observării cerului, contrar a ceea ce afirmă anumiţi autori, nu a răspuns exclusiv necesităţii de planificare a primelor societăţi care practicau agricultura. Supravieţuirea lor nu depindea de această cunoaştere stelară. Strămoşii noştri nu aveau nevoie să recurgă la calcule complicate pentru a-şi obţine recoltele. De fapt, până şi agricultorul neolitic, cu mai puţină experienţă, a sfârşit prin a înţelege, în urma unei observări exhaustive a ciclurilor naturii, că trebuia ca anumite specii, precum grâul de primăvară, de exemplu, să fie semănate la începutul anotimpului respectiv. În ciuda acestui fapt, a fost nevoie ca oamenii de atunci să dea un sens liturgic şi doctrinar acestor reguli cereşti, configurându-le sub formă de calendare.

Odată cu trecerea timpului, numerele folosite în măsurători au fost considerate sacre, fiind susceptibile de a fi utilizate în toate aspectele vieţii cotidiene. Astfel, pentru populaţia maya şi egipteni, 73 era un număr sacru, care le-a permis, printre multe alte măsurători, să descopere tranzitul venusian de 243 de ani faţă de astrul solar. La rândul lui, numărul 41 a servit ca punct de referinţă la construirea piramidelor egiptene ale lui Mikerinos, Kefren şi Keops, ale căror dimensiuni sunt proporţionale cu acest număr sacru.

În mod inexplicabil, culturile străvechi au demonstrat

cunoştinţe destul de aprofundate de matematică astronomică. S-au descoperit vestigii arheoastronomice care datează de mai bine de 14.000 de ani. În aceste situri au fost găsite sute de oase crestate, aliniate în grupuri de 28 sau 347. Ştim că prima cifră reprezintă în zile timpul de care are nevoie satelitul nostru natural pentru a-şi completa ciclul aparent de 27 de rotaţii, în timp ce al doilea număr reprezintă timpul de care are nevoie Luna pentru a sc. 24 alinia între Pământ şi Soare, dând naştere, în trecere, unei eclipse solare, întotdeauna când sunt îndeplinite anumite circumstanţe[19].

Lipsa urmelor materiale şi a activităţii tehnice care ar presupune un intelect avansat în epoci primitive nu se potriveşte cu ceea ce aduce studiul acestor puţine mărturii despre cunoştinţele misterioşilor noştri strămoşi.

Este surprinzător faptul că, după secole de presupusă tăcere intelectuală, găsim probe de netăgăduit ale unei ştiinţe astronomice care, pentru a fi pe deplin înţeleasă, are nevoie, uneori, de o perioadă prealabilă destul de lungă, de observare şi catalogare. Unele dintre aceste cicluri se pot calcula doar comparând datele obţinute pe baza observaţiilor efectuate cu secole înainte, şi aşteptând până când aceeaşi efemeridă astronomică se manifestă din nou în acelaşi context spaţio-temporal catalogat anterior. Doar astfel pot fi trase concluzii empirice definitive. Această misiune ştiinţifică are nevoie de o planificare şi catalogare care să dăinuie timp de milenii, în afara oricărei convulsii culturale sau de mediu; astfel, nu se explică, de exemplu, faptul că strămoşii noştri ştiau că anul lui Sirius – corp stelar la care ne vom mai referi şi în continuare – are o durată cu douăsprezece minute mai mare decât anul astrului nostru solar. Ei bine, pentru a ajunge la această deducţie este necesar să se observe bolta cerească pe durata unei perioade de timp de nu mai puţin de 43 200 ani, fiecare cu câte 365 de zile,

19 CHATELAIN, Maurice - En busca de nuestros antepasados cósmicos (în căutarea strămoşilor noştri cosmici), Barcelona, Martínez Roca, 1980, p. 44. {n.a.)

până în momentul exact în care ambele stele vor ajunge din nou în acelaşi punct ceresc înregistrat cu mii de ani în urmă.

Acei oameni „primitivi” ştiau că Luna se ivea pe cer în aceeaşi direcţie extremă care putea să fie sud sau nord, la un interval de 6800 de zile, motiv pentru care au înălţat observatoarele lunare megalitice cu structuri *cromlechx* de 34 sau 68 de menhire, pentru a calcula astfel ciclul lunar de 18 ani. Ca urmare, înţelegerea mecanismelor Universului s-a tradus, cu mult înainte de a exista agricultura, printr-o serie de ritualuri în care mediul era modificat cu ajutorul megaliţilor şi al altor vestigii rupestre cu aspect abstract.

Fazele lunare, alături de mişcarea Soarelui, au reprezentat primul punct de referinţă pentru măsurarea timpului în preistorie. Există numeroase probe ale acestui fapt, unele foarte spectaculoase.

Monumentele neolitice mai semnificative de pe Insula Sardinia (ultimele catalogări înregistrează peste 7.000, împărţite pe toată insula) primesc numele de *Nuraghi* şi sunt considerate în mod tradiţional „casele vrăjitoarelor” sau „puţuri sacre”. Astăzi ştim că în Sardinia, cu 1.000 de ani înainte de Hristos, cultul apelor era legat de satelitul nostru şi a fost mijlocul arhitectonic folosit pentru a materializa acele mistere lunare.

Nuraghi sunt impresionante monumente conice din piatră, a căror parte superioară se îngustează pentru a se termina formând o cupolă falsă. Pe[20]

banda laterală de sud a celei mai mari părţi a complexelor, întâlnim mereu un soi de fereastră sau de intrare, cu scopul de a capta mai bine lumina solară. Suntem convinşi că această parte a construcţiei este închinată Soarelui, având în vedere că atunci când deschizăturile nu se găsesc în direcţia sud, le găsim orientate către locul pe unde ieşea Astrul Rege la solstiţiul de iarnă sau pe unde apărea Sirius între anii 2000 şi 1.000

20 Cercuri de menhire destinate, în majoritatea cazurilor, practicilor astronomice. (.n.a.)

î.Hr.

În plus, arhitecţii acestor *Nuraghi* aliniau ferestrele în direcţia altor puncte stelare relevante, precum steaua Alfa din constelaţia Centaur. Este foarte probabil, potrivit datelor cu care lucrează arheoastronomii, ca acea cultură megalitică să fi cunoscut fenomenul denumit precesia echinocţiilor. De această temă ne vom ocupa aşa cum se cuvine în capitolele următoare.

Eduardo Proverbio, astronom la Universitatea din Cagliari, şi arheologul italian Carlo Maxia afirmă că, în acea epocă, existau rituri în care Soarele, Luna şi anumite stele şi planete – precum Sirius sau Venus – jucau un rol important din punct de vedere religios.

În realitate, aceste „case ale vrăjitoarelor" deţin o cavitate subterană adâncă, pe al cărei fund există un strat acvifer în care se reflectă faza de Lună plină, în lunile decembrie şi februarie. Cercetările efectuate începând din anii ’70 demonstrează faptul că cei care au construit aceste *Nuraghi* acordau Lunii un rol aparte. Cercetătorii amintiţi afirmă că ar fi demonstrat că „unghiul dintre linia verticală şi cea care uneşte limita de nord a fundului puţului cu deschizătura superioară măsoară 11, 5°, valoare ce coincide cu unghiul format de direcţia Lunii şi de verticala locului, când, în ciclul său de 18, 6 ani, satelitul nostru natural atinge declinaţia maximă şi trece chiar pe deasupra meridianului". Astfel, la mijlocul nopţilor din decembrie şi februarie, imaginea Lunii pline se reflectă pe suprafaţa apei din puţ. Un fenomen care poate fi contemplat de pe scările ce duc la această construcţie.

Pe Monte d’Accoddi, tot în Sardinia, întâlnim altă exemplificare excelentă a cultului Lunii. Potrivit datărilor actuale, acest observator preistoric datează din mileniul al IV-lea sau al V-lea î.Hr., fapt pentru care se încadrează din plin în contextul neolitic. Primele excavări, efectuate la mijlocul secolului al XX-lea, au fost coordonate de către arheologul Ercole Contu, căruia i se datorează descoperirea, în acest loc, a resturilor de ceramică neolitică atribuite culturii locale Ozieri. Prima campanie de

excavări a început în anul 1979 şi s-a încheiat în 1984, fiind urmată de o nouă campanie, şi ea foarte prolifică în descoperiri arheologice, favorizată de importante subvenţii economice care au dus la menţinerea explorării locului, până la începutul anului 1985. Ca o consecinţă a acestui sprijin, echipa de excavări Santo Ţine şi-a văzut recompensat efortul, prin descoperirea unei importante structuri piramidale, situate sub tumulul de pe creastă: o cameră mare din piatră, de 15 x 2 m, situată la 5, 5 m sub nivelul solului înconjurător. Minunata construcţie a fost datată între 4.000 şi 5.000 î.Hr., în timp ce ansamblul de menhire din apropiere datează dintr-o epocă ulterioară, probabil din 3.000 î.Hr. La puţin timp după descoperirea piramidei de pe Monte d'Accoddi, a intrat în scenă altă ramură a arheologiei, arheoastronomia, şi verdictul său a confirmat aşteptările pe care le nutreau, în acest sens, unii membri ai comunităţii astronomice. În anul 1986, cercetătorii E. Proverbio şi G. Romano au verificat amplasarea nord-sud a complexului şi au calculat direcţiile cereşti pe care păreau să le semnalizeze diversele componente ale ansamblului. Prima măsurătoare a stabilit orientarea rampei de acces a complexului piramidal. Panta prezintă o deviere de 6, 3° către est, faţă de nord, şi, în termenii lui G. Romano, nu este rectilinie, ci formată din numeroase părţi uşor deviate unele faţă de altele. În aparenţă, flancurile zonei centrale a complexului, pe care se remarcă un impozant dreptunghi din piatră, aduc date despre orientarea sa legată de punctele pe unde apărea Luna, în unele dintre cele mai semnificative faze ale sale din ciclul de 18, 6 ani. Măsurători ulterioare au permis descoperirea altor conexiuni astronomice cu satelitul nostru natural. S-a putut stabili că liniile care leagă centrul monumentului de menhirul cel mai îndepărtat şi de alt menhiră existent în mijlocul pietrei altarului indică locul de unde apărea Luna, atunci când dobândea anumite valori de declinaţie.

Nu încape îndoială că primele calendare preistorice erau lunare şi, de asemenea, este clar că strămoşii noştri

primitivi ştiau să înregistreze ciclurile lunare cu o precizie matematică. Interesul pentru Lună se reflectă nu doar în observările ciclurilor sale, ci şi în dimensiunile anumitor monumente antice.

Măsurătorile efectuate în coţi şi picioare, aparţinând epocii, sunt extrem de semnificative, ca rezultate numerice. Aceste numere sunt: 260, 328, 336, 354 şi, paradoxal, „sunt echivalente în zile cu ciclurile lunare, ale căror durate exacte se pare că erau cunoscute de milenii”[21]. Astronomii primitivi cunoşteau existenţa diferitelor cicluri lunare, în total şapte. Ei au sesizat că ciclului anotimpurilor, de care depindeau principalele acte de supravieţuire ale respectivelor triburi, îi lipsea precizia necesară dacă ceea ce doreau era să lege anul lor lunar de 364 de zile. Astfel stând lucrurile, pentru ca anotimpurile să coincidă încă odată cu anul şi cu lunile lor, era indispensabil să se folosească de 300 de astfel de ani. Acei astronomi perspicace au dedus că Soarele reapărea în acelaşi punct ceresc – la fiecare 1461 de zile –, după ce tranzita de patru ori bolta cerească. Această cunoaştere le-a permis să elaboreze calendare solare, cu ajutorul planetelor Venus şi Marte, primele două planete ale căror faze ciclice au fost măsurate cu succes în conjuncţie cu Soarele, adăugându-se calendarului.

A existat un alt fenomen care a atras atenţia astronomilor primitivi, secole de-a rândul. După milenii de observare, au remarcat că, treptat, constelaţiile îşi schimbau aspectul: stele care erau perfect vizibile cu veacuri în urmă încetau să mai fie după o lungă perioadă de timp. Au observat de asemenea că, deşi exista o schimbare evidentă pe cerul nocturn, nu părea să se întâmple acelaşi lucru cu triunghiul echilateral format de stelele Betelgeux, Sirius şi Procyon, toate aflate înăuntrul mediului de influenţă al altui sistem stelar mitic în culturile antice, constelaţia Orion, cu faimoasa ei triadă internă, cunoscută şi sub numele de centura lui Orion.

---

21 CHATELAIN, Maurice - Astronomia Neolitica (Astronomia neolitică), Barcelona, Martínez Roca, 1980, p. 45. (n.a.)

Ca o consecinţă a acestei particularităţi, au existat mulţi astronomi preistorici care au crezut că au descoperit chiar centrul Universului. Deşi se înşelau în aprecierea lor, nu acelaşi lucru s-a întâmplat atunci când au estimat, pe bună dreptate, că Soarele se deplasa cu un grad peste eliptică, la fiecare 72 de ani, astfel că au calculat la 25 920 de ani timpul de care avea nevoie steaua noastră pentru a face o rotaţie completă. Vom reveni asupra acestui subiect controversat.

Alt fapt tulburător constă în diviziunea pe care unii astronomi primitivi au făcut-o pe cerul nocturn. Au fost unii care au împărţit cerul în 24 de părţi identice, fiecare cu o longitudine de 15°, în corespondenţă clară cu cele 24 de ore pe care le are o zi. Alţii au divizat cerul în 26 de parcele, fiecare dintre ele corespunzând celor 14 zile din anul lunar. În sfârşit, unii au împărţit cerul în 44 de părţi egale, aflate în corespondenţă clară cu o dată revelatoare şi neliniştitoare. În realitate, dacă împărţim proporţional circumferinţa ecuatorială a planetei noastre în 44 de porţiuni, fiecare de câte 911 kilometri, vom obţine 40 048 kilometri circumferinţă ecuatorială, căreia îi corespunde o rază de 7 unităţi, ceea ce ne dă un total de 6377 kilometri, un rezultat puţin inferior – cu un kilometru – faţă de valoarea reală.

Toate aceste date ne conferă o viziune tulburătoare asupra trecutului nostru. Din motive pe care încă nu le cunoaştem, acei primi astronomi şi matematicieni erau capabili să discearnă mecanica cerească fără folosirea vreunui telescop sau aparat tehnologic similar, problemă pe care au depăşit-o – în parte – prin construirea de calculatoare temporale, elaborate din piatră. Pentru a demonstra incredibilele cunoştinţe ale strămoşilor noştri, trebuie să discernem secretele acestor observatoare ale Cosmosului, necizelate, dar eficiente. Cel mai vechi dintre aceste monumente se află în Ucraina. Este vorba despre Observatorul ovoidal din Molodova, cu o vechime ce pare să depăşească 42.000 de ani. Ne aflăm astfel în prezenţa celui mai vechi sit arheoastronomic din întreaga Europă,

mult anterior siturilor megalitice de la Carnac, New Grange, Averbury, Callanish, Crucuno sau Clava, pentru a le aminti doar pe câteva dintre cele mai populare.

RELIGIA STELELOR

Nu cunoaştem repercusiunile antropologice pe care le-a cauzat această frumoasă şi stranie manifestare a intelectului primitiv – vorbind din punct de vedere emoţional – în cadrul societăţilor megalitice. Singurul lucru pe care îl putem intui cu o oarecare certitudine este semnificaţia profundă avută asupra spiritului individual al membrilor respectivelor societăţi. Se poate intui, în cazurile citate deja, un interes religios faţă de astre. În plus, devine din ce în ce mai evident pentru arheologi faptul că însăşi Luna a fost primul astru care e foarte probabil să fi primit rang divin din partea populaţiilor antice.

Pe de altă parte, există situri legate de prezenţa pe cer a anumitor stele, în prezent ascunse sau deplasate din punct de vedere temporal din acel loc, care trebuie să fi avut o semnificaţie specială – pe lângă cea pur astronomică – pentru societăţile de atunci.

Confirmarea ne-o dau izvoarele literare latine şi greceşti, relatându-ne utilitatea practică pe care o manifestau unele constelaţii sau stele când indicau, prin răsăritul sau apusul lor, începutul anumitor lucrări agricole sau sărbătorirea unor ritualuri cu caracter funerar.

Mă refer aici la stelele *prevestitoare*. Indicatoarele cosmice se utilizau în anumite sanctuare megalitice, precum în cel de la Callanish; şi spun sanctuare, deoarece religia şi astronomia nu constituiau domenii autonome.

Cercul de menhire de la Callanish, de pe Insula Lewis (Anglia), deţine numeroase rânduri de monoliţi orientaţi către linia orizontului, în direcţia din care răsăreau Capella şi Pleiadele, cu aproximativ 3800 de ani în urmă. Pentru unii autori antici, precum Hesiod, dispariţia Pleiadelor era un semn pentru începerea aratului şi reapariţia lor marca începutul recoltării grâului, în acelaşi fel, apariţia stelei Sirius alături de Soare arăta creşterile nivelului apelor

Nilului în Egiptul antic. Toate măsurătorile îşi găsesc probabil justificarea în acte votive, cu caracter religios.

Devierile acestor construcţii speciale nu se pot explica doar prin apariţia celor doi protagonişti pe bolta cerească: Luna şi Soarele. Această deviere corespunde unui punct de referinţă care acţionează, totuşi, asociat Astrului Rege. Respectivul punct de referinţă este o stea care apare cu foarte puţin înaintea zorilor şi primeşte, din acest motiv, numele de heliac.

Apariţiile heliace ale lui Sirius şi Regulus au fost cele mai folosite de-a lungul preistoriei, deşi nu se remarcă utilizarea altor aştri sau fenomene cereşti. În Franţa, în anul 1930, s-au descoperit zece morminte de mici dimensiuni, fiecare dintre ele marcat printr-un menhir. În total, zece menhire mici, ridicate în semicercuri în faţa altuia mai mare, ce se remarcă faţă de restul şi este orientat către nord. Scheletele găsite – descoperire neobişnuită în istoria arheologiei megalitice, mai ales pe acele terenuri

Drum de menhire la Carnac. Unul dintre cele mai impresionante monumente megalitice din Europa. Aceste drumuri de menhire au fost construite conform unor criterii astronomice, dar şi religioase.

acide din punctul de vedere al compoziţiei geologice, care constituie o piedică în calea conservării resturilor biologice umane sau animale, legate temporal de aceste

zăcăminte – fuseseră aşezate în mod curios, privind către vest, ceea ce ar putea face trimitere la diversele deplasări ale stelei heliace către respectivul punct cardinal. Încă o dată, se întrevăd implicaţiile religioase ale unora dintre aceste observatoare stelare.

Exemplul francez citat indică faptul că unele monumente megalitice aveau un caracter care lega cultul funerar de fenomenele cereşti, motiv pentru care arheologii le-au definit, pe bună dreptate, drept morminte cosmice[22].

La Observatorul ucrainean – citat anterior – de la Molodova se observă o serie de aspecte exclusive faţă de alte situri. În timp ce acestea din urmă sunt construite din piatră, Observatorul ovoidal din Molodova este elaborat dintr-o materie primă mai specială: resturi de oase de mamut. Monumentul constă într-o elipsă trasată conform unei măsuri de referinţă de 280 mm. Colţii şi oasele pahidermului se combină pentru a se obţine o structură de arcuri circulare, cu raze de 9, 12 şi 24 de picioare, ale căror centre ocupă vârful – în termenii lui Maurice Chatelain – „triunghiurilor sacre, cu latura de 3, 4 şi 5 picioare. Respectivele triunghiuri permit măsurarea unghiului de 37° existent în Europa între apariţia astrului nostru solar la solstiţii şi echinocţii”. Europa de Est găzduieşte alte mostre arheologice de maximum interes; este cazul amplasării preistorice de la Malaya Siya, sit din regiunea rusă Krasnoyarsk, la est de Moscova. În împrejurimile sitului, arheologii au găsit o broască-ţestoasă cioplită în piatră, pe a cărei carapace apare reprezentată harta stelară de acum 35.000 de ani. Alt sit ovoid, dar de această dată făcut din piatră şi situat în Anglia, este cel de la Clava. În mod paradoxal, criteriile astronomice ale acestei amplasări megalitice corespund celor ale sitului de la Molodova, citat anterior. La fel ca şi

22 în general, aceste camere funerare au fost colective; este cazul Peşterii Menga, din Antequera (Andaluzia), în care s-au găsit peste 500 de schelete sau al şi mai bogatului osuar descoperit în necropola de la Hal Salflieni, din Malta, conţinând 7000 de schelete. (n.a.)

la observatorul ucrainean, şi la cel englez se poate observa unghiul de 37°. Faimoasele drumuri megalitice franceze de la Carnac au servit pentru a observa Luna, dar, după cum se pare, desenul şi planificarea monumentului invitau la urmărirea cosmică a Soarelui şi a planetelor vizibile. Arheoastronomii au ajuns la aceste concluzii după îndelungi cercetări, totuşi, ei au fost incapabili – pe baza acestor calcule[23] – să determine motivaţia astronomică ce ar fi putut exista atunci când au fost aliniate 3.000 de menhire de-a lungul a 10 kilometri. Posibil să semnifice apariţia Soarelui la anumite date.

Oricare ar fi aşezarea megalitică pe care o studiem, observăm alt aspect tehnic surprinzător: folosirea sistematică a aceleiaşi unităţi de măsură de către constructorii megalitici europeni – yardul megalitic.

Se presupune că în timpurile anterioare naşterii culturii ştiinţifice în Grecia[24] nu exista geometria, aşa cum este ea concepută în prezent. Totuşi, în practică, în toate monumentele megalitice cu o funcţionalitate astronomică evidentă se utilizează tot felul de figuri geometrice, pornind de la cercuri simple, triunghiuri, şi până la spirale sau elipse.

Fără îndoială, cercul este cel mai uşor de desenat. Sunt multe monumente preistorice care capătă această formă. Cercul trasat la Stonehenge – cunoscut sub numele de „cele 56 de gropi ale lui Aubrey” – a fost schiţat pe teren cu maximă precizie, gradul de eroare faţă de plan fiind de doar 17 cm, pe o rază de 43, 2 metri.

De asemenea, la Woodhenge, tot în Anglia, s-a urmat un plan ovoidal, compus din circa şase ovale concentrice.

Revenind pe teritoriul francez, întâlnim un exemplu interesant de plan triunghiular. Este cazul complexului

---

23 La Carnac există aproximativ 12 şiruri paralele de menhire, separate prin goluri care oscilează între 24 şi 42 de picioare miceniene. Şirurile se ramifică de-a lungul unei distanţe de circa 10 kilometri şi încep la nord de linia echinocţiilor, exact acolo unde răsare soarele la începutul lunii mai. (n.a.)

24 Către a doua jumătate a primului mileniu î.Hr. (n.a.)

francez de la Crucuno, din Bretania franceză. Planul monumentului corespunde unui simplu triunghi dreptunghic format din două catete care măsoară 3 şi 4 unităţi, în timp ce ipotenuza măsoară 5. S-a observat că laturile dreptunghiului pornesc către nord-sud şi est-vest, în timp ce diagonalele sunt orientate către punctul ceresc în care apare şi dispare Soarele în timpul solstiţiilor.

Toate aceste indicii l-au făcut pe Alexander Thom să creadă că a existat o unitate comună pentru schiţarea tuturor monumentelor din Europa megalitică. Pornind de la măsurătorile realizate în cadrul acestora, se încearcă să se obţină un submultiplu comun, cu alte cuvinte, o unitate de măsură pe care Alexander Thom o denumeşte yardul megalitic, a cărui valoare de O, 829 metri ar corespunde măsurării unui pas uman. Totuşi, această idee nu este nouă. În secolul al XVIII-lea, eruditul William Stukeley a propus o unitate de O, 528 metri, cu aplicare universală, iar la scurt timp după aceea, în anul 1895, un anume Lewis a crezut că distinge altă unitate de măsură, dar în acest caz cu aplicare geografică mai restrânsă. Odată cu trecerea anilor, ideea unei măsurători comune a căpătat forţă, deşi aceasta clătina altă paradigmă ştiinţifică, ce presupunea lipsa schimbului comercial, cultural şi ştiinţific, în timpuri atât de îndepărtate.

Respectivele monumente, aflate în legătură cu Cosmosul, ne conduc spre descoperirea unui scop mai important, atunci când se dovedeşte că

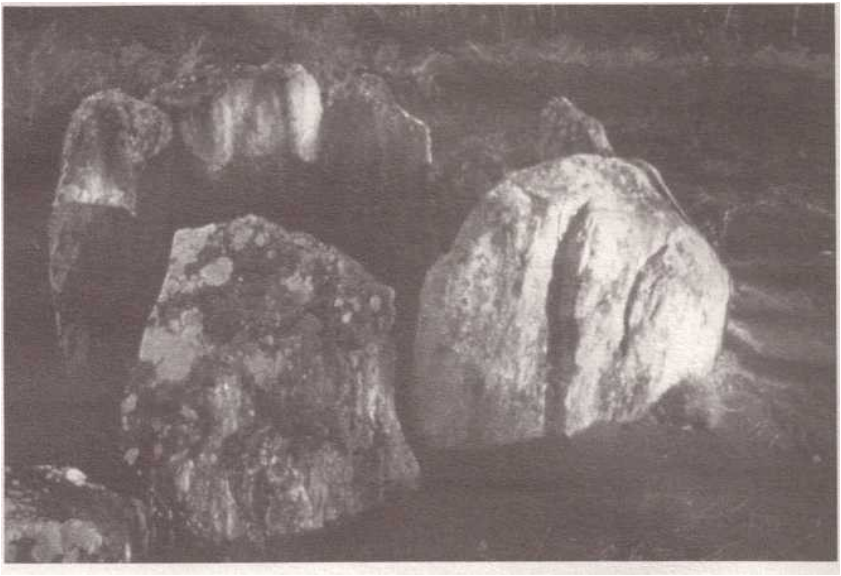

Dolmenul *Ceva da Moura*, Galicia (Spania). Mulţi megaliţi aveau o funcţie astronomică, adăpostind ritualuri religioase tribale. (Foto: Tomás Martínez)

nu erau ridicate în mod aleatoriu, ci că situarea lor răspundea şi unor criterii religioase. Aşadar, dacă exista o precizie astronomică, trebuia să existe şi una geografică, la fel de semnificativă. Astfel, s-a descoperit că megaliţii erau situaţi în spaţii concrete, în care curenţii telurici se întretăiau cu cei ai apelor subterane care duceau, în majoritatea ocaziilor, la o fântână sau la un râu sacru. Aceste ape erau şi continuă să fie considerate şi în prezent curative, la fel ca şi mulţi monoliţi europeni sau americani folosiţi pentru a vindeca diverse afecţiuni. Este inevitabilă asocierea acestui fapt cu anumite tradiţii galiciene – încă vii – în care se utilizează lespezi megalitice pentru vindecarea organelor bolnave[25].

CONSTRUCTORII MEGALIŢILOR

Când aruncaţi o privire asupra acestei teme, este

25 Pentru mai multe informaţii, se recomandă consultarea operei lui MARTÍNEZ Tomé - Galicia Secreta (Galicia secretă), Madrid, Corona Borealis, 2002. în ea, cititorul va găsi exemple interesante de mediere curativă, prin intermediul pietrelor megalitice galiciene, potrivit regulilor stabilite de tradiţiile galiciene. (n.a.)

posibil să fiţi nerăbdători să aflaţi ce credem noi despre autorii culturali ai acestei expresii sublime a arhitecturii preistorice. Cu permisiunea dumneavoastră, vom amâna răspunsul la această întrebare spinoasă pentru sfârşitul povestirii noastre. Astfel stând lucrurile, vom începe explicând care a putut fi motivaţia ce a impulsionat constructorii megaliţilor să înalţe aceşti coloşi de piatră, în anumite locuri.

Una dintre cele mai controversate teorii care încearcă să răspundă la această întrebare este cea denumită teza Legilor, cunoscută şi sub numele de teoria Liniilor Dragonului. Alfred Watkins, un cavaler britanic, pe atunci în vârstă de 65 de ani, străbătea frumoasele meleaguri din Bredwardine, când a observat un fapt ce l-a tulburat peste măsură. De parcă ar fi fost o relevaţie divină, Watkins a remarcat o reţea imaginară de linii care se întindeau prin munţi, legând astfel biserici, situri megalitice şi diverse sanctuare păgâne. Watkins va publica ulterior descoperirea sa, iar ca urmare a acestui fapt va primi atacuri furibunde din partea comunităţii ştiinţifice a vremii. Potrivit respectivei concepţii, constructorii megaliţilor considerau faza de alegere a locului de amplasare ca fiind una dintre cele mai delicate. Pe lângă rolul său astronomic, monumentul în discuţie trebuia să acopere şi alte necesităţi funcţionale, de data aceasta cu caracter teluric. Conform acestei filosofii, megaliţii erau ridicaţi în puncte geografice cu activitate energetică semnificativă, în scopul de a canaliza, de a echilibra şi de a îmbunătăţi condiţiile de mediu din acele spaţii. Britanicul Colin Bloy consideră că aceste linii subterane de forţă formează o mare reţea ce cuprinde aproape în întregime continentul european, fiind în legătură cu ceea ce el numeşte „sistemul nervos al Terrei”, concepţie susţinută anterior şi de alţi autori, precum James Lovelock, care considerau planeta noastră drept o gigantică fiinţă vie. Provine cu adevărat această credinţă din epoci primitive? Probabil, deşi cu anumite nuanţe culturale.

În anul 1785, în timpul unei reuniuni a *Royal Society*

of Edinburgh, scoţianul James Hutton a afirmat că Terra este un super-organism, al cărui studiu ar trebui să se canalizeze către o nouă direcţie analitică, stabilindu-se, pentru aceasta, baza tehnică şi teoretică a ceea ce el a denumit doctrina fiziologiei planetare. O asemenea viziune particulară şi polemică referitoare la planetă a căzut în uitare, deşi, de-a lungul timpului, a fost menţionată în mod izolat de către unii scriitori, până când Lovelock a revenit asupra temei. Cercetătorul a ales numele Gaya pentru a desemna planeta noastră, identificând-o – la fel cum făcuse cu secole înainte cercetătorul scoţian Hutton – cu un super-organism viu capabil să se autoregleze. Există mulţi eruditi care se arată scandalizaţi de teoriile lui Lovelock şi de presupusa existenţă a sărmanei Gaya, dar în toţi anii scurşi de când a fost recuperată, teoria lui Lovelock a făcut faţă, într-o manieră originală, unor anumite fenomene inexplicabile, atrăgând atenţia câtorva oameni de ştiinţă.

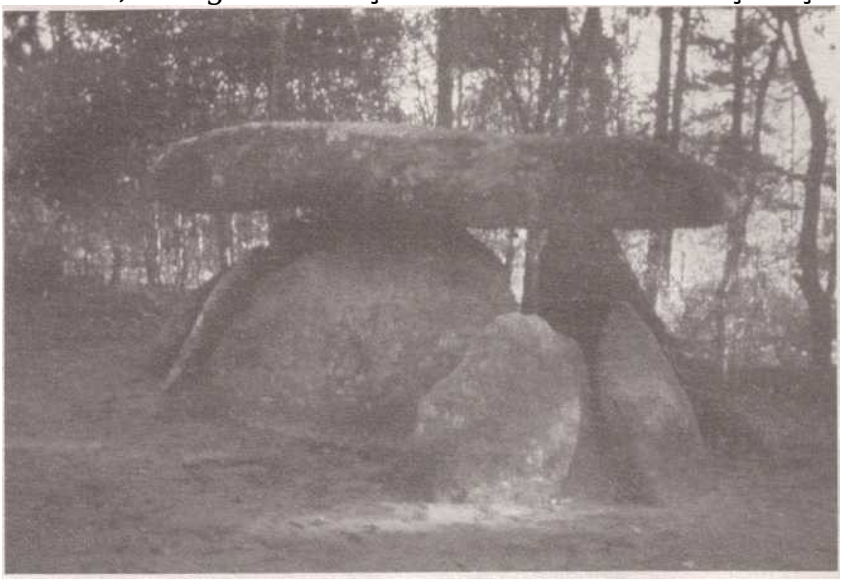

Dolmenul de la Axeitos, Galicia (Spania). Dolmenele sunt adânc împământenite în cultura populară, în Galicia, ele au îmbogăţit imaginarul popular, fiind legate adesea de făpturi enigmatice, precum mourii şi mourele, personaje mitologice care au legături şi cu alte culturi ale imaginarului celtic european. Este cazul *Korrigan-i\or* din

mitologia populară irlandeză. (Foto: Tomás Martinez)

În aceeaşi notă, alţi cercetători cred că energiile Legilor provin chiar din planetă, formând o reţea extinsă de linii, care, în anumite sectoare, poate prezenta iregularităţi sau dezechilibre. În aceste cazuri, megaliţii vor juca un rol fundamental pentru reechilibrarea telurică a unei zone anume.

Pentru unii, această teorie pare la fel de greu de crezut ca şi numărul neverosimil de mare de persoane care se presupune că au fost implicate în construirea respectivelor complexe arhitectonice din trecut. Tare mă tem că numărul de locuitori din acel moment de-abia acoperea aşteptările generate de construirea pe termen scurt a unei lucrări cu aceste caracteristici, dar, pe termen lung, poate fi posibil.

Potrivit evaluărilor făcute pentru Renfrew, construirea celebrului mormânt de la Quanterness, din Insulele Orcada, a necesitat o medie de 10.000 de oamenizoră, ceea ce echivalează cu aproximativ 1500 de zile de muncă. Aceasta ar însemna lucrul continuu şi neîntrerupt al celor 10.000 de suflete timp de peste 75 de zile.

Totuşi, construirea unui asemenea mormânt este relativ elementară şi, luând în considerare caracteristicile arheoastronomice, ridicarea lui nu a necesitat cunoştinţe matematice elaborate, lucru care nu este valabil şi pentru fascinantele calculatoare megalitice. Construirea lor a solicitat un efort fizic, tehnic şi intelectual remarcabil.

Complexul arheoastronomic Stonehenge, cel mai faimos observator megalitic din lume. Construirea sa a necesitat mai multe secole, ceea ce a fost posibil grație perpetuării unei tradiții științifice moștenite.

Capitolul 1

STONEHENGE: CALCULATORUL MEGALITIC

În noul secol în care abia am intrat, mediile de comunicare europene s-au făcut ecoul unei ştiri ce a stricat ziua mai multor persoane. Se pare că un tânăr student de la Universitatea din Bristol, pe nume Brian Edwards, în timpul unei cercetări pentru teza sa de doctorat, a făcut – din pură întâmplare – o constatare neplăcută şi care, de atunci, a dat mari bătăi de cap instituţiilor ştiinţifice din acea ţară.

Complexul megalitic de la Stonehenge, pe care îl vizitau turişti din întreaga lume, nu corespundea parametrilor arhitectonici originari, puşi în aplicare de către arhitecţii săi din preistorie. „În realitate", comentează Edwards, „complexul megalitic pe care îl putem vedea astăzi pe orice carte poştală este o reconstituire executată de către arheologul Alexander Keiller. Forma actuală a complexului reprezintă o reminiscenţă a aspectului autentic pe care l-a putut avea structura în trecut". Aceste date au fost ascunse opiniei publice, în mod inexplicabil, timp de decenii şi publicarea lor a provocat neplăcerea şi supărarea colectivă a breslei arhitecţilor. Ştim că prima restaurare de la Stonehenge datează din anul 1901, în timp ce a doua a fost executată în 1919, de către colonelul William Hawley. Deşi acest fapt a marcat un moment de răscruce în existenţa sitului megalitic de la Stonehenge, putem fi siguri că schimbările nu au deteriorat funcţionalitatea astronomică a incintei. Dovezile arheologice au demonstrat că Stonehenge este un calculator megalitic a cărui realizare se pare că a necesitat numeroase etape de-a lungul mai multor mii de ani.

Păstrând proporţiile, Stonehenge a fost construit – la fel ca şi catedralele medievale – în mai multe faze. În timpul unei perioade îndelungate, din 2800 până în 1500 î.Hr., a apărut necesitatea unei planificări care să îndeplinească, de-a lungul secolelor, scopul urmărit de cei care au proiectat executarea sa. Acest lucru nu ar fi fost posibil, dacă nu ar fi existat o motivaţie puternică.

Heelstone (un menhir situat în afara complexului megalitic circular) şi cele 56 de gropi ale lui Aubrey sunt elementele cele mai vechi. Triliţii au fost dispuşi în acest loc opt secole mai târziu. Celebrele pietre albastre, care sunt situate într-un cerc dublu, au constituit ultima fază a celebrei construcţii preistorice.

Studiile arheoastronomice iniţiate de către reverendul englez William Stukeley în anul 1740 şi duse la capăt de către cercetători contemporani, precum Gerald S. Hawkins sau Mario Zanot, au demonstrat că misterioşii arhitecţi ai Stonehenge-ului au folosit anumite structuri megalitice pentru a determina datele cele mai semnificative ale anului agricol sau, pur şi simplu, pentru a marca anumite ceremonii legate de fenomenele cereşti.

Până în prezent, au fost localizate douăzeci de aliniamente cu caracter astronomic. Astfel, de exemplu, monolitul de la Heelstone, ridicat în faţa intrării monumentului şi având o vechime de 4800 de ani, are rolul de a marca apariţia Soarelui la solstiţiul de vară[26].

---

26 Din punct de vedere astronomic, mişcarea aparentă a Soarelui pe eliptică determină deasupra orizontului anumite efemeride suficient de regulate pentru a contribui la o măsurare riguroasă a timpului prin intermediul calendarelor.
La începutul primăverii, Soarele - care se află deasupra ecuatorului, cu declinaţie zero - răsare dimineaţa din est şi apune în vest. Prima etapă a acestui anotimp se caracterizează prin echilibrul care există între noapte şi zi: sunt atâtea ore de lumină câte sunt şi de întuneric, de aici termenul de echinocţiu. în timp ce anotimpul înaintează, Soarele se îndepărtează de ecuator către nord, mărindu-şi considerabil declinaţia. De aceea, astrul nu răsare cu exactitatea proprie începutului acestui anotimp, ci apare dintr-un punct situat între est şi nord şi dispare seara între vest şi nord. în acest context temporal, există, dimpotrivă, mai multe ore de lumină decât de întuneric, având în vedere că arcul descris de steaua noastră pe cer are o amplitudine mai mare. Pe măsură ce timpul se scurge, declinaţia Soarelui se micşorează apropiind - iarăşi - apariţia astrului solar de est. La începutul toamnei, Soarele atinge ecuatorul, repetându-se fenomenul descris deja primăvara: un nou echinocţiu. In timp ce toamna avansează, declinaţia Soarelui devine negativă; ceea ce vrea să spună că se situează sub ecuatorul planetei. în consecinţă, Soarele apare încet-încet într-un punct 38 din ce în ce mai îndepărtat de est, către sud, ceea ce

Cei cinci triliţi interiori sunt situaţi astfel încât marchează două elipse concentrice, unde axa mai mare semnalează locul în care răsare Soarele la solstiţiul de vară.

Din interiorul complexului, se pot distinge anumite neregularităţi ale terenului; unele dintre aceste accidente topografice servesc pentru a determina cu precizie răsăritul şi apusul Lunii sau datele la care se manifestă anumite fenomene cereşti, dintre care unele ar putea să corespundă unor festivităţi şi ofrande de ispăşire asociate eclipselor, fenomene ce erau interpretate de către acele societăţi drept un semn de mare primejdie.

Prestigiosul astrofizician englez sir Fred Hoyle a propus o metodă care, după părerea sa, se apropie de cea folosită de către sacerdoţii de la Stonehenge pentru a prezice eclipsele, prin intermediul unei operaţiuni simple şi pe baza celor 56 de gropi predispuse sub formă de cerc, care au rămas cunoscute şi sub numele de „gropile de la Aubrey”. Pentru Hoyle, acestea reprezentau orbitele aparente ale Soarelui şi ale Lunii. Dacă Soarele este indicat printr-o piatră marcată şi se deplasează la fiecare 13 zile cu câte două gropi, piatra marcată va completa un cerc de 360° în termen de un an. În acelaşi timp, dacă împărţim cele 56 de gropi la cele două parcurse la fiecare 13 zile, rezultatul va fi 28, care înmulţit cu 13 echivalează cu 364, aproape numărul de zile ale ciclului solar anual (365, 24 de zile).

Totuşi, dacă luăm în considerare o altă piatră marcată, care ar reprezenta Luna, şi o deplasăm tot cu două puţuri în fiecare zi, în sensul Soarelui, putem să deducem ciclul satelitului nostru. În realitate, 56 împărţit la 2 este egal cu 28, numărul aproximativ al duratei unei luni.

---

contribuie la existenţa a mai puţine ore de lumină decât de obicei, până atinge o prelungire maximă a întunericului odată cu sosirea iernii, ceea ce, din punct de vedere tehnic, este denumit solstiţiu de iarnă. La aceste date, Soarele nostru apare într-un punct apropiat de sud, înre- gistrându-se mai multe ore de întuneric decât de lumină, {n.a.)

În sfârşit, pentru ca aceste calcule făcute de Hoyle să ne ducă la un rezultat bun, trebuie să situăm o pereche de pietre – diferite de cele care reprezintă Soarele şi Luna – pentru a semnala nodurile lunare. Orbita Lunii traversează elipsa în două puncte. Aceste două puncte se numesc nodul ascendent şi, respectiv, descendent. Dreapta care le uneşte se numeşte linia nodurilor. Ea se deplasează pe ecliptică astfel încât formează o linie care realizează un cerc complet într-o perioadă de 18, 6 ani. Astfel, când trei dintre aceste pietre coincid pe diametrul cercului trasat de gropile de la Aubrey, este posibil să se producă eclipse.

Deşi mulţi cititori vor trage concluzia că Stonehenge este un calculator megalitic perfect, să nu se lase înşelaţi. Există alt complex megalitic şi mai performant decât Stonehenge: calendarul circular de la Sarmizegetusa, din România.

Este paradoxal faptul că Stonehenge este mai cunoscut decât complexul românesc de la Sarmizegetusa, şi aceasta dintr-un motiv întemeiate: complexul situat la Sarmizegetusa Regia este considerat de către astronomi drept cel mai senzaţional monument arheoastronomic din câte cunoaşte ştiinţa. Minunata maşină preistorică a fost desenată pe baza unor criterii de precizie atât de sublime, încât acestea o transformă într-o mărturie a trecutului, cu o enormă valoare ştiinţifică. Calculatorul megalitic de la Sarmizegetusa corespunde unui desen circular de mari proporţii. La rândul său, acesta se împarte în 104 părţi egale, prin intermediul tot atâtor lespezi dispuse vertical. Zona interioară a cercului din piatră este împărţită, cu ajutorul unor stâlpi mari din lemn, în 210 proporţii analoge una faţă de cealaltă. Pe lângă acest cerc de mari dimensiuni, Sarmizegetusa conţine încă unul, deşi având proporţii mai modeste faţă de primul. Ca şi cel mare, cercul mic este divizat în părţi egale. De această dată, circumferinţa se împarte proporţional în două zone de 34 de pietre fiecare, prima distribuită în de două ori câte 17, cea de-a doua, în 18 plus 16, ceea ce – în termenii lui Chatelain – îndruma către efectuarea a diverse calcule

astronomice.

Ciclurile astronomice care pot fi analizate cu maşina megalitică românească sunt de o complexitate subtilă. Chatelain, poate specialistul

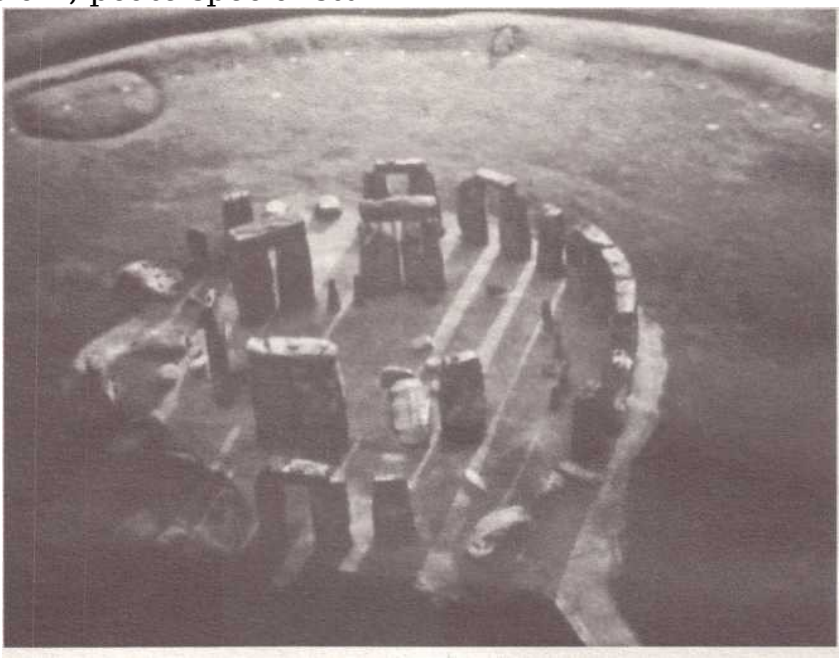

Vedere aeriană a complexului megalitic de la Stonehenge.

cel mai preocupat de a face cunoscut opiniei publice respectivul complex megalitic, explică astfel caracteristicile fantastice ale acestui miracol tehnologic aparţinând unui trecut atât de îndepărtat: „Cele 104 lespezi exterioare corespund, bineînţeles, unui ciclu de 104 ani, ceea ce este acelaşi lucru cu 37 960 de zile, dată care era şi ea cunoscută, în mod uimitor, atât de cultura maya, cât şi de egipteni. Această particularitate ciclică face ca anii solari de 365 de zile să coincidă cu cei venusieni de 584 de zile, în timp ce trei dintre respectivele cicluri coincid şi cu 146 de ani de pe Marte, iar 14, cu 73 de conjuncţii ale lui Jupiter şi Saturn; ceea ce este acelaşi lucru, 1640 de ani lunari”[27].

27 CHATELAIN, Maurice - Le temps et l’espace (Timpulsi spatial),

Dar cel mai spectaculos aspect abia acum urmează. Se pare că cercul format din 210 pietre este considerat de Chatelain ca fiind şi mai enigmatic, căci, potrivit lui, nu există niciun ciclu astronomic multiplu al acelui număr pe care constructorii de la Sarmizegetusa să-l fi putut discerne fără ajutor din partea unei culturi exterioare mai instruite şi cu o capacitate tehnologică mai avansată. Există două cercuri megalitice, multiple ale acelui număr, cu adevărat tulburătoare. Primul ne trimite la numărul 18 270, care, în zile, reprezintă timpul necesar de rotaţie al unei stele invizibile ce se învârte în jurul lui Sirius. Vom relua această temă mai târziu, când vom vorbi despre triburile dogon. La rândul său, al doilea cerc ne trimite la numărul 90 720, care corespunde numărului de zile ale revoluţiei siderale a planetei Pluton. Totuşi, în ambele cazuri, aceste misterioase corpuri cereşti nu au fost percepute de ochiul uman până la începutul secolului al XX-lea, graţie, printre altele, utilizării unor dispozitive optice precum telescopul; dar, aparent, din câte ştim noi, oamenii de la Sarmizegetusa nu posedau o asemenea tehnologie. Cum au putut ei să cunoască aceste corpuri cosmice fără a poseda instrumentele adecvate?

Capitolul 3
INDICII ASCUNSE ALE ARTEI RUPESTRE

Pornind de la metodele tradiţionale de cercetare, o importantă parte a comunităţii ştiinţifice s-a confruntat pentru prima dată cu fenomenul gravurilor rupestre (petroglife), fără să ţină seama de aspecte etnografice, antropologice, lingvistice sau astronomice. Astfel, când ştiinţa arheologică a încercat să ofere primele interpretări ale acestui cod rupestru complex, a lansat o serie de teorii ce nu prea stăteau în picioare, nici măcar apelând la logică, aceea care, în mod paradoxal, încerca să le susţină.

Admiţând că au fost gravate într-o epocă ce nici măcar în ziua de astăzi nu poate fi verificată sută la sută, se presupunea vechimea îndepărtată a acelor manifestări rupestre, provenind de la popoare despre care, până în

---

Paris, Laffont, 1979. (n.a.)

prezent, nu ştim absolut nimic, deoarece ne lipsesc date semnificative precum forma lor de organizare, viziunea lor asupra lumii, mentalitatea comună… în ciuda acestui fapt, au apărut răspunsuri care cu timpul s-au transformat în adevărate acte de credinţă „ştiinţifică”.

Timp de mai bine de un deceniu, am investigat foarte îndeaproape acest fenomen arheologic complex, lovindu-ne, adesea, de o serie de aspecte care relevă mentalitatea complexă a creatorilor.

Motivele ce apar gravate pe lespezile granitice de pe ţărmul european al Atlanticului au fost interpretate ca manifestări ale presupusei realităţi cotidiene a acelor misterioase entităţi culturale. În acelaşi fel în care dolmenele fuseseră considerate morminte, iar menhirele, delimitatori de teritorii, formele cele mai comune care apar în gravurile rupestre au fost interpretate drept colibe, hărţi schematice ale teritoriilor de vânătoare sau cirezi. Acele interpretări, neîntemeiate pe logică, dar care se potriveau viziunii noastre clasice despre preistorie, continuau să fie precipitate şi imprecise; eludând o problemă fundamentală care poate ajuta mult la realizarea unei interpretări generale mai coerente: cronologia lor. După cum se ştie, datarea petroglifelor se extinde de la sfârşitul Neoliticului până în Epoca Bronzului şi, uneori, până în timpuri imediat anterioare şi ulterioare creştinismului. Le putem vedea reproduse chiar şi în Evul Mediu, deşi cu o stilistică mai „modernă”.

În orice caz, pare improbabil să admitem că fiinţa umană s-ar strădui să lase o mostră perenă care să reflecte ceva atât de conjuncturai precum capetele de vite (al căror număr se poate schimba de la un an la altul), drumurile de vânătoare (variabile în funcţie de anotimpuri şi de mişcările ti îl

ou (Bile = O, a cz

În urmă cu 10.000 de ani, omul din Mezolitic a desenat pe pietre mari de râu nişte simboluri (şirul

superior) care amintesc de reprezentări mult ulterioare în timp (şirul inferior), precum cele găsite în Insulele Canare şi în Galicia (nordul Spaniei).

migratoare) sau colibele, fragile şi mereu supuse vitregiilor naturii şi convulsiilor sociale sau războaielor dintre triburi.

În acelaşi fel, pare nepotrivit să ne gândim la dolmene ca la nişte simple morminte ridicate din pietre grele, transportate cu dificultate uneori de la distanţe incredibile; la enormele menhire ca la nişte stâlpi care indică limitele unui anumit teritoriu sau la cercurile de piatră (cromlehuri) ca la locuri delimitate pentru păscutul cirezilor. Independent de epoca în care i-a fost dat să trăiască, atunci când fiinţa umană întreprinde o lucrare ce necesită efortul său maxim şi răbdarea proprie artistului, înseamnă că această muncă presupune expresia unei scheme existenţiale, în care, dincolo de problemele cotidiene, sunt puse în joc sentimentele, cunoştinţele şi, mai presus de toate, credinţele sale. Atunci, problema constă în a afla ce a impulsionat de fapt acele comunităţi primitive să-şi lase, în piatră, amprenta care să rămână acolo mult timp după ce ele nu vor mai exista.

Şi chiar mai mult, în a reflecta la principiile care au permis înflorirea anumitor arhetipuri comune în cadrul unor popoare aflate la distanţă unele de altele şi, cel puţin în aparenţă, fără nicio legătură între ele.

Mai întâi surprinde şi apoi nelinişteşte dovedirea identităţii acestor gravuri rupestre care se întind de pe coastele Insulelor Canare până pe cele ale Norvegiei şi care se prelungesc, fără să fie posibilă invocarea continuităţii, în situri arheologice de pe celălalt mal al Atlanticului. Şi această încercare nelinişteşte, deoarece ne lipseşte orice probă care să ne permită să stabilim veriga de legătură ce a putut să existe între acele popoare, într-un timp în care este imposibil de imaginat, din punct de vedere raţional, o relaţie efectivă între culturi fără mijloacele de deplasare ce le-ar fi putut pune în contact.

De aceea, atâta timp cât nu apar mărturii care să ne

permită să găsim 43 răspunsuri mai fondate, nu ne rămâne decât să credem că aceste mesaje – căci se pare că este vorba mai mult despre mesaje – se datorează unor coincidente inexplicabile în structurile mentale şi spirituale ale popoarelor, care şi-au manifestat în acest fel aspectele generale ale identităţii lor. Dincolo de orice dubiu se află această transcendenţă pe care au încercat să o transmită, oricât de dificil ni s-ar părea să o interpretăm. Şi suspiciunea ce apare, deşi încercăm să nu o declarăm cu voce tare, este legată de posibilitatea să fi existat această legătură pe care nu am găsit-o până acum şi care ar da răspunsul multor necunoscute ce ne obligă să tratăm trecutul mai îndepărtat ca pe un ansamblu de idei absurde, dificil de verificat.

Coastele de nord-est ale Peninsulei Iberice şi cele ale arhipelagului Insulelor Canare constituie un adevărat muzeu de gravuri rupestre preistorice. De fapt, pe stâncile mari ale siturilor lor putem găsi toate modelele, toate stilurile şi, practic, toate motivele care au format limbajul petroglifelor. Doar provincia spaniolă Pontevedra (Galicia) adăposteşte peste 500 de centre rupestre şi încă mai sunt multe situri de descoperit. Studiind petroglifele, putem dovedi că multe dintre aceste situri adună mărturii din diverse epoci, alcătuind o continuitate spirituală ce a depăşit cu mult limitele memoriei imediate a autorilor lor.

Exemplele petroglifelor din Pontevedra studiate de noi sunt edificatoare în acest sens. Există una, numită *Pedra das Ferraduras*, în parohia San Xurxo de Sacos, din municipiul Cotobade, ce înfăţişează o varietate de motive a căror analiză ne face să bănuim că ar fi fost gravate în epoci diferite. Gravurile mai vechi par să corespundă reprezentării a trei idoli cilindrici şi cele mai moderne, deşi tot din Antichitate, reprezentării schematice a unei spade şi a doua cuţite. Printre aceste forme apar gravuri din epoci intermediare, precum figuri umanoide schiţate, cercuri concentrice, serii de semne care au fost definite drept urme de picior, cervide, vaci sau tauri…

Curios este că ansamblul nu ni se înfăţişează drept o

acumulare de motive fără legătură, aşa cum ar fi de aşteptat, ci capătă un anume sens unitar, atunci când constatăm că animalele se îndreaptă către locul unde sunt situaţi idolii, că oamenii înconjoară animalele, că unul dintre ei, ţinând într-o mână un scut, mânuieşte cu cealaltă o spadă peste măsură de mare, care a fost gravată cu siguranţă în alt context temporal, şi că urmele se îndreaptă către cercurile concentrice aflate pe cealaltă margine a lespezii.

O astfel de rocă ne demonstrează, ca şi multe altele, cel puţin că desenele care au motivat prima ei versiune – cea a zeilor cilindrici – se păstrau vii când, ulterior, alţi artişti au venit să completeze mozaicul de argumente şi să creeze un sens total, completând mesajul primitiv ce a constituit, probabil, originea locului de cult, dacă aceea a fost cu adevărat funcţia primitivă a sitului. Această împrejurare, pe care nu au abordat-o explicit cercetătorii, ne poartă cel puţin către convingerea că aceeaşi schemă culturală a marcat locul respectiv timp de milenii; şi că, deşi s-au succedat generaţii întregi de atunci şi structurile mentale au evoluat, a rămas viu spiritul transcendent care făcuse din acel sit un spaţiu sacru.

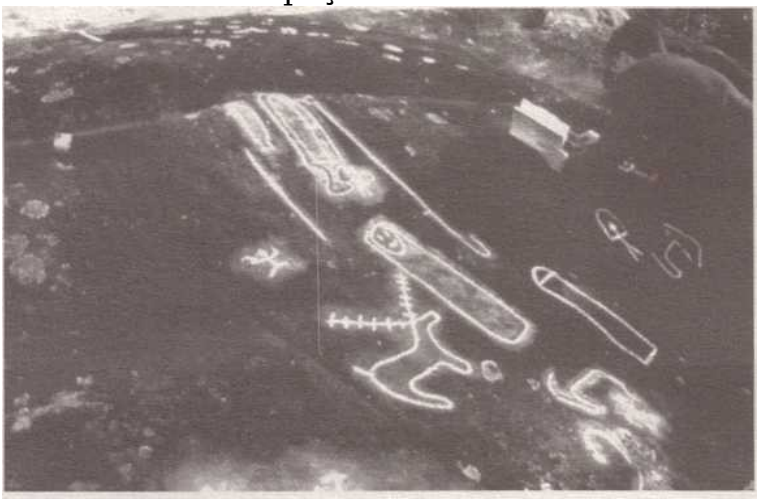

Pedra das Ferraduras (Galicia). Pe această lespede, întâlnim tematici legate de viaţa cotidiană a respectivelor triburi, care le-au sculptat în rocă dură. (Foto: Tomás

Martínez)

Alte circumstanţe acreditează convingerea că în locurile unde apar petroglife s-a practicat ceva ce am putea califica drept cult şi transmitere de cunoştinţe. Dacă luăm exemplul imediat al unui sit emblematic, precum cel de la Mogor, tot în Galicia, ne vom convinge că acolo apare, ca în niciun alt sit, schiţa misteriosului labirint, dând formă motivului principal al gravurilor care îl însoţesc. De aceea, se manifestă un interes aparte faţă de această reprezentare, ca şi cum locul ar fi fost special conceput pentru cultul sau pentru predarea acestei simbolistici complexe.

Petroglifele pe care le numim preistorice nu reprezintă ceea ce vedem, ci încearcă să prezinte anumite idei şi concepte. Astfel că, atunci când contemplăm un motiv precum svástica, trebuie să admitem că este vorba despre aceeaşi reprezentare solară pe care ne-o sugerează arta religioasă tibetană sau greacă. Cercurile concentrice, şarpele şi crucea răspund reprezentărilor sacre şi cosmice precum punctele cardinale.

Întotdeauna există în aceste reprezentări motive ce se repetă şi pe care ar trebui să le avem în vedere atunci când încercăm să le interpretăm. Unul dintre ele este legat de prezenţa repetată a unei linii care uneşte centrul cercurilor sau al labirinturilor cu exteriorul. Poate că acest ac gravat ce leagă interiorul cu exteriorul respectivelor motive, traversându-le, este ruta simbolică pe care trebuie să o urmeze omul pentru a atinge un stadiu mai elevat al 45 spiritului. În ceea ce priveşte labirintul amintit anterior, acesta constituie unul dintre simbolurile universale prin excelenţă, cu mărturii care vin din reprezentări preistorice până la labirinturile pe care le găsim în grădinile renascentiste, trecând prin cele pe care le putem vedea în catedralele medievale. Semnificaţia este întotdeauna aceeaşi şi nu are de ce să fie diferită în petroglife: eterna căutare a cunoaşterii ermetice pe care se fundamentează Cosmosul şi sacrul.

Pe de altă parte, din punct de vedere academic, se

proclamă că, în timpurile în care au fost gravate aceste pietre, fiinţa umană nu ştia să scrie. Ei bine, poate că ar trebui să reconsiderăm această afirmaţie perimată, din toate punctele de vedere. Ce este scrierea dacă nu expresia grafică a unui gând sau a unui concept? Şi ce sunt figurile gravate pe aceste pietre, odată eliminată simpla reproducere de imagini concrete, dacă nu expresii imediate şi convenţionale ale ideilor, ale credinţelor, ale stărilor de spirit şi ale cunoştinţelor a căror dimensiune autentică încă nu o cunoaştem?

Dacă ne apropiem de Insula El Hierro şi ne aplecăm asupra versanţilor bazaltici goi din Julan, până nu cu mulţi ani în urmă plini de semne cu reminiscenţe probabil berbere, ne vom da seama că acea simbolistică variată nu poate constitui altceva decât expresia scrisă a unui mesaj lung, adresat nu ştim cui, în mijlocul Oceanului Atlantic. Mai întâi, apatia autorităţilor, care ar fi trebuit să protejeze situl, şi apoi distrugerea sistematică a nesăţioşilor căutători de suveniruri sau a traficanţilor de antichităţi au secătuit situl arheologic până când au făcut imposibilă o reconstituire măcar aproximativă a ceea ce respectivele semne voiau să transmită sau cui îi erau adresate.

Dar un lucru este cert, fără ca nimeni şi nimic să-l poată dezminţi: fiinţa umană depune cele mai mari eforturi doar atunci când în joc se află expresia adevăratei sale identităţi. Numai o căutare hotărâtă a acesteia este capabilă să provoace într-o mare colectivitate necesitatea imperioasă de a construi o piramidă colosală. Doar un sentiment cosmic poate avea ca rezultat minunea de la Teotihuacán, emoţia de la Chartres, efortul supraomenesc de la Marele Zid din China. Doar necesitatea de a exprima ceva cu adevărat important a putut avea ca rezultat imensul tablou bazaltic în care au fost gravate mesajele din Julan.

În această căutare şi necesitate imperioasă de exprimare a identităţii se află secretul petroglifelor preistorice, efortul supraomenesc care a impus ridicarea dolmenelor sau a Marii Piramide din Egipt. Culturile nu

sunt mai mult sau mai puţin avansate în funcţie de perfecţiunea operelor lor, ci conform necesităţii fiinţelor umane de a-şi exprima ideile pentru generaţiile următoare, lăsând mărturia trecerii lor pe această planetă[28].

FĂCÂND PORTRETUL UNIVERSULUI

Bătrânul maestru îşi aminteşte cu emoţie de tânărul său discipol. Ştie că, în această noapte, zeii îi vor da ascultare. La fel cum a făcut odinioară maestrul său, acum este rândul lui să-şi aleagă discipolul care va moşteni secretele scrierii Cosmosului. Dintr-odată, întrerupând firul gândurilor sale, îi atrage atenţia sunetul unei respiraţii greoaie. Vederea sa obosită şi întunecată abia reuşeşte să desluşească o siluetă care înaintează hotărâtă din adâncul pădurii către locul unde se află el. O urmăreşte cu privirea, liniştit. Silueta umană înaintează, agilă, dar precaută printr-un foşnet de crengi şi de frunze uscate, semn că toamna se apropie de sfârşit. În cele din urmă, din penumbra pădurii se iveşte imaginea inconfundabilă a celui mai remarcabil discipol al său. Sfidând, parcă, frigul nopţii, tânărul, complet dezbrăcat, îşi îndreaptă paşii către razele slabe ale Lunii pline, acolo unde, generaţie după generaţie, iniţiaţii îşi curăţă trupul. După aceea, maestrul va aprinde un foc şi-şi va îmbrăca discipolul într-o piele de lup călduroasă, îi va schimba numele şi, luni de zile, îl va instrui în arta nobilă a scrisului, a cititului şi a codificării gravurii în piatră. Când bătrânul simte că ceasul morţii se apropie, iniţiatul se va transforma în sacerdot, putând atunci să utilizeze scrierea sacră ca mediator între trib, zei şi forţele ce populează Cosmosul.

În urmă cu aproximativ patru mii de ani, aceasta

28 Referirea la acest text o veţi găsi în numărul 7 al fostei reviste Misterios de la Arqueología (Editura Lincro, Madrid, 1997), în care autorul şi-a expus concluziile propriilor investigaţii de teren, prin publicarea unui dosar special, numit Noche de Piedra (Noaptea de piatră). Acesta conţinea un reportaj extins, al cărui autor se afirmase în mod eronat că ar fi fost altul, când, în realitate, era vorba despre o lucrare realizată de către Tomás Martínez Rodríguez, în exclusivitate pentru Misterios de la Arqueología. (n.a.)

putea foarte bine să fie o scenă obişnuită în rândul popoarelor primitive din Europa atlantică. Respectivele popoare au practicat o altă formă de expresie arheoastronomică fascinantă.

Oamenii din trecut şi-au reprezentat cunoştinţele astronomice şi pe alte suporturi mai puţin spectaculoase, dar la fel de surprinzătoare prin informaţia pe care o conţin. Arheologia a reuşit să descifreze codul a numeroase reprezentări rupestre de acest gen. Mărturia cea mai veche o găsim în localitatea franceză Mas-d Azil. Acolo, în urmă cu 10.000 de ani, azilienii au pictat semne geometrice pe suprafaţa unor enormi bolovani de râu, care, în afară de posibila lor semnificaţie, au putut evoca anumite constelaţii şi stele.

Printre alţi cercetători, investigatorul italian Mario Zanot împărtăşeşte această opinie. După părerea sa, respectivele pietre de râu pictate în ocru seamănă mult cu ceea ce aborigenii australieni actuali desenează în culori, ca reprezentare a zeului suprem al cerurilor.

Şi strămoşii noştri au ştiut să reprezinte în arta rupestră, pe piatră sau pe os, calculul lunar. În Pirineii din Navarra, azilienii au lăsat o mărturie mai concretă a cunoştinţelor lor astronomice. De exemplu, în interiorul peşterii de la Abrís de la Viñas întâlnim o pictură, unde se remarcă o figură antropomorfă pe care mulţi arheoastronomi au interpretat-o drept repre Această petroglifă de la *Laxe das Rodas* a fost interpretată de către Alonso Romero drept un calendar lunar. În timpul operaţiunii arheologice „Galicia, noaptea de piatră”, s-au găsit asemănări cu alte situri, precum cel de la Callanish (Scoţia).

zentarea unui soi de zeu lunar, şi în jurul căreia se disting 30 de puncte neregulate, care nu sunt altceva decât mişcările satelitului nostru natural pe durata unei perioade de 30 de zile.

De asemenea, am putut interpreta inciziile din fildeşul de mamut întâlnit la Gonţi, în Ucraina, ca fiind indicatori ai celor patru faze ale satelitului nostru natural. Desenatorul său anonim a rezolvat problema lunii lunare. După cum am arătat, aceasta este cu puţin peste 29 de zile. Pe fildeşul ucrainean, dilema se rezolvă calculând – alternativ – o lună de 30 de zile şi alta de 29, soluţie pe care au aplicat-o astronomii sumerieni, secole mai târziu.

Punctele pictate pe pereţii peşterii spaniole din Canchal de Mahoma, în Pirinei, ne sugerează, de asemenea, înţelegerea aceloraşi cicluri. Aici se indică cele patru faze ale Lunii, precum şi numărul de zile şi de săptămâni. Astfel – potrivit lui Zanot – strămoşilor noştri le era uşor să calculeze cât timp se scurgea de la o lună plină la următoarea, dându-şi seama că în timp ce astrul atingea, lună după lună, o poziţia din ce în ce mai înaltă pe cer, pe Terra, copacii îşi pierdeau frunzele, începeau primele ploi şi, în cele din urmă, veneau îngheţurile de iarnă.

Alt exemplu extrem de interesant s-a găsit la Les Eyzies, în Franţa. Este vorba despre o tăbliţă cu o vechime ce depăşeşte 300 de secole şi pe care apar 69 de incizii, fiecare cu un desen diferit, ansamblul căpătând un aspect

de şarpe. La microscop, semnele de pe tăbliţă capătă imediat un înţeles astronomic. Liniile reprezintă diferitele faze ale Lunii. Pentru arheoastronomii care au studiat respectiva piesă, intenţia urmărită de creatorul 48 său a fost de a servi drept „agendă preistorică”, în care se notau diferitele faze, de-a lungul unei perioade de două luni şi zece zile.

În Spania, petroglifă galiciană *Laxe das Rodas* ar putea fi considerată cel mai perfecţionat şi frumos calendar rupestru din Peninsula Iberică.

Este această petroglifă un calendar lunar, precum cel numit *Laxe das Rodas* (Galicia, Spania) Experţii nu s-au pus încă de acord. (Foto: Tomăs Martinez)

Această superbă mostră a fost interpretată de către cercetătorul Fernando Alonso Romero drept un almanah lunar şi este o paradigmă a cunoaşterii atinse de către cioplitorii în piatră, care desenau aceste gravuri.

Datată între Epocile Cuprului şi Bronzului, existenţa sa ilustrează perpetuarea unei religii a stelelor. Considerăm acest exemplu drept o probă de netăgăduit a unei credinţe astrologice bazate pe conceptul de roată temporală, ceea ce ar explica asemănarea cu alte situri

împrăştiate pe întreg teritoriul Galiciei, unde acest simbol are un rol esenţial.

Motivul este compus din două roţi suprapuse. Prima se remarcă faţă de cea inferioară, care este mult mai mică. Astfel, această formă prezintă două cercuri concentrice. Cel mai mare dintre ele este, la rândul lui, încercuit de 47 de adâncituri mici, în timp ce celălalt reprezintă o spirală dublă, încercuită la rândul său de 65 de adâncituri.

Dar această manifestare plastică nu răspunde nici unui canon ornamental. Fiecare dintre elementele reprezentate are o semnificaţie astronomică. Cercurile concentrice – cunoscute sub numele de *Altar das Oferendas* – constituie un calendar pentru 4 ani, în timp ce spirala dublă indică un interval de 5. Suma celor două reprezintă jumătatea ciclului 49 lunar de 18 ani; adică, 9 ani. Cele 47 de adâncituri care încercuiesc motivul *Altar das Oferendas*, plus enorma adâncitură centrală a acestei petroglife, însumează un total de 48, reprezentarea a 4 ani de câte 12 luni pe care

Tabloul de la Paraiba (Brazilia) conţine o informaţie astronomică valoroasă: reprezentarea zodiacului complet. Unele dintre aceste motive sunt foarte asemănătoare celor din petroglifele galiciene. (Foto: Pablo Villarrubia)

Îi simbolizează acest motiv, dacă adăugăm celelalte 4 adâncituri de mărime medie, cumva izolate de restul, a căror misiune ar fi aceea de a confirma anii scurşi şi de a completa ciclul anual de 12 luni lunare de câte 28 de zile prin adăugarea unei luni suplimentare, caracteristică a calendarelor lunare, care astfel corespundeau duratei anului de 365 de zile.

În sfârşit, spirala dublă reprezintă cele 12 luni de bază ale anului, împărţite în două părţi. Spirala superioară se compune din 7 mai mici, fiecare reprezentând primele 7 luni ale anului. Cea inferioară reprezintă cele 5 luni rămase. Actuala diviziune ianuarie-decembrie este schimbătoare şi modernă şi nu era cunoscută de către autorii cioplitori în piatră ai acestei gravuri.

Dacă împrejmuim acest ansamblu, cele 65 de

adâncituri reprezintă suma lunilor scurse în 5 ani, fapt pentru care, în acest al doilea calendar, fiecare ciclu anual este de 13 luni, care au fost, de obicei, gravate de către cioplitorul în piatră preistoric sub forma a 13 adâncituri[29] centrate între cele două spirale. Din toate acestea, se deduce că în respectivul calendar de 5 ani – confirmat şi de 5 adâncituri de mărimi diferite – fiecare lună era formată din 28 de zile, care, înmulţite cu 13 luni, ne dau un total de

364 de zile solare, observându-se o marjă de eroare aparentă de 6 zile în respectiva perioadă de 5 ani faţă de ciclul solar real.

În ciuda inexactităţii anului solar, *Laxe das Rodas* reprezintă cel mai remarcabil efort astronomic iberic din preistorie; în mod fundamental, pentru faptul că păstrează o armonie strânsă cu funcţionalitatea astronomică.

În acest sens, trebuie să lămurim că nu toate expresiile rupestre cu caracter astronomic erau calculatoare din piatră. Alte petroglife sau picturi reprezintă elemente începând cu porţiuni din cerul nocturn de acum mii de am, până la întâmplări cereşti extraordinare. În Paraiba, Brazilia, găsim petroglife care reproduc principalele constelaţii din zodiac, în ceea ce este considerat până acum drept situl petroglific cel mai spectaculos de pe planetă. Monolitul în discuţie este acoperit de ceva mai mult de 500 de basoreliefuri[30][31]. Arheologii brazilieni cunosc acest important sit rupestru sub numele de *Pedra de lângă*.

Cu mulţi ani în urmă, controversatul scriitor elveţian Erich von Däniken i-a înfuriat pe arheologii brazilieni, afirmând că extratereştrii realizaseră aceste gravuri

29 Găuri în piatră. (n.a.)

30 MAUSO VILLARRUBIA, Pablo - Misterios do Brasil (Mistere ale Braziliei), Sâo Paolo, Editura Mercuryo, 1997. (n.a.)

31 S-a ajuns să se speculeze pe baza posibilităţii ca autorii lor să fi fost hitiţi, fenicieni sau popoare precolumbiene. Singurul lucru care se cunoaşte cu certitudine este că atunci când conchistadorii portughezi au sosit pe aceste meleaguri, indigenii nu ştiau cum să execute o operă rupestră cu asemenea caracteristici şi, bineînţeles, nu ştiau cine au fost misterioşii autori ai monolitului Pedra do lngâ. {n.a.)

adânci, cu ajutorul armelor laser. De fapt, soluţia senzaţională a scriitorului european era mai aproape de fantezie decât de realitatea autentică. Deşi încă nu se cunoaşte cu absolută certitudine tehnica utilizată pentru realizarea impresionantelor petroglife Pedra de lângă, se ştie că autorii lor au reprezentat o entitate culturală umană necunoscută, despre care, din nefericire, nu deţinem nicio referinţă istorică.

Gravurile au fost încrustate printr-o tehnică rafinată. Deşi nu cunoaştem detaliile acestei proceduri, contururile desenelor denotă o tehnică de gravură extrem de perfecţionată.

Suprafaţa sa este împânzită de un bogat amestec de motive rupestre, pornind de la cele mai simple de executat, cum sunt spiralele, adânciturile, şi ajungând la figuri mai mult sau mai puţin complexe. Sunt simboluri care – cu certitudine – încearcă să materializeze o anumită idee, ceea ce a condus la interpretări legate de primele forme de scriere. Mijloacele de exprimare utilizate în panourile din situl brazilian ne fac să presupunem că inteligenţa care a dat naştere acestei manifestări a făcut-o având o clară vocaţie comunicativă. Ansamblul de ideograme reprezintă încercarea

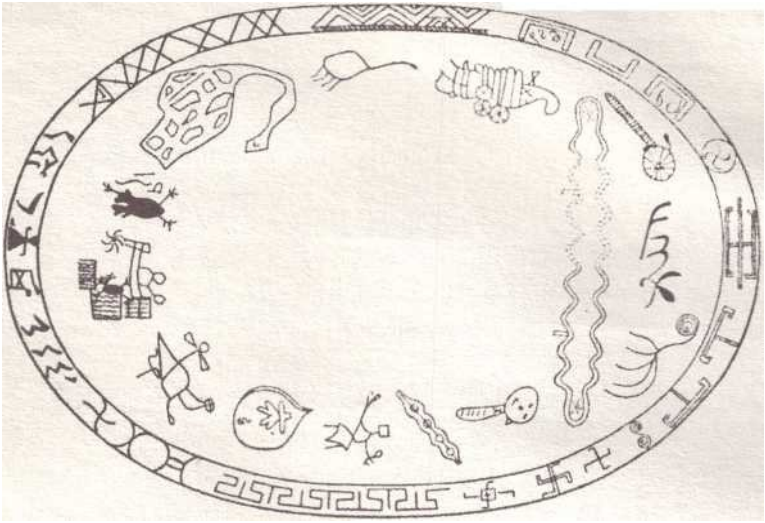

Unii cercetători brazilieni consideră că aceste desene

înfăţişează stele, constelaţii sau chiar comete şi alte efemeride cereşti.

unei enigmatice entităţi de a transcende timpul, lăsând în urmă un mesaj care a fost interpretat parţial de către arheoastronomii din acea ţară.

În anii ’70, au apărut primele lucrări care puneau în legătură monolitul brazilian cu stelele; este cazul lucrării scrise, cu şapte ani înainte, de către inginerul José Benicio de Medeiros.

În studiul său, eruditul brazilian a identificat o serie de gravuri sculptate în lespedea care, în ansamblu, corespundea constelaţiei Orion. Dintre cele 14 stele găsite, 11 coincid cu poziţia relativă a stelelor din acea constelaţie. După câţiva ani, în 1988, cercetătorul Gilvan de Brito, în cartea sa, *Călătorie în necunoscut*: *secretele monumentului Pedra de Ingă*, va asocia începutul sezonului ploios cu prezenţa constelaţiei Orion în punctul cel mai înalt de pe cer. Ultimele teorii par să discearnă o semnificaţie funcţională mai complexă din punct de vedere astronomic. Tabloul vertical de la *Itaquataria de Ingă* deţine o comoară valoroasă: reprezentarea zodiacală complexă a constelaţiilor vizibile la acele latitudini, de-a lungul elipticii.

Revenind pe continentul european şi, mai precis, în nordul Spaniei, în Galicia, întâlnim reprezentări de comete, de constelaţii şi chiar de supernove. Acest ultim fapt a fost confirmat în anul 1993, în timpul ultimei campanii a operaţiunii arheologice denumite *Galicia*, *noaptea de piatră*, şi este legat de o efemeridă astronomică spectaculoasă, obiect a numeroase studii ştiinţifice pe tot globul.

În ţinutul Bayona, ascunsă printre desişuri, se găseşte o lespede din granit, de mărime medie, cunoscută sub numele de *Laxe dos Campos*. Pe ea este reprezentat, potrivit cataloagelor oficiale, un simplu model stelar. Dar nimeni nu a crezut că ar fi posibil ca liniile desenului să alcătuiască imaginea unui fenomen astronomic singular.

După părerea noastră, trebuie menţionată

posibilitatea ca ceea ce arhitecţii galicieni identifică drept o licenţă artistică a autorului anonim să fie, în realitate, reproducerea rupestră a unuia dintre cele mai relevante fenomene astronomice din trecutul nostru: apariţia într-o noapte din anul 1054 a unei stele care a strălucit mai puternic decât toate celelalte. La mulţi kilometri distanţă, în New Mexico, artiştii indigeni anazasi au pictat şi ei acel eveniment ciudat pe un adăpost din piatră. În ambele locuri, s-a înregistrat momentul exploziei unei stele situate la o distanţă de 6.000 de ani-lumină.

Astrul acesta care s-a stins violent se găsea în constelaţia Taurului şi resturile sale în expansiune, compuse din praf stelar, au căpătat forma unui rac, nume sub care este cunoscută nebuloasa care a rezultat din colapsul gravitaţional al acestei stele masive. Cele două manifestări rupestre au ştiut să surprindă unul dintre aspectele cele mai definitorii şi, dacă vreţi, unice ale nebuloasei Racului: deformarea uşoară a marginilor cu filamente, care, în ambele cazuri, apare în zona superioară a reprezentărilor. Urma particulară a identităţii unui astfel de fenomen astronomic a fost recreată cu o extremă fidelitate de către ambii artizani. Această caracteristică a fost confirmată cu ajutorul telescoapelor.

Detalii atât de preţioase par tulburătoare. Dar o analiză atentă demonstrează că acei pictori ai Cosmosului au ştiut să fie atenţi şi la alte efemeride, precum ciclurile cometelor. Aceste corpuri rătăcitoare au atras întotdeauna, în mod deosebit, atenţia înţelepţilor antici, care şi-au pus întrebări, de-a lungul timpului, cu privire la natura lor.

Prima catalogare a cometelor, cunoscută de către noi, a fost descoperită recent în localitatea chineză Ma Wang Tui, într-un mormânt din secolul al II-lea î.Hr. Este vorba despre o fâşie de mătase lungă, pe suprafaţa căreia se regăsesc diverse reprezentări de comete. Totuşi, importanta descoperire arheologică este mult mai veche decât mormântul în care s-a găsit, datând, probabil, din secolul al IV-lea î.Hr.

Aspectul cel mai insolit al cazului rezidă în faptul că,

pe durata expediţiei *Galicia*, *noaptea de piatră*, s-au putut găsi aceleaşi desene sau unele foarte asemănătoare, înscrise pe suprafaţa de granit a numeroase lespezi galiciene[32].

Dar să ne întoarcem în America. În Varzelandia, Brazilia, un extraordinar desen rupestru a atras atenţia arheoastronomilor, în urmă cu doar câteva decenii. La intrarea unei peşteri, care poartă acelaşi nume ca şi locul.

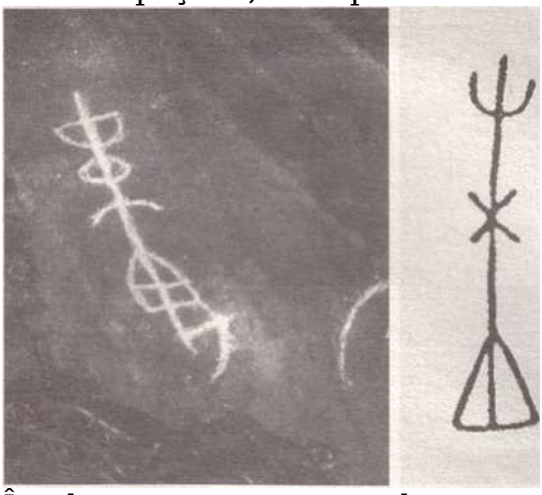

În dreapta, se poate observa unul dintre motivele rupestre susceptibile de o interpretare astronomică, descoperite în timpul expediţiei *Calicia*, *noaptea de piatră*. Să fie, oare, reprezentarea unei comete? Este cazul simbolului din dreapta – una dintre cometele redate pe o panglică de mătase găsită în Ma Wang Tui (China), într-un mormânt din secolul al II-lea î.Hr. Asemănarea dintre cele două teme este tulburătoare. (Foto: Tomăs Martinez)

s-a descoperit ceea ce, după toate indiciile, pare să fie reprezentarea sistemului nostru solar. Atrage atenţia faptul că de jur-împrejurul Soarelui – care în pictura rupestră apare chiar în centru – se găsesc reprezentate opt dintre cele nouă planete ale sistemului nostru, în poziţiile lor corecte în raport cu Astrul Rege. În plus, aceste reprezentări planetare sunt atât de detaliate, încât ne înfăţişează distanţa planetelor unele faţă de altele, ceea ce

32 Ano Cero, nr. 174. Reportaj al autorului, (n.a.)

a permis să fie identificate fără dificultate. După cum era de aşteptat, singura planetă care nu apare înregistrată este invizibila Pluton; totuşi, este neobişnuit faptul că găsim reprezentarea situării aparente a unora dintre sateliţii naturali ce însoţesc anumite planete, precum Saturn, Jupiter sau Marte.

Tot în Brazilia – această ţară cu un patrimoniu arheologic atât de bogat – întâlnim alte vestigii rupestre cu o clară intenţionalitate astronomică. Este cazul picturilor rupestre de la Sete Cidades sau al constelaţiilor de la Lagoa Santa, din Minas Gerais. Respectivele mărturii evidenţiază şi confirmă nişte cunoştinţe surprinzătoare. Se poate ca acesta să fie şi motivul pentru care predecesorii noştri au ales să creeze forme de expresie atât de ostentative şi de complicate – pentru a atrage atenţia asupra înţelepciunii lor secrete.

Capitolul 4
UN MESAJ PENTRU ZEI

La fel cum există monoliţi de mari dimensiuni, în lumea noastră se află câteva locuri în care arheologii au descoperit vestigii rupestre de o mărime nemaiîntâlnită. Este vorba despre adevărate mesaje către cer, căci doar de acolo se poate capta semnul sau motivul pe care îl trasează. Dintre toate, se remarcă, fără niciun fel de dubiu, faimoasele geoglife de la Nazca, din sudul statului Perú.

Termenul de geoglifă a fost propus în anii ’60, pentru a desemna giganticele desene zoomorfe, antropomorfe şi geometrice realizate pe suprafaţa unuia dintre cele mai aride deserturi de pe planetă. Autorii acestei fantastice opere rupestre au fost predecesorii incaşilor, indienii nazca. Ei au elaborat, folosindu-se de îndemânarea şi inteligenţa lor, nişte desene gigantice, de o scrupuloasă rigoare matematică.

Această enormă planşă de desen, cu o întindere de aproximativ 520 de kilometri pătraţi, se află localizată între Oceanul Pacific şi Munţii Anzi. În ciuda caracterului spectaculos al respectivelor desene şi linii kilometrice, mult timp nimeni nu a fost capabil să-i distingă

semnificaţia sau scopul. Au existat şi excepţii, dar acestea nu au dat roade până la începutul secolului al XX-lea.

Într-adevăr, câţiva cronicari spanioli din secolele al XVI-lea şi al XVII-lea fac referire la această manifestare. Creza de León, unul dintre cei mai reputaţi, se referă fără ocolişuri la geoglifele liniare, trasate de către indieni. De fapt, pare improbabil ca Creza de León să fi putut şti despre existenţa halucinantelor figuri care se întind de-a lungul şi de-a latul mesetei aride din Nazca, pentru că acestea pot fi detectate doar din perspectivă aeriană. Cronicarul nu se opreşte să analizeze posibilele cauze care i-au împins pe indieni să realizeze aceste enorme desene în deşert. Se limitează să consemneze, în treacăt, neobişnuitul fapt.

Următoarea menţiune cu privire la figurile de la Nazca a apărut de sub peniţa funcţionarului regal Luis de Monzón, în anul 1586. Ulterior, s-au scurs mai bine de trei secole fără ca niciunul dintre marii geografi, istorici şi călători care se ocupau de Perú să menţioneze subiectul.

Cercetătoarea Simone Waisbard crede că explicaţia pentru care misterioasele desene de la Nazca nu au fost descoperite atât de mult timp a fost ceea ce Creza de León a descris drept dispariţia civilizaţiei din Nazca, în urma cuceririi spaniole. Acest fapt a presupus pierderea respectivei tradiţii de a „scrie” pe suprafaţa deşertului. „Conform cunoştinţelor mele”, afirmă Waisbard, „acestea sunt singurele mărturii care se pot găsi, după descoperirea Americii, despre neobişnuitele desene de la Nazca, din cauza faptului că toate popoarele din vale au fost decimate în războaiele care s-au declanşat pentru stăpânirea pământului” 1.

Timp de mai bine de 300 de ani, liniile de la Nazca au rămas – la fel ca mumiile acestei civilizaţii – îngropate în cea mai adâncă tăcere, până în anul 1926, când Julio Tello, pionier al arheologiei peruane, s-a interesat de această enigmă. Şi-a amintit de referinţa făcută de către Creza de Leon şi a examinat scurtul lui comentariu, referitor la existenţa desenelor. Totuşi, nici Tello nu a reuşit să le dea

o interpretare. Au trebuit să treacă încă alţi 13 ani, până când în Perú a sosit astronomul nord-american Paul Kosok şi au început să fie dezlegate secretele acestei stranii manifestări arheologice.

Adevărul este că, dacă Julio Tello a ajuns să aibă contact cu enigma de la Nazca pe baza intuiţiei, Kosok o va face din întâmplare. Fără îndoială, pare uimitor să observăm cum, în această etapă, în care începeau căutările arheologice, principalii investigatori s-au întâlnit, în cele din urmă, datorită unei serii de coincidenţe fericite.

Marfa Reiche Neuman, de profesie matematician şi arheolog – care a devenit mai apoi cel mai bun cercetător şi apărător al desenelor de la Nazca, conducând investigaţiile – a sosit în Perú în 1932, din motive străine de arheologie: se angaja ca guvernantă în oraşul Cuzco, cu un contract pe numai doi ani.

Întâmplător, în 1934, l-a cunoscut pe doctorul Julio Tello, pentru care a lucrat o vreme ca traducătoare. La rândul său, Julio Tello l-a pus pe drumul Nazcăi şi pe Paul Kosok, care a asistat în anul 1940 la Congresul Americaniştilor, desfăşurat la Lima. Pe fondul acestei întâmplări ştiinţifice şi prin intermediul arheologului peruan, Marfa Reiche îl va întâlni şi ea pe cercetătorul nord-american, care îi va atrage atenţia asupra aşa-numitelor piste de la Nazca.

Dar să reluăm firul cronologic al întâmplărilor. În anii ’30, desenele de la Nazca păreau o privelişte familiară pentru piloţii de avioane, având în vedere asemănarea lor cu pistele de aterizare. Este posibil să se fi născut aici termenul împământenit de popularul şi polemicul scriitor elveţian Erich von Däniken. care afirma că pistele reprezentau vestigiile unui vechi aeroport stelar.

Profesorul Kosok a sosit în Perú trimis de Universitatea din Long Island. pentru a studia lucrările hidraulice ale anticilor locuitori indigeni din această regiune sud-americană. La bordul unui mic avion a survolat, uimit, impre[33]

33 Janés, 1980, p. 103. (n.a.)

ím

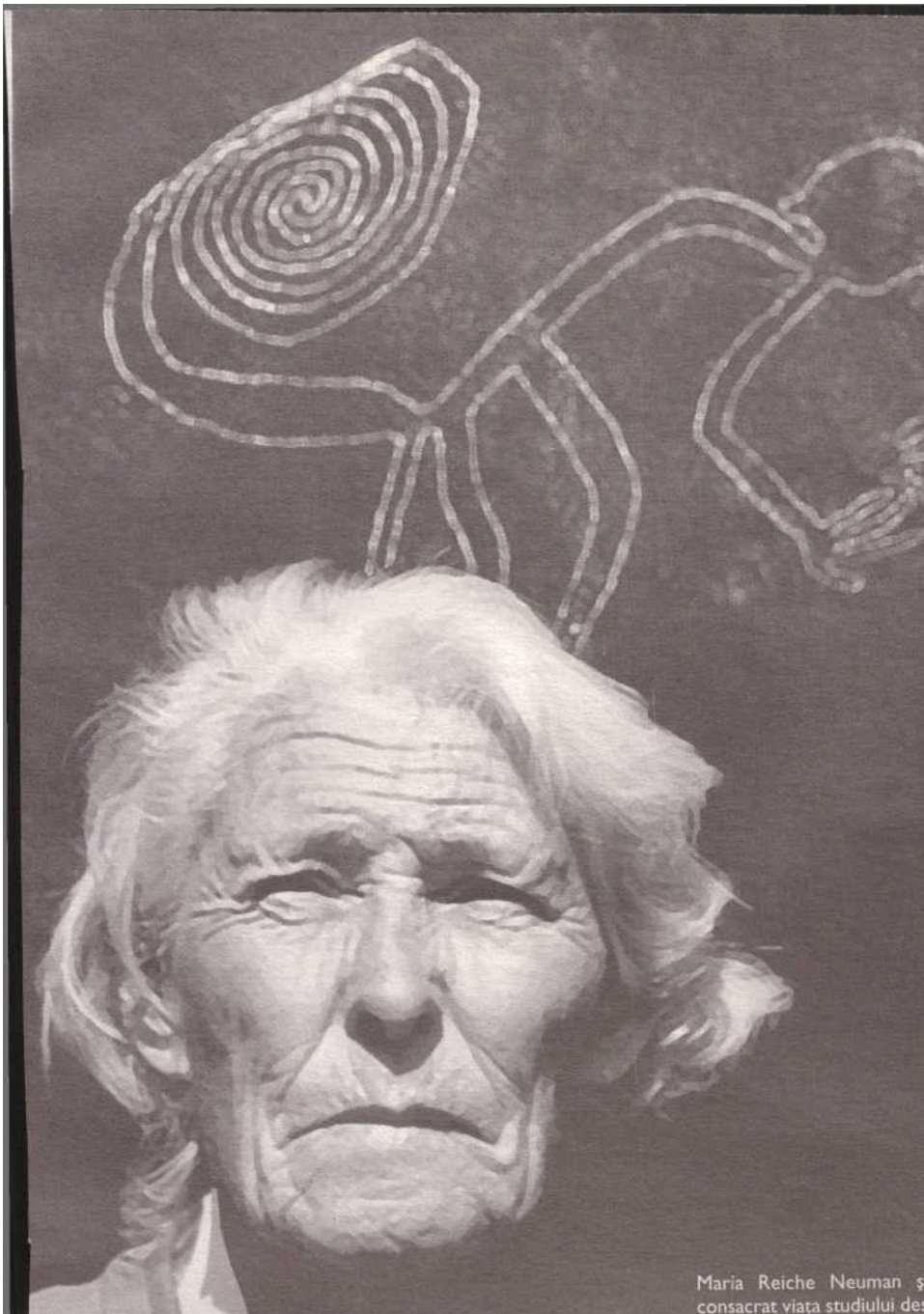

Maria Reiche Neuman ș
consacrat viața studiului des
nelor de la Nazca. Imaginea
care ținea cel mai mult era c
a maimuței.

sionantele desene şi linii, ale căror lungimi oscilau între 8 şi 65 de kilometri lungime. Kosok a rămas impresionat în faţa spectacolului. „Zburând pe deasupra colinelor şi a întinderilor deşertice care mărginesc râul Grande şi afluenţii săi”, va descrie el apoi, „se văd reţele de linii şi de figuri geometrice ciudate”. Vizibile în numeroase locuri, uneori se înlănţuie într-o formă complexă şi haotică, pe o lungime mai mare de 40 de mile şi cu o lăţime de 5 până la 10 mile. Semnele se află deasupra unei mesete aride, uşor înălţate. Se întind drepte precum săgeţile, în diverse direcţii, uneori pe o distanţă de câţiva metri şi alteori de-a lungul mai multor kilometri. Majoritatea sunt linii paralele duble, care par şosele cu acostamente ce ies în afară.

Când Kosok a coborât din avion şi a examinat de aproape aceste linii, şi-a dat seama că nu erau canalizări hidraulice şi nici drumuri. Şi încă o dată, din nou printr-o coincidentă fericită, va descoperi adevărata funcţionalitate a geoglifelor de la Nazca.

În acea zi istorică de 22 iunie 1939, Kosok se afla în centrul uneia dintre linii, în momentul anterior crepusculului. Contemplând frumuseţea apusului de Soare, a perceput un detaliu care l-a tulburat: partea extremă a liniei pe care se afla semnala cu exactitate punctul pe unde apunea Soarele Atunci, şi-a amintit că data de 22 iunie coincidea cu solstiţiul de iarnă în emisfera sudică şi că exacr respectiva linie semnala cea mai scurtă zi din an la latitudinea respectivă. În acele momente, s-a simţit cel mai norocos astronom din lume: descoperise – cel puţin – una dintre funcţionalităţile aşa-numitelor piste de la Nazca.

Pe baza rezultatelor actuale, nu încape îndoială că ne aflăm în faţa celui mare horoscop cunoscut, din istoria umanităţii. S-a dovedit că giganticele desene nu au fost trasate pe pământ în zadar. Astfel, rolul lor era acela de a semnala solstiţiile şi chiar par să existe linii care descriu mişcarea anumitor stele.

Se ştie că liniile cele mai simple constituie reprezentarea axelor solstiţiilor şi echinocţiilor; pe când

cele solare – mai puţin numeroase decât cele lunare – denotă un fapt semnificativ: supremaţia cultului faţă de satelitul nostru natural.

Alte desene permit prezicerea poziţiilor Lunii şi ale planetelor. La rândul lor, siluetele enorme de animale – ale căror dimensiuni oscilează între 25 şi 275 de metri, precum şi restul contururilor abstracte răspândite pe meseta deşertică, par să reprezinte constelaţii cu relevanţă spaţială pentru cultura cosmologică de la Nazca.

Artiştii autohtoni – la fel ca şi alte civilizaţii – au imaginat forme pe cerul nocturn, ce le-au servit pentru a identifica şi cataloga aceste complexe stelare pe care le numim constelaţii. Astfel, de pildă, avem celebrul colibri cu aripile întinse, un desen de mari dimensiuni, care poate fi desluşit doar de la o înălţime considerabilă. Acest desen reprezintă constelaţia Cancerului. La rândul său, pasărea cunoscută drept Marea Fregată şi liniile existente

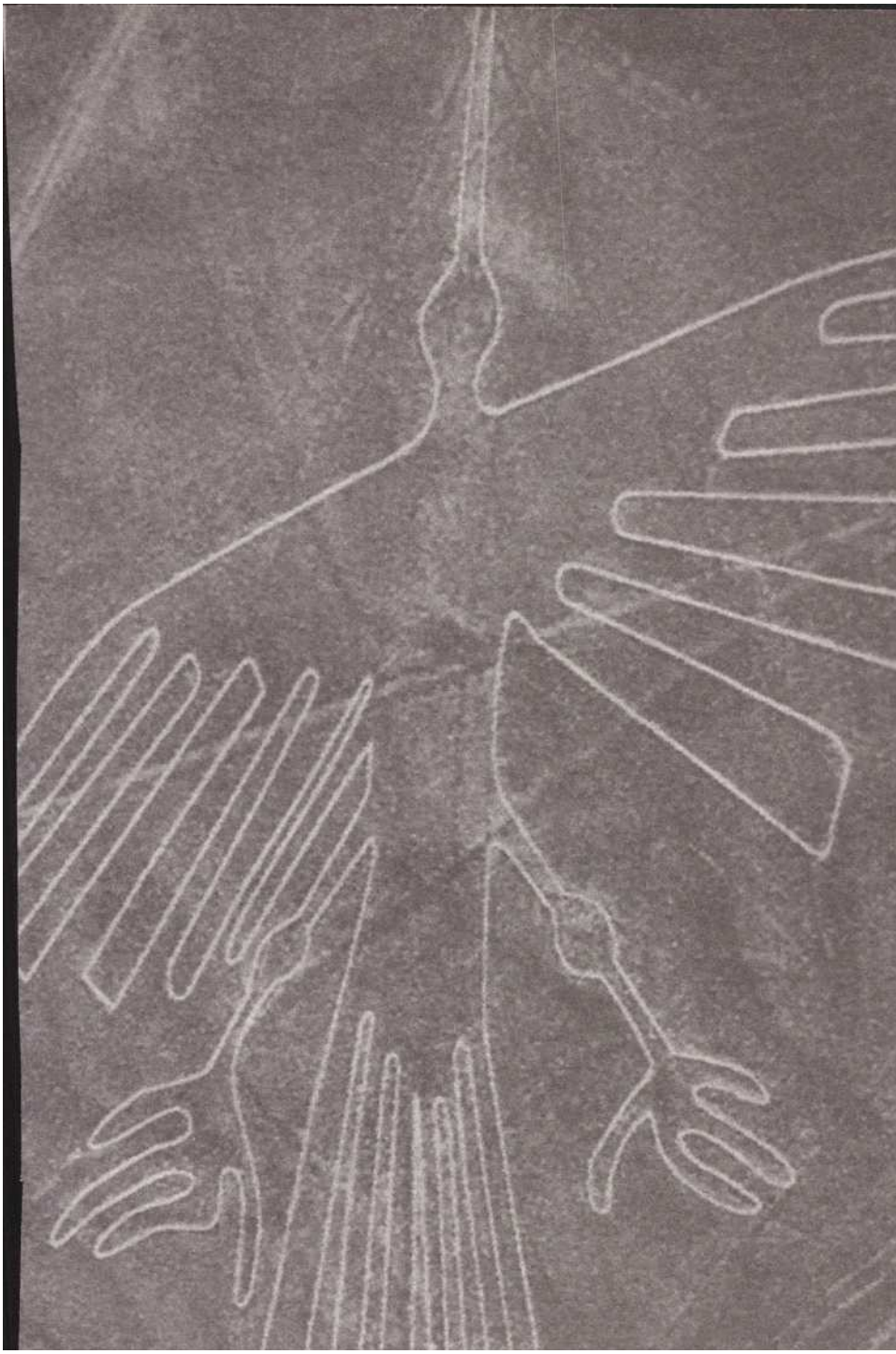

În spatele cozii ei par să corespundă constelaţiilor Inorogului şi Gemenilor; marea maimuţă Maquisapa, care are patru degete la una dintre mâini şi a cărei coadă e răsucită invers, ar fi, în realitate, Ursa Mare, iar câinele ar putea să reprezinte constelaţia Câinele Mare.

Un comentariu special merită marele păianjen, cu o lungime de aproximativ 45 de metri, care, pe lângă semnificaţia sa cosmică – reprezintă constelaţia Orion –, îi nedumereşte pe oamenii de ştiinţă. De fapt, acest desen înfăţişează un tip de arahnidă foarte ciudată, care se găseşte doar în zonele cele mai inaccesibile ale Amazoniei. Desenul e atât de fidel faţă de realitate, încât pare că include organul sexual lipit de un picior – cel mai incredibil fapt fiind că această caracteristică morfologică se poate observa doar la microscop!

Totuşi, unele contururi nu reprezintă nicio constelaţie, dar descriu anumite efemeride astronomice. Este cazul parihuanei, o pasăre cu un imens gât de şarpe, cea care vestea sărbătorile prilejuite de solstiţiul de iarnă.

Alt fapt curios, cu clare reminiscenţe cosmice, ne situează la marginea mesetei, lângă Valea Nazca, unde arheologii au găsit în rocă resturi de sculpturi şi de statui. Dintre toate, se remarcă o piatră impozantă, cu o înălţime de aproximativ 25 de metri, având forma unui cap umanoid, acoperit cu desene care pentru unii simbolizează cele patru rase umane. Dar aspectul bizar constă în faptul că multe dintre aceste gravuri realizate în piatră sunt vizibile doar la o oră anume din zi sau într-un anumit context temporal şi conform unei serii de poziţii concrete ale Soarelui.

Toate acestea par foarte semnificative din perspectiva acelora care pledează în favoarea prezenţei extraterestre în trecut. Au existat persoane care au sugerat că este posibil ca aceste fiinţe care se văd în momente foarte concrete să fie în realitate reprezentări ale zeilor veniţi din spaţiul exterior, în anii ’70, au fost foarte la modă teoriile care legau Nazca de vizitatori din afara spaţiului terestru. Unul dintre argumentele ce susţineau

această interpretare se baza pe faptul că geoglifele sunt vizibile doar din cer şi că mijloacele pentru realizarea lor rămâneau un mister. Dar în anul 1996, echipa spaniolă a lui Joan Ventura a rezolvat această dilemă, reproducând fidel trei dintre desenele de la Nazca, în mărime naturală, pe baza criteriilor tehnologice şi matematice aflate la îndemâna acelei culturi.

O ENIGMĂ ELUCIDATĂ

În 1996, cei care pe atunci eram colaboratori şi redactori ai fostei reviste *Misterios de la Arqueología y el Pasado* ne-am văzut surprinşi de publicarea reportajului cercetătorului catalan Joan Ventura, care susţinea că ar fi descoperit secretul folosit de cultura Nazca, pentru a-şi executa opera colosală.

Forma neobişnuită a acestei geoglife ne aminteşte de aspectul unui candelabru. Totuşi, după părerea noastră, geoglifa în discuţie ar putea fi, de fapt, reprezentarea artistică a unei comete.

După 12 ani de investigaţie anevoioasă, Joan Ventura, cu ajutorul a trei echipe de câte cinci persoane, a reprodus trei dintre geoglifele de la Pampa de San José în mărime naturală: spectaculosul colibri, mai puţin cunoscuta orcă şi populara arahnidă de deşert, de 60, 30 şi, respectiv, 46 de metri.

Experimentul s-a realizat pe 11 februarie 1996, în localitatea Palau de Plegamans, şi reprezenta punctul culminant al unor calcule laborioase ce au durat mai bine de un deceniu. Prin această operaţiune, Ventura a vrut să demonstreze, printre altele, că liniile de la Nazca au fost executate cu instrumente simple; o precaritate care, totuşi, contrastează cu profundele cunoştinţe matematice şi astronomice ale acelei culturi.

Astfel, Ventura şi-a început schiţa utilizând jaloane din lemn, desenate pentru a marca cele mai importante puncte de referinţă, o simplă sfoară de zidar, de care s-au servit pentru a trage aliniamentele, şi cretă pentru a trasa liniile. După cum notează foarte bine cercetătorul catalan, pentru realizarea liniilor, brazda a fost înlocuită cu linie

din cretă, cu scopul de a evita o pierdere inutilă de timp în realizarea experimentului. „După acelaşi criteriu practic”, comentează Ventura, „folosim o ruletă pentru a măsura distanţele, dar păstrând ca măsură de bază piciorul de 26 de centimetri, unitate de demarcare a planurilor. Arcurile de circumferinţă au fost trasate folosind chiar sfoara pe post de compas. De asemenea, în căutarea unghiurilor şi perpendicularelor, am folosit doar sfoara şi jaloanele ca unelte de lucru”[34].

Există argumente solide care demonstrează cunoştinţele matematice temeinice ale culturii Nazca. Astfel, se ştie că erau foarte buni geometri şi, în termenii lui Ventura, „cunoşteau forma de a diviza circumferinţa în 6 părţi egale (6 unghiuri de 60°), utilizând măsura razei. Fruct al acestei cunoaşteri sau al folosirii triunghiului echilateral, se observă că în desenele de pe terenul deschis, unghiul de 60° şi subdiviziunile sale de 30° şi de 15° au fost folosite în mod foarte frecvent”[35].

Experimentul a reprezentat un succes total şi realizarea sa a fost scutită de probleme. Desenatorii acestei opere colosale au acţionat sub conducerea unui maestru care îi orienta pe artizani cu planul în mână. Execuţia propriu-zisă a constat în indicarea liniilor brazdelor. Aceste coarde ar fi fost legate de ţăruşi de lemn sau ar fi fost întinse de către mai mulţi lucrători. Urmând un plan, s-au desenat imaginile pe sectoare. Având în vedere că lucrarea finală nu se putea observa din cer, lucrările de execuţie cereau concentrare şi precizie maximă; totuşi, împletitura de corzi trebuie să fi constituit o problemă serioasă, atunci când s-au stabilit anumite puncte de referinţă. Acesta este motivul pentru care – în ciuda caracterului spectaculos al geoglifelor – unele dintre ele au erori minore de calcul. Membrii echipei nu au apelat la niciun fel de tehnologie modernă, renunţând la orice

34 Revista Misterios de La Archeología y el Pasado, nr. 6, anul 1997, p. 36. (n.a.)

35 Revista Misterios de la Archeología y el Pasado, nr. 7, anul 1997, p. 35. (n.a.)

mijloc aerian, desfiinţând astfel argumentul care, timp de decenii, a făcut să zboare imaginaţia amatorilor mai romantici de speculaţii.

Pe baza ţăruşilor, a unor corzi obişnuite şi a unui plan, membrii echipelor conduse de către Joan Ventura au demonstrat ceea ce puteau face strămoşii cu cele mai simple unelte; totuşi, misterul persistă.

De fapt, pentru cine a fost trasat acest mesaj? Să fie doar o reprezentare ritualică a Cosmosului sau există şi altceva? Rămânând cu picioarele pe pământ, singurul lucru de care putem fi siguri este că nu vom şti niciodată ce i-a împins cu adevărat pe locuitorii din Nazca să creeze o asemenea operă impresionantă. Aceste desene au fost realizate în scopuri astronomice şi, foarte probabil, ascund alte semnificaţii enigmatice, care, deocamdată, par de nedescifrat.

Capitolul S

NUMERE COSMICE

Textele sacre ale unora dintre cele mai importante religii de pe planetă oferă informaţii astroftzice în corespondenţă cu ştiinţa modernă. Astfel, de exemplu, apare paradoxul extraordinar de a întâlni în textele hinduse date clare şi concise referitoare la forma Universului ori la vârsta lui, sau în *Cartea lui Enoh* (subiect asupra căruia vom reveni), informaţii astronomice ascunse. Analiza acestor manuscrise antice se bazează pe sprijinul documentar adus de vestigiile arheologice ale altor culturi, precum cea egipteană, cea babiloniană sau cea sumeriană, care ne vorbesc despre forma sferică a Terrei, despre poziţia sa în sistemul solar, despre ciclurile planetelor exterioare şi chiar despre existenţa unei a zecea planete, pe urmele căreia astrologia modernă încă merge de câţiva ani şi a cărei existenţă a fost postulată pe baza efectelor gravitaţionale, observate pe orbitele unor comete.

Aceste anomalii tulbură ştiinţa oficială, deoarece reconsideră multe dintre dogmele istorice care pun la îndoială veridicitatea trecutului, aşa cum este el predat în

facultăţi. Dar să intrăm în subiect, cu câteva dintre exemplele cele mai semnificative.

În *Sūrya Siddhānta*, textul hindus cu o vechime de circa 5.000 de am, Universul este descris drept un imens glob de stele, cu un diametru de 19.000 de miliarde deyohamas, ceea ce tradus în sistemul modern de calcul astronomic echivalează cu aproximativ 4.000 de ani-lumină. În aceeaşi ordine de idei, religia hindusă afirmă că o zi şi o noapte de-a lui Brahma durează 8640 de milioane de ani! Ne aflăm în faţa singurei religii în care scala temporală corespunde celei pe care o manevrează cosmologia ştiinţifică modernă. Evident, pentru ştiinţa oficială, toate acestea reprezintă rezultatul unei pure întâmplări. Dar, întâmplare sau nu, respectivele dovezi ştiinţifice fac parte din realitatea antropologică hindusă.

De asemenea, descoperirea civilizaţiei sumeriene a adus cu sine numeroase surprize cu caracter ştiinţific. În anul 1850, în timpul unor prospectări arheologice, efectuate de către un tânăr diplomat englez, pe nume Layard, şi de către asistentul său, Rassam, din adâncurile nisipoase ale colinei Kuyundjik (în apropiere de Bagdad) se ivesc ruinele cetăţii Ninive şi ale Bibliotecii lui Assurbanipal, conţinând peste 30.000 de tăbliţe ce oferă adevăruri ştiinţifice ale diferitelor civilizaţii din epocă.

Totuşi, abia în anul 1873, un alt englez, pe nume Smith, însărcinat cu traducerea lor, a călătorit în acest loc, în căutarea unei tăbliţe esenţiale pentru definitivarea lucrării sale.

Din fericire, la scurt timp după sosirea la situl arheologic de la Kuyundjik, va pune mâna pe piesa lipsă din puzzle-ul său, obţinând, în trecere, şi un premiu suplimentar de încă 3.000 de tăbliţe. Graţie acelor campanii de explorare, ştim astăzi că civilizaţia sumeriană datează din urmă cu aproximativ 6.000 de ani.

Vorbim despre o societate organizată, deşi cunoaştem puţine lucruri legate de originile procesului său tehnologic, cultural şi religios. Totuşi, în ciuda acestei mari lacune, ştim că aveau o organizare politică, cu regi şi

sacerdoţi, şi instituţii juridice. Au creat un etalon monetar, au inventat un sistem de scriere silabică, ce a servit ulterior ca bază pentru limba akkadiană, au construit mecanisme de irigaţii complicate şi eficiente, au elaborat sistemul de numărare zecimală, pe care l-au înlocuit mai târziu cu cel având ca bază numărul 60, au dezvoltat ştiinţele matematice într-un scop practic, au creat calendarul lunar împărţit în 12 luni a câte 30 de zile, a câte 24 de ore. Măsurau timpul cu ajutorul cadranelor solare şi al clepsidrelor şi deţineau un folclor, o medicină dezvoltată şi o ştiinţă astronomică.

Totuşi, ce ne interesează aici în mod concret este aşa-numita „Constantă din Ninive". Faptul cu adevărat extraordinar al acesteia este că, din analiza sa matematică, se deduc cicluri astronomice care, în parte, nu ar fi trebuit să aibă ce căuta în acel context temporal. Tăbliţele cu caracter matematic au scos la iveală folosirea – la fel cum se întâmplă în calendarul maya – unor cantităţi numerice enorme.

Dintre toate numerele admirate pe tăbliţele de lut ars, a existat unul care s-a făcut remarcat printre celelalte. Era vorba despre un număr din 15 cifre, apropiat de 200 de miliarde: 195 955 200.000.000.

Imediat, specialişti din toată lumea au încercat să-i găsească o explicaţie, deşi efortul lor a rămas zadarnic până la apariţia în scenă a cercetătorului galez, Maurice Chatelain. Acesta a băgat de seamă, pe baza unor vestigii arheologice despre care voi vorbi mai încolo, că sumerienii păreau să cunoască existenţa tuturor planetelor din sistemul solar, inclusiv a celor exterioare.

Chatelain a înţeles că numărul enigmatic de la Ninive desemna, în realitate, o perioadă foarte lungă, exprimată în secunde. „Nu am avut nevoie de mult timp pentru a descoperi că numărul reprezenta exact 2268 de milioane de zile, fiecare a câte 86 400 de secunde" (24 de ore, fiecare a câte 60 de minute, a câte 60 de secunde), a comentat el, încă tulburat de descoperirea făcută. În plus, îndrăzneţul cercetător şi-a amintit că sumerienii erau la

curent, la fel ca şi alte culturi cosmice de odinioară, de existenţa echinocţiilor.

Vom face o scurtă oprire pentru a explica acest fenomen astronomic, datorită semnificaţiei şi importanţei sale remarcabile, în raport cu tema care ne preocupă. Ca urmare a mişcării de sfârlează pe care o descrie axa Pământului de-a lungul timpului, anumite constelaţii şi stele încetează să mai fie vizibile câţiva ani, ascunzându-se sub orizont. De asemenea, din acelaşi motiv, stelele polare nu sunt întotdeauna aceleaşi. Se schimbă din cauza acestei mişcări conice pe care o descrie axa planetei noastre, ca efect al rotaţiei şi al translaţiei sale.

Mişcarea de translaţie a planetei noastre în jurul Soarelui, de-a lungul anului, face ca punctul prin care acesta răsare în fiecare zi să se deplaseze astfel încât, la fiecare 30 de zile, să parcurgă un segment de 30°. Această deplasare a punctului prin care răsare Soarele face ca, de-a lungul ciclului anual, să se schimbe constelaţiile Zodiacului, care servesc drept fundal pentru acest punct unde Astrul Rege năvăleşte în fiecare zori de zi. Drept urmare, acest traseu acoperă în fiecare lună un semn zodiacal şi în fiecare an cele 12 zodii.

Ei bine, în afară de mişcarea de rotaţie în jurul propriei axe şi de cea de revoluţie în jurul Soarelui, Terra prezintă altă mişcare axială: este vorba despre o oscilaţie foarte uşoară care imprimă planetei noastre o deplasare retrogradă, lentă fată de direcţia rotirii sale de-a lungul anului. Aceasta presupune că punctul prin care Soarele ar trebui să răsară la echinoctiul de primăvară se retrage uşor în fiecare an, ca urmare a efectului mişcării retrograde menţionate.

La fiecare 72 de ani, această rămânere în urmă acoperă doar 1 grad şi la fiecare 2160 de ani (72 înmulţit cu 30), un semn zodiacal complet de 30°. La fiecare 25920 de ani (2160 înmulţit cu 12), Soarele descrie o rotire completă de 360° în sens invers traseului anual şi răsare din nou exact prin acelaşi punct unde apăruse la echinocţiul de primăvară, care serveşte drept punct iniţial

al acestei mari perioade cosmice.

Respectivul fenomen este cunoscut drept precesiunea echinocţiilor. Dacă traseul aparent al Astrului Rege de-a lungul ciclului anual determină durata celor 12 semne zodiacale, mişcarea retrogradă pe care o denumim precesiune determină Erele Astrologice (fiecare cu o durată de 2160 de ani) şi aşa-numitul Mare An Platonic.

În prezent, de exemplu, mişcarea precesională ne situează într-un punct intermediar între Era Peştilor pe care o părăsim şi cea a Vărsătorului, în care intrăm. Cum constelaţiile se ascund, nu este simplu de spus în ce moment anume începe o nouă eră.

În cartea mea, *Secretul de k Compostek*, explic faptul că, odată terminat cercul solar al precesiunii, nu putem avea siguranţa că steaua noastră se îndreaptă către aceeaşi constelaţie care i-a servit drept fundal în urmă cu

25 920 de ani, la echinocţiul de primăvară. Este necesară o observare neîntreruptă a cerului de-a lungul a aproape 26.000 de ani, pentru a fi siguri de ce se va întâmpla în continuare; dar atunci, câte cicluri de

26.000 de ani a trebuit să observe, să înţeleagă şi să înregistreze fiinţa umană pentru a stabili acest mare ciclu cosmic?

Chatelain a tradus în zile cei aproximativ 26.000 de ani cât durează precesiunea echinocţială, obţinând un total de 9 450.000. Acesta a fost momentul în care, după spusele sale, a experimentat una dintre cele mai puternice senzaţii din viaţa sa: 2268 de milioane de zile reprezentau 240 de cicluri de precesiune a echinocţiilor, fiecare conţinând 9 450.000 de zile!

Numărul de la Ninive era reprezentarea sumeriană a celor 240 de cicluri de rotaţie pe banda zodiacală, exprimat în secunde, şi nu în ani sau în zile. Acest exemplu demonstrează că ne aflăm în faţa constantei sistemului solar a acelei culturi. Dar, în plus, respectivul număr rezulta a fi multiplul exact al corespondentului oricărui fenomen cosmic, inclusiv al acelora care sunt invizibile fără mijloace tehnice adecvate, cum este cazul planetei

Pluton.

Într-adevăr, constanta de la Ninive ia în considerare perioada de revoluţie siderală a acestui astru exterior, care este de 90 720 de zile; de aceea, merită să ne întrebăm cine a transmis sumerienilor cunoaşterea privind existenţa lui Pluton? Şi ceea ce poate fi încă şi mai uimitor: de ce afirmă că există altă planetă dincolo de orbita lui Pluton? Asupra acestui ultim aspect atrage atenţia faptul că printre ipotezele de lucru cele mai sugestive din ştiinţele moderne ale spaţiului se găseşte chiar cea care postulează existenţa probabilă a unei alte planete, încă nedetectate. În anii ’80, reputaţi oameni de ştiinţă ruşi au propus această teorie pentru a explica anumite caracteristici ale unui tip de orbite ale cometelor şi ipoteza a fost preluată în ultimul deceniu al secolului al XX-lea de mai multe echipe de cercetare.

Baza pentru această afirmaţie pe care o facem se regăseşte în alt document arheologic edificator cu privire la cunoştinţele cosmice ale sumerienilor: sigiliul mesopotamian VAT/243. Această tulburătoare mostră arheologică se află conservată şi catalogată cum se cuvine la Muzeul de Stat din Berlin. Este vorba despre un sigiliu cilindric, pe care apare reprodusă o scenă cu o posibilă semnificaţie mitologică. Se văd nişte zei care dăruiesc un plug – simbol al cunoaşterii agricole – unor reprezentanţi ai speciei noastre. Dar cu adevărat surprinzător este ceea ce se vede în partea din stânga sus a imaginii: reprezentarea sistemului nostru solar, aşa cum este în realitate, potrivit cunoştinţelor noastre actuale, cu toate planetele sale şi în ordinea corectă. Astfel, în centrul imaginii, vedem o sferă mult mai mare decât celelalte, care reprezintă Soarele, şi împrejurul acestuia toate planetele, cu o singură diferenţă. În prezent, între Marte şi Jupiter nu există o planetă, ci cunoscuta centură de asteroizi; ei bine, pe sigiliul mesopotamian, acest spaţiu este ocupat de o planetă enormă.

De asemenea, ştiinţa astronomică modernă ia în calcul existenţa probabilă a acestei planete, ale cărei

rămăşiţe, rămase în urma dezintegrării din cauze necunoscute, ar fi centura de asteroizi. Totuşi, alţi autori cred că nu a dispărut şi, ca urmare, îşi continuă călătoria în jurul Soarelui, deşi pe o orbită foarte excentrică, ce ar situa-o, pe o perioadă de timp îndelungată, dincolo de Pluton. Zecharia Sitchin a descoperit în registrele sumeriene indicii ce vorbesc despre o planetă misterioasă pe care ei o cunoşteau sub numele de Nibiru. Renumitul autor crede că ştie de ce planeta misterioasă nu a fost percepută în timpurile moderne. Potrivit lui, cheia soluţiei stă în cuvântul sumerian *sar*, care apare de obicei legat de Nibiru. Termenul înseamnă „Conducător Suprem”, dar are în plus şi o semnificaţie astronomică ce corespunde cifrei 3600. Sitchin crede că acesta este numărul de ani de care are nevoie Nibiru pentru a-şi completa orbita.

Pentru a comenta asupra reprezentării sistemului solar al sumerienilor cu această planetă, trebuie să ne amintim că existenţa acesteia nu a fost postulată în trecut ca ipoteză ştiinţifică, până în timpurile moderne. Doar atunci când, pornind de la Legea lui Bode, formulată în secolul al XVIII-lea şi care stabileşte o proporţie matematică pentru determinarea distanţei fiecărei planete faţă de Soare, şi-a dat seama de faptul că respectiva lege semnala că, la distanţa la care se află în prezent centura de asteroizi, trebuie să fi existat în trecut o planetă. Ideea că aceasta ar putea să aibă o orbită foarte excentrică, precum şi ipoteza existenţei unei a zecea planete, formează, de asemenea, obiectul de studiu al oamenilor de ştiinţă europeni. Alan F. Alford face următoarea consideraţie cu privire la acest subiect: „În ultimii 200 de ani, descoperirea de noi planete s-a datorat mai mult ştiinţei matematice decât creării de telescoape mai mari şi mai performante”[3637]. Într-adevăr, să nu uităm că de existenţa lui Neptun s-a aflat graţie neregularităţilor pe care le indica orbita lui Uranus. Urmând aceleaşi linii

36 Când apare însoţit de un cerc de dimensiuni notabile. (n.a.)

37 ALFORD, Alan F. — Los Dioses delNuevo Milenio (Zeii noului mileniu), Madrid, Martinez Roca, 1997, p. 209. (n.a.)

analitice, astrofizicienii de astăzi consideră că în sistemul nostru solar există o planetă încă nedescoperită, care primeşte numele de Planeta X. Se pare că orbitele lui Neptun, Uranus, Pluton şi inclusiv – deşi în mai mică măsură – cele ale lui Saturn şi Jupiter prezintă anumite anomalii şi iregularităţi gravitaţionale care indică, în mod clar, interacţiunea cu o altă planetă a sistemului nostru solar.

O HARTĂ STELARĂ DE MII DE ANI

Zecharia Sitchin confirmă existenţa acestui corp ceresc, pe baza unei serii de dovezi arheologice, dintre care se remarcă una în mod deosebit – potrivit lui, deţinătoare a informaţiei astronomice necesare pentru a afla direcţia cosmică a acestei planete misterioase[38]. Autorul, specialist în limbile

e /

e.

C

Această piesă a fost găsită între ruinele Bibliotecii Regale din Ninive. Spre deosebire de alte descoperiri, ea are formă circulară, un aspect neobişnuit la acest tip de tăbliţe. Pe porţiunile care nu au fost deteriorate de timp, se remarcă forme geometrice unice.

tLÎ

38 SITCHIN, Zecharia — El Duodecimo Planeta (Cea de-a douăsprezecea planetă), Barcelona, Obelisco Ediciones, 2002, p. 274. (n.a.)

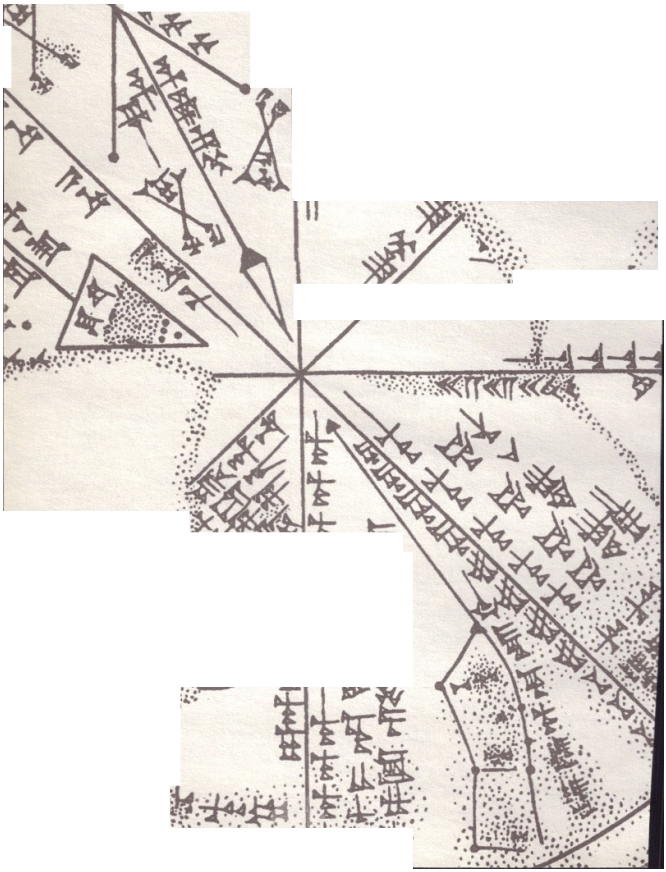

* e %”.
«.»
— *Să*
P-n/vv.
m P %.

semitice şi europene, a aruncat în anul 1967 mărul discordiei, făcând publică ceea ce trece drept cea mai tulburătoare dovadă arheoastronomică a civilizaţiei mesopotamiene. Ca şi restul mărturiilor, la care ne-am referit deja, mostra arheologică despre care vom vorbi în continuare a fost şi ea dezgropată dintre ruinele Bibliotecii Regale din Ninive. Obiectul, ce se confruntă de atunci cu partizanii şi cu detractorii tezei arheoastrologice clasice, este o tăbliţă de argilă cu caractere cuneiforme, care, precum multe alte tăbliţe sumeriene, ar fi – potrivit lui

Sitchin – o copie asiriană a unei tăbliţe sumeriene anterioare. Spre deosebire de celelalte, misterioasa mostră prezintă o formă circulară neobişnuită. Primul raport ştiinţific referitor la această mostră datează din anul 1880 şi, încă de atunci, experţii de la *British Royal Astronomical Society* şi-au arătat interesul faţă de ceea ce au apreciat drept un obiect cu o valoare astronomică incontestabilă. De fapt, unii au considerat discul drept un fel de planisferă stelară. Ceea ce i-a făcut să intuiască o anume semnificaţie tehnică a fost prezenţa anumitor semne cuneiforme ce sugerează măsuri. La mai bine de un secol după aceea, plăcuţa continuă să provoace dispute printre membrii comunităţii arheologice internaţionale. Trecerea timpului nu a făcut decât să confirme caracterul astronomic al piesei, dovedindu-se că numerele care apar pe cele opt segmente ale discului amintesc de corpurile cereşti din jurul nostru. Mai mult, toate indiciile ne îndeamnă să luăm foarte în serios extravagantele – cel puţin în aparenţă – teorii astroarheologice. Strălucita analiză pe care Sitchin o face plăcuţei înlătură orice dubiu: ceea ce ni se dezvăluie aici este o hartă tehnică de navigaţie aerospaţială.

Primele interpretări ale tăbliţei provocau o anumită îngrijorare printre specialişti, aceştia neputând să descifreze clar semnele. Zecharia Sitchin a schimbat metoda analitică şi rezultatul nu s-a lăsat aşteptat: citind inscripţiile de-a lungul liniilor – care se desfăşoară în unghiuri de 45° – nu ca pe semne lingvistice asiriene, ci sub formă de cuvinte silabice sumeriene, discul de argilă a început să-şi divulge secretele incredibile.

Înclinaţia de 45° pare să indice instrucţiunile de urmat pentru cel care pilotează o aeronavă şi care doreşte să coboare dintr-un punct semnalat în inscripţii ca fiind „înalt, înalt, înalt”, pentru aceasta trebuind să treacă prin „norii de vapor”. Pe disc, toate indicaţiile capătă sens din perspectiva pilotării. Când spune „pregătiţi-vă, pregătiţi-vă, pregătiţi-vă”, îi invită pe astronauţi să-şi pună instrumentele în ordine, înainte de apropierea finală. Apoi”, în termenii lui Sitchin, „când se apropie de sol,

«rachetele, rachetele» se aprind pentru a opri nava”. Cuvintele „a urca” şi „munte, munte” ar putea fi ordine menite să împiedice ciocnirea aeronavei, pe traiectoria sa către punctul de aterizare, de munţi, peste care va trebui, cu siguranţă, să survoleze. Potrivit lui Sitchin, informaţia furnizată de acest segment aminteşte clar de instrucţiunile de urmat într-o călătorie spaţială de rutină a Zeului Enlil.

Analiza restului fragmentelor confirmă ideea revoluţionară exprimată de către Sitchin, astfel lecturile altor segmente triunghiulare ale discului se prezintă ca fiind extrem de semnificative. Pe ele întâlnim inscripţia *shu-ut* îl *Enlil*, care se referă explicit la caracterul pragmatic şi funcţional al unora dintre instrucţiunile de navigaţie folosite de către Enlil pe itinerariul său cosmic; motiv pentru care nu trebuie să ne mire traducerea inscripţiei: „Drumul Zeului Enlil”.

Pe de altă parte, tăbliţa grupează două nume: *Dil.gan* şi *Apin*. Primul cuvânt înseamnă „prima oprire”, în timp ce a doua denumire înseamnă, literalmente, „unde se stabileşte drumul cel bun”. Rezultă evident faptul că ambele expresii menţionează expres punctele de urmat pe itinerarul aerian.

Discul de argilă adună alte inscripţii care fac aluzie la comenzi de zbor, precum „a lua, a lua, a lua”; „a lansa, a lansa, a lansa”; „a completa, a completa”; „a observa calea şi teren înalt”: „teren plat”; „rachetă, urcare, planare”: şi pentru prima dată se observă însemne numerice!: „40, 40, 40”; „40, 40.20, 22, 22”; „canal, canal... 100 100 100 100 100 100 100”...

Toate aceste date devin tulburătoare şi asta deşi nu am făcut altceva decât să începem să dezvăluim câteva aspecte neobişnuite. În orice caz. din punctul nostru de vedere, cu adevărat semnificativ este faptul că resturile arheologice examinate evidenţiază concluzia că vechea cultură sumeriană deţinea nişte cunoştinţe astronomice care depăşeau posibilităţile sale tehnice de observare şi pe care sumerienii înşişi le-au atribuit zeilor. Cum au obţinut date atât de precise despre sistemul solar în nişte vremuri

în care puteau fi identificate doar cinci planete vizibile? Cine i-a instruit pe strămoşii noştri în această complexă şi enigmatică viziune asupra Cosmosului? Cum se face că deţineau manuale de zbor, într-o vreme în care omul putea doar să viseze că va zbura vreodată cu mijloace proprii?

Există indicii plauzibile ale presupuselor vizite pe care o civilizaţie puternică şi tehnicizată le-a realizat în trecutul îndepărtat, pentru a-i instrui pe oameni. Aceşti instructori sunt menţionaţi în numeroase mituri şi tradiţii ale principalelor entităţi în care a germinat civilizaţia aşa cum o cunoaştem. Aceste fiinţe au fost considerate zeităţi, rămânându-ne doar să stabilim adevărata lor natură.

Capitolul O

NU SUNTEM PRIMII

În octombrie 1922, publicaţia nord-americană *New York Sunday American* anunţa o ştire ciudată. Un inginer de mine, pasionat de fosile, găsise, pur şi simplu din întâmplare, urma pietrificată a unei tălpi de încălţăminte pe o piatră de calcar din perioada triasică. Neobişnuita descoperire avusese loc în comitatul Pershing, din Nevada, într-un loc cunoscut sub numele de Fisher Canyon. Misterioasa urmă prezenta chiar şi nişte vagi semne de cusături. Având în vedere că nu existau cizmari în epoca dinozaurilor, cine să fi confecţionat încălţămintea care a imprimat acea urmă?

În anul 1968, un alt pasionat de fosile, domnul William J. Meister – un „vânător" de trilobiţi – a dat peste altă descoperire tulburătoare, în timp ce căuta printr-un sit geologic din Cambrian, situat în statul nord-american Utah. Nişte urme de încălţăminte, vechi de 500 milioane de ani! Tare mi-ar fi plăcut să văd faţa acestui domn cumsecade când a descoperit amprenta unor pantofi ce aterizaseră pe o suprafaţă pe care, conform ştiinţei oficiale, debarcau primele nevertebrate, primii peşti şi amfibieni.

În anul 1959, în timpul unei expediţii paleontologice chino-sovietice, doctorul Chow Ming Cheng a extras din adâncurile deşertului Gobi ceea ce părea a fi urma

fosilizată a unei încălţări artificiale, care făcea parte dintr-un strat geologic datat ca având o vechime de aproximativ 2 milioane de ani şi asemănându-se mult cu cele imprimate pe suprafaţa lunară de către astronauţii misiunilor Apollo1. La fel ca şi în cazul celorlalte descoperiri, se presupune că omul modern încă nu-şi făcuse simţită prezenţa pe planetă, şi totuşi…

Cui aparţin aceste urme? Se pot deduce două variante de răspuns: fie omului, care a apărut pe planetă cu milioane de ani înainte de ceea ce admite ştiinţa, fie unor vizitatori cosmici, care au descins pe Terra în vremuri îndepărtate. Ambele posibilităţi sunt la fel de îndrăzneţe, dar ar putea fi ele susţinute cu probe demne de încredere?

În istoria recentă a ştiinţei, persistă anumite anomalii ce ne pun pe urmele unei moşteniri ştiinţifice şi tehnologice care, teoretic, nu ar fi putut exista în epoci atât de îndepărtate. Aceste dovezi ciudate pot fi considerate pe drept cuvânt ca probe tangibile ale unei origini ancestrale a ştiinţei şi, în ultimă instanţă, drept încă o verigă a enigmaticilor zei-instructori care vor continua să-şi dea întâlnire în paginile acestei cărţi.

În cartea sa, *Nu suntem primii*, Andrew Tomas spunea următoarele: „Nu este ciudat că vechii maya foloseau acelaşi nume pentru constelaţia pe care noi o cunoaştem ca Scorpionul? Orion sau Vânătorul, din Babilonia, din Egipt sau din Grecia, avea un nume asemănător în China: Vânătorul vânatului de toamnă. Vărsătorul nostru se repetă în zeul mexican Tlaloc, Domnul Ploilor”.

Oricât de ciudat ar părea, semnul zodiacal chinez al Berbecului îşi găseşte copia în Berbecul din zodiacul babilonian. Boul chinez îşi întâlneşte analogul occidental în Taur. Calul propriu astrologiei chineze se transformă în Egipt şi în Babilonia în Săgetător. În acelaşi fel, întâlnim asemănări zodiacale în numele constelaţiilor. Astfel, de exemplu, în timp ce calendarul aztec are ziua Şopârlei, a Şarpelui, a Câinelui şi a Maimuţei, calendarul chinezesc tibetan are anul Şarpelui, al Dragonului, al Iepurelui, al

Câinelui şi al Maimuţei. Întâmplare? Sincer, nu cred. Pare ca şi cum culturile primitive de pe Terra ar fi intrat în posesia unei cunoaşteri astronomice universal împărtăşite.

Între anii 1938 şi 1939, arheologul german Wilhelm König, în timpul uneia dintre excavările sale de rutină în Kujut Rabua – un sătuc la sud-est de Bagdad a dat peste ceva cu adevărat extraordinar. Cuprins de o anume perplexitate, a dezgropat ceea ce la început a crezut că ar fi vase mici de lut, cu o vechime de 2000 de ani. Apoi, stupefiat, König şi-a dat seama că vasele – cu o înălţime de circa şase degete – conţineau un cilindru de cupru. Marginile lor erau lipite cu un aliaj de 60% staniu şi 40% plumb. Partea superioară şi inferioară a structurii cilindrice era pecetluită cu bitum. Partea înaltă se caracteriza prin existenţa unor tije din fier chiar în centrul cilindrilor din cupru şi, cel mai fascinant, aliajul arăta semne clare de coroziune, ca efect al unei soluţii acide, ceea ce însemna că fuseseră folosite ca baterii! După câţiva ani, cu scopul de a verifica dacă acestea ar fi fost utile, Willard Gray, de la General Electric Company, a realizat o copie a vaselor originale, umplându-le cu sulfat de cupru, ca înlocuitor al electrolitului necunoscut pe care timpul avusese grijă să-l evapore. În mod surprinzător, bateria a funcţionat. Odată cu această descoperire, s-a demonstrat tipul de cunoaştere pe care o manevra discret o anumită castă sacerdotală egipteană. Aceste vase, capabile să genereze electricitate, vor explica presupusele reprezentări de „becuri” din templul lui Denderah.

Întotdeauna am crezut că manifestarea controlului asupra acestei surse de energie îşi are geneza în epoca modernă. Descoperirea de la Kujut Rabua pune din nou la îndoială teoriile noastre despre trecut. De asemenea, în Egipt, arheologii au dezgropat urmele unei cunoaşteri optice avansate

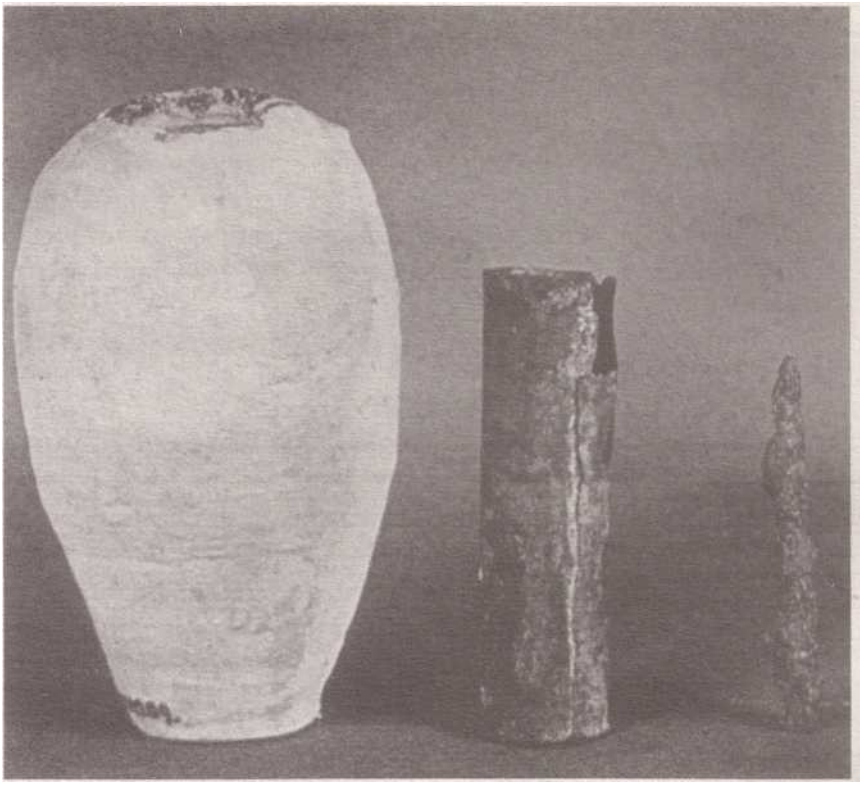

Baterie electrică, creată în Babilon, cu 2000 de ani în urmă.

din Antichitate: reprezentarea plăcută a feţei lui Ka-aper, personajul din Dinastia a V-a care are nişte ochi elaboraţi din alabastru, cu două lentile de cristal planconvexe în centru, şlefuite cu o perfecţiune absolută. Se adaugă punctele negre pictate pe faţa posterioară a lentilelor, transformându-se – în ochii spectatorului – în nişte pupile enorme, pline de viaţă.

Cu câteva decenii în urmă, arheologii au găsit în Abydos un misterios mâner de fildeş al unui cuţit predinastic, având nişte reliefuri microscopice care puteau fi executate doar cu ajutorul unei lupe. Mostra a fost recuperată de către Günter Dreyer şi se estimează că are o vechime ce se apropie de 4.000 de ani. Aceste dovezi ne fac să credem că egiptenii posedau cunoştinţe de optică relativ avansate, care au fost aplicate aşa cum se cuvine în

lucrările topografice ale monumentelor egiptene şi în orientarea astronomică a acestora.

Aceste cunoştinţe surprinzătoare îşi găsesc cea mai frumoasă reprezen73 tare în cunoscutul „Craniu al Destinului”. Este vorba despre un craniu din cristal de cuarţ, minunat şlefuit, în mărime naturală şi cu presupuse puteri supranaturale. În urmă cu mai bine de o mie de ani, cultura maya l-a folosit cu o intenţie religioasă clară, probabil divinatorie. Elaborarea sa a putut fi posibilă doar graţie unei măiestrii remarcabile şi a unei cunoaşteri temeinice a şlefuirii optice[39]. Dar asta nu este totul. Craniul a fost supus – la începutul anilor ’70 – diferitelor analize de către compania nord-americană Hewlett Packard. Concluziile tehnicienilor care au studiat ciudata relicvă arheologică au fost zdrobitoare. Se parcă că, utilizându-se tehnologia indigenă a momentului, realizarea unei piese precum aceasta cerea din partea artizanilor săi ceva mai mult de 300 de ani de lucru manual continuu.

Graţie probelor aduse de arheologie, ştim că populaţiei maya îi lipseau uneltele potrivite pentru a elabora o şlefuire de o asemenea perfecţiune, în mai puţin timp decât cel indicat de compania nord-americană[40]. În plus, observaţiile făcute cu microscopul electronic denotă că, pentru elaborarea sa, nu s-a folosit niciodată fierul. Craniul, realizat din cristal de cuarţ, atinge o duritate de 7 dintr-un maximum de 10 pe scala Mohs, ceea ce ar necesita din partea sculptorilor săi folosirea unei tehnologii bazate pe unelte de şlefuit foarte dure, precum corindonul (rubinul) sau, în locul lui, diamantul.

Dar să revenim pe tărâmul faraonilor. În anul 1898, o

---

39 Există numeroase mărturii arheologice ale tehnologiei optice din Antichitate; astfel, întâlnim vestigii de acest fel în Egipt, în Grecia antică şi la Roma, unde, potrivit lui Robert Temple, aceste dispozitive au ajuns să fie proiectate pentru a fi utilizate în război. (n.a.)

40 Deşi data realizării sale s-a estimat în jurul anului 1300 î.Hr., indigenii care au fost prezenţi la descoperirea arheologică, în anul 1927 — dată la care Frederic A. Mitchell-Hedges găseşte misteriosul craniu —, au afirmat că, în realitate, obiectul avea, nici mai mult, nici mai puţin, de 3600 de ani vechime, {n.a.)

echipă de arheologi care căutau în mormântul lui Sakkarah au găsit un obiect căruia ulterior i-au pus eticheta de „pasăre”. Timp de jumătate de secol, piesa respectivă – purtând numărul 6347 – a fost expusă, în compania altor „păsări”, în vitrinele Muzeului de Egiptologie din Cairo. Din motive pe care nu le cunoaştem, „în prezent este imposibil să vedem pasărea care l-a făcut atât de popular pe cercetătorul elveţian Erich von Däniken. Sala 22 de la primul etaj oferă, de vreo cinci ani, un gol neobişnuit în locul în care se găsea misterioasa «pasăre-avion» „[41]. Dr. Khalil Messiha, care a examinat obiectul, a ajuns la nişte concluzii incomode. Obiectul, sculptat în piatră, cu o greutate de 39, 12 grame, are o anvergură de 18 cm, botul măsoară 3, 2 cm, aripa dreaptă e ceva mai scurtă decât stânga, în total 7, 65 cm, faţă de cei 7, 7 cm ai camaradei sale. Cu o lungime totală de 14 cm, neobişnuita sculptură denotă caracteristici aparte pentru acest tip

Unii ingineri de aeronave presupun că „Pasărea de la Sakkarah” ar fi fost, de fapt, macheta unui aeroplan.

de reprezentări. Astfel, aripile sunt complet plane şi are o coadă sub formă de aripioară ridicată vertical, ceea ce sugerează, alături de alte caracteristici nu mai puţin neobişnuite, că „pasărea” din mormântul lui Sakkarah a fost proiectată pentru a plana; cel puţin, aşa afirmă, fără vreo urmă de îndoială, unii ingineri de aeronave. Pasărea egipteană aminteşte de existenţa altor obiecte neobişnuite asemănătoare, precum artefactul din aur provenind dintr-un mormânt precolumbian şi care, în ciuda vârstei sale, estimată la circa 1800 de ani, este considerat de către mulţi cercetători drept reproducerea fidelă a unui avion, ceea ce relevă o ciudată şi inexplicabilă intuiţie tehnologică în plină epocă precolumbiană.

Din fericire, oricine vizitează Muzeul de Egiptologie din Cairo poate găsi încă în vitrinele lui mecanisme la fel de tulburătoare precum „volanul prinţului Sabu”. Straniul mecanism măsoară mai puţin de 60 de centimetri în

41 ARES, Nacho - Al Limite. Egipto (La limită. Egiptul), Madrid, Edaf, 2002, p. 139. {n.a.)

diametru, iar înălţimea lui este 10, 6 centimetri; fabricat din unul dintre cele mai dure materiale care există în natură, şistul, are nişte caracteristici atât de particulare, încât, în prezent, încă nu i se cunoaşte utilitatea. Are o formă discoidală, compusă din trei segmente concave sub formă de clapă, care amintesc vag de aspectul modern al unei elice. Încă nu s-a stabilit concret folosinţa care i se atribuia acestui tulburător „volan" al prinţului Sabu. Până acum, există două poziţii diametral opuse, cea mai raţională estimează că, deşi ciudat, obiectul a fost proiectat pentru a servi drept piedestal, iar cea mai îndrăzneaţă, apărată de către autori precum lingvistul şi istoricul Zecharia Sitchin, apreciază că acest artefact ar fi o reproducere a unei piese provenind de la o tehnologie aerospaţială de origine extraterestră.

Unii cercetători speculează că „volanul prinţului Sabu" este o piesă dintr-o maşinărie necunoscută. Atrag atenţia materialele din care este făcut: bazalt, granit şi diorit.

Altă descoperire arheologică însemnată a avut loc atunci când un grup de pescari de bureţi au descoperit – cu puţin înaintea Paştelui din anul 1900 – epava scufundată a unei vechi ambarcaţiuni greceşti, în ape puţin

adânci, în apropierea insuliţei Antikythera. Scufundătorii au scos din mare o maşinărie ciudată care, timp de secole, dormise somnul celor drepţi printre o mulţime de statui de marmură şi de bronz. La scurt timp după aceea, doctorul Derek de Solia Price, profesor la Universitatea nord-americană Yale, avea să studieze piesa. La început, a crezut că mecanismul complex pe care îl avea în mâini ar putea fi un soi de dispozitiv de navigaţie. O analiză mai meticuloasă a aparatului a relevat o funcţionalitate mult mai complexă. Potrivit doctorului american, aspectul cel mai interesant al mecanismului – datând din anul 87 î.Hr. – este dispunerea unui angrenaj diferenţial sofisticat, proiectat pentru a măsura diferenţa dintre cele două rotaţii. Ne aflăm în faţa unui exemplu foarte reprezentativ al nivelului pe care s-ar părea că l-a atins tehnologia mecanică greco-romană. Acest artefact unic – cea mai veche relicvă existentă dintr-o tehnologie ştiinţifică clasică şi singurul dispozitiv mecanic complicat pe care îl cunoaştem din Antichitate – ne bulversează ideile preconcepute despre grecii de odinioară.

Mecanismul de la Antikythera constituie o reprezentare elegantă sau o simulare a cerurilor, mai asemănătoare unui astrolab decât antecedentul direct reprezentat de maşinile de calcul ale lui Pascal şi Leibniz. Totuşi – asigură Price – utilizează raţii fixe de angrenaj pentru a efectua calcule

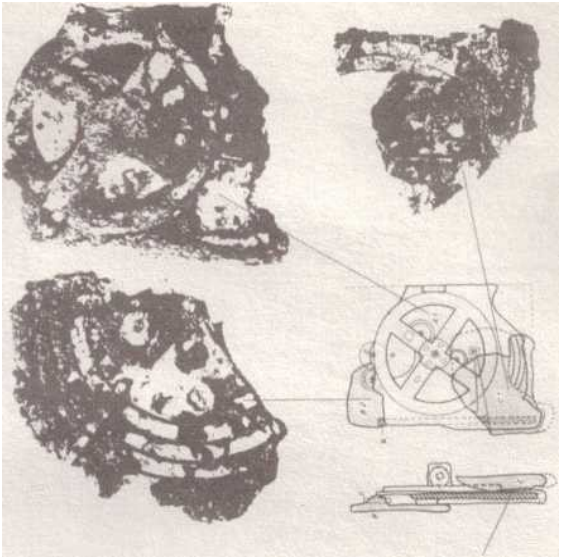

Dispozitivul de la Antikythera. O simulare sofisticată a cerurilor. Utilizează raţii fixe de angrenaj pentru a efectua calculele legate de calendarul solar-lunar.

legate de calendarul solar-lunar şi o face mai mult folosind lecturi de pe un cadran digital, decât reproducând modele geometrice directe ale traiectoriilor planetelor în spaţiu. „Mecanismul înfăţişează secvenţa ciclică a ansamblurilor de fenomene diferenţiate, în loc de un *continuum* de întâmplări care se scurg în timp”[42]. Complexitatea şi perfecţiunea mecanismului artefactului nu par să corespundă parametrilor tehnologici ai culturii greceşti de atunci, deşi, pentru profesorul Price, cea mai înţeleaptă atitudine este să recunoască faptul că am subapreciat – încă o dată – toată istoria ştiinţei greceşti.

Există alte două mărturii arheologice unice, a căror natură enigmatică a generat tot felul de speculaţii astroarheologice. Prima dintre ele este un stâlp de fier a cărui particularitate rezidă în faptul că a rămas neerodat timp de mii de ani.

Se află situat în apropierea unei opere spectaculoase a ingineriei antice, Qutb-ud Din (Delhi). Datorită

---

42 STEIGER, Brad - Mundos anteriores al nuestro (Lumi anterioare lumii noastre), Madrid, Edaf, 1980, p. 143. (n.a.)

proporţiilor[43] sale este considerat ca fiind cel mai mare minaret din lume. Construcţia comemorează victoria credincioşilor Islamului împotriva necredincioşilor. La câteva sute de metri de

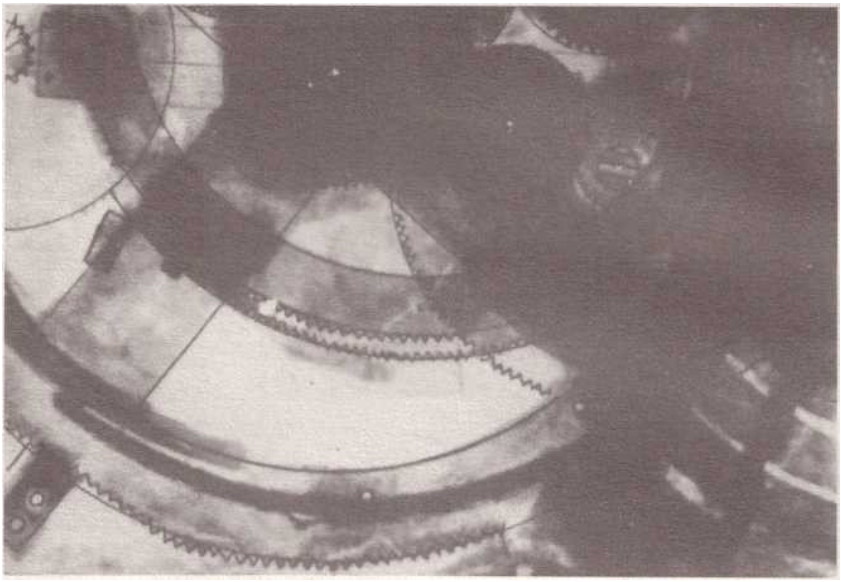

Radiografie a dispozitivului, unde se văd roţile zimţate.

el, se află misterioasa columnă ce se înalţă semeaţă în curtea interioară a moscheii Qwwat-uk-Islam Masjin. Mulţimea care se adună în jurul ei încearcă să împrejmuiască cu braţele enigmaticul stâlp, rezemându-şi spatele şi unindu-şi degetele ambelor mâini. Dacă reuşesc, vor avea un viitor minunat, aşa spune tradiţia. Această columnă de fier care nu rugineşte ar fi fost ridicată cândva în secolul al IV-lea d.Hr. şi are o înălţime de 7, 20 metri şi un diametru de O, 93 metri, dar nimeni nu-i cunoaşte adevărata istorie. „Două teze se confruntă cu privire la originea ei", comentează istoricul galez Guy Tarade: „Prima asigură că, înălţată în epoca guptă (dinastia Gupta a guvernat India din anul 320 d.Hr. până în 540 d.Hr., perioadă considerată de către specialişti drept epoca de

43 Cu o înălţime ce depăşeşte 72 de metri şi o bază cu un diametru de 14,40 metri. {n.a.)

aur a culturii clasice indiene), trebuie să fi servit ca *Dvajastambha*, adică drept portdrapel, consacrat lui *Vishnu*. Cealaltă ne spune că este o reprezentare a lui Garouda (suport de zbor al lui Dumnezeu), care trebuia să rămână pe vârful său. Ce păcat că cei care au cucerit Islamul nu au prezentat-o în construcţia sa originală, deoarece am fi avut în faţă aspectul exact pe care ar fi trebuit să-l prezinte în Antichitate acest instrument cosmic al mesagerului ceresc"[44]. Oricât de incredibil ar părea, de secole, misteriosul stâlp nu prezintă nicio alterare. Oare ce tehnică s-a folosit în aliajul său?

44 TARADE, Guy - La Pista de los Extraterrestres (Pista extraterestrilor), La Coruña, Editura Everest, 1987, p. 30. (n.a.)

Columna de fier de la Qutb Minar (Delhi) nu prezintă semne de rugină, în ciuda vechimii sale de mai multe mii de ani.

Cea de-a doua mărturie arheologică s-a bucurat de o faimă extraordinară în Antichitate şi a fost considerată drept unul dintre cele mai sacre locuri de pe planetă. În interiorul uneia dintre văile cele mai fertile din Liban, Valea Beqaa, la poalele impozanţilor munţi aflaţi la nord-est de Beirut, se găsesc ruinele de la Baalbek. Pentru romani, Baalbek-ul avea o semnificaţie religioasă aparte şi a fost considerat drept cel mai important centru ceremonial din acea vreme. Această viziune particulară asupra respectivului spaţiu sacru explică de ce pe acele înălţimi s-au construit cele mai spectaculoase monumente ale Imperiului Roman. Dintre toate aceste construcţii, se remarcă magnificul templu pe care l-au dedicat Zeului Jupiter. Seismele repetate ce s-au tot produs în zonă au deteriorat considerabil aspectul original al templului.

În ciuda loviturilor primite de la Mama Natură, şase coloane enorme, cu o înălţime de 20 de metri, se înalţă către cer, mândre şi provocatoare. Simpla lor vedere ne face să intuim aspectul spectaculos pe care trebuie să-l fi avut oraşul pe vremea imperiului. Însă ce intrigă la acest loc este ceea ce se află dedesubtul oraşului. Într-adevăr, templele romane s-au construit pe o platformă artificială mult mai veche. Soliditatea structurii i-a invitat – atât pe greci, cât şi pe romani – să-şi edifice construcţiile pe acest enorm colos de piatră. Coloanele templului antic dedicat lui Jupiter se sprijină pe un zid inferior, format din monoliţi de 300 de tone.

Iată cum explică situaţia cercetătorul Alan F. Alford: „În partea de sud-est a terasei preromane se poate vedea un nou şir de blocuri, fiecare dintre ele măsurând 10 x4 x3 metri şi cântărind peste 300 de tone. La acelaşi nivel al zidului de sud-est învecinat vedem alte şase blocuri de 300 de tone, peste care sunt poziţionate trei blocuri megalitice enorme, care poartă numele de «Triliton» sau «Minunea celor Trei Pietre» „[45]. Ceea ce uimeşte la această structură

45 ALFORD F. Alan — Los Dioses del nuevo Milenio (Zeii noului mileniu), Madrid, Editura Martinez Roca, 1997, p. 81-82. (n.a.)

nu este atât mărimea[46] spectaculoasă şi greutatea sa, care depăşeşte cu mult 700 de tone, ci poziţionarea sa exactă. Michael Alouf, conservator al sitului timp de decenii, comentează cu privire la acest aspect:

„În ciuda dimensiunii lor imense, pietrele Trilitonului sunt poziţionate la locul lor cu atâta precizie şi unite cu atâta grijă, încât aproape că este imposibil să introduci un ac între ele" (Alford, p. 81 – 82). Uneori, după cum se întâmplă cu aşa-numita Piatră a Sudului, greutatea acestor coloşi de piatră, compacţi, se apropie de o mie de tone. Această lespede enormă este abandonată în voia sorţii, în ceea ce odinioară trebuie să fi fost o carieră de piatră şi se găseşte la o jumătate de kilometru distanţă de fabuloasele ruine. În afară de problemele pe care le ridică transportarea sa, având în vedere greutatea şi mărimea mostrelor, arheologii îşi frământă mintea încercând să distingă tehnicile şi uneltele necunoscute implicate în această operaţiune de o asemenea anvergură. Cum au fost introduse pietrele Trilitonului în zid? Cu ce mijloace au fost ridicate la mai mult de şase metri de sol, fixate fără mortar şi cu atâta precizie, încât niciuna dintre ele să nu fie afectată? Cine a construit aceste ziduri? Tradiţiile popoarelor limitrofe vorbesc despre giganţi puternici, despre zei şi chiar despre personaje biblice antediluviene.

În anul 1922, nişte geologi ruşi căutau aur în zona Uralilor, când, într-una dintre prospecţiunile lor, au dat peste nişte piese ciudate, nemaivăzute încă. Contrar opiniei lor iniţiale, nu este vorba despre o descoperire izolată; în alte locuri din apropierea gurilor de vărsare ale râurilor Kozim, Balbanju şi Narada s-au găsit sute de astfel de obiecte ciudate. Cele mai multe sunt făcute din cupru, wolfram sau molibden şi au formă de spirală. Uneori, ating doar 0, 03 milimetri. O privire la microscop scoate la iveală o manufactură extrem de sofisticată, imposibil de realizat pentru orice entitate istorică atestată. Cel mai tulburător

46 De fapt, fiecare dintre aceste pietre aringe uşor 20 de metri lungime, cu o înălţime care depăşeşte puţin 4 metri şi cu o circumferinţă de 3,5 metri, {n.a)

aspect al acestei descoperiri constă în faptul că respectivele obiecte au fost găsite în straturi geologice care pornesc de la cele mai moderne, de acum 20.000 de ani, până la cele mai vechi, ce depăşesc vârsta de 300.000 de ani; s-au găsit mostre chiar şi în zone vulcanice şi în straturi de lavă.

După câţiva ani, în 1995, s-a organizat o expediţie în zonă, în scopul găsirii mai multor piese ale acestui obiect ciudat, construit de către o inteligenţă necunoscută. Operaţiunea arheologică a dat roade, recuperându-se numeroase astfel de mecanisme dintr-un strat al râului Balbanju, cu o vechime de aproximativ 100.000 de ani. Aceste mostre au fost supuse unui studiu exhaustiv de către Institutul Central de Cercetare Geologică şi de Recuperare a Metalelor din Moscova. Cu ajutorul unui telescop electronic, specialiştii ruşi au ajuns la nişte concluzii uimitoare, publicate într-un raport pe data de 29 noiembrie 1996. Iată care au fost raţionamentele lor:

„Mâlul pe care îl conţin obiectele sub formă de spirală este caracterizat drept depozite de pietricele de râu de origine glaciară de nivelul trei, care, după părerea noastră, reprezintă rezultatul eroziunii prin spălare intersedimentară a straturilor poligenetice acumulate. Respectivele depozite pot să aibă până la 100.000 de ani şi corespund părţilor orizontale ale nivelului Mikulinsk din Pleistocenul superior (...) Noile formaţiuni 81 cristaline de la suprafaţa agregatelor filiforme de wolfram original stau mărturie cu privire la condiţiile neobişnuite din depozitele aluvionare din Pleistocenul superior. Datorită vârstei acestor depozite şi a condiţiilor de

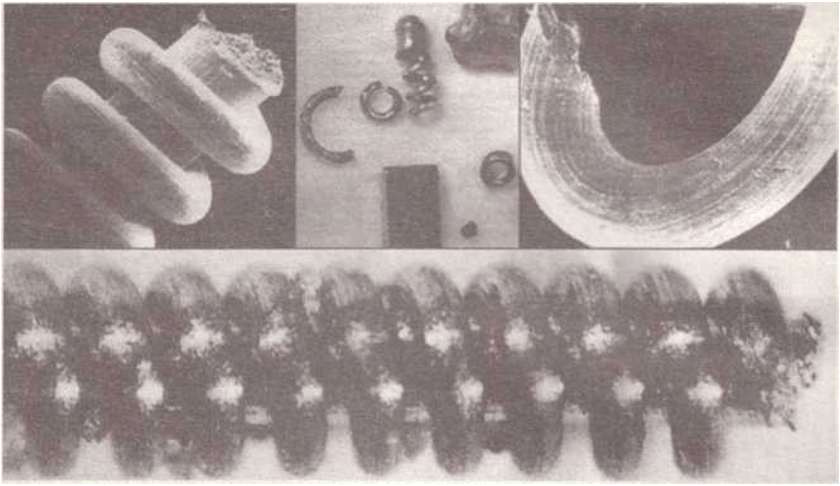

Aceste spirale găsite în depozite geologice cu o vechime de 100.000 de ani demonstrează prezenţa unei tehnologii incredibile într-un trecut foarte îndepărtat. Unele spirale, precum cea din fotografie, au o lungime de 0, 03 milimetri.

verificare, este puţin probabil ca respectivele cristale de wolfram să provină de pe pista de lansare a rachetelor de la staţia spaţială Plisezk". În concluzie, având în vedere vârsta lor, aceste obiecte nu sunt resturi ale industriei aerospaţiale moderne, ruseşti. Această descoperire senzaţională distruge toate ipotezele iniţiale, deschizând posibilitatea ca originea lor să fie extraterestră. Pentru intoleranţa ortodoxiei ştiinţifice, cercetarea efectuată asupra acestor obiecte ciudate din trecut nu trebuie să fie luată în considerare, şi aceasta în ciuda faptului că, obiectiv vorbind, metodologia folosită a fost aplicată corect de către specialişti. Ca şi în alte cazuri pe care le vom vedea în continuare, ştiinţa oficială este pusă la grea încercare. În plus, dacă se ia în considerare concluzia oficială a cazului, pentru a incomoda şi mai mult, rezultă că teoria extraterestră controversată nu a fost expusă cu această ocazie de „cei dintotdeauna", ci de către una dintre cele mai reputate personalităţi din peisajul ştiinţific rusesc: doctorul Elena Matveeva. Aceasta este părerea pe care Valery Uvarov, om de ştiinţă de aceeaşi naţionalitate,

o are despre compatrioata lui: „Printre noi, Matveeva este considerată un geolog de primă mână, cu o reputaţie de neatins şi, ceea ce este încă şi mai important, doamna Matveeva îşi expune concluziile fără să ţină seama de prejudecăţi şi nu se teme să spună adevărul în mod deschis”[47]. Femeie 82 curajoasă şi un excelent exemplu pentru acei aspiranţi care doresc să contribuie prin intelectul lor la dezvoltarea speciei noastre.

13 februarie 1961 reprezintă o altă dată istorică în acest „coridor al condamnaţilor” cu totul particular. La nord-est de Olancha, în California, Mike Mikesell, Wallace Lane şi Virginia Maxey au găsit în zona muntoasă Coso ceea ce părea a fi o geodă. Deschizând-o, geologii nord-americani n-au putut să-şi creadă ochilor: în locul cristalelor pe care se aşteptau să le vadă, au dat peste un obiect artificial! După cum au semnalat într-un chip foarte nimerit cercetătorii Louis Pauwels şi Jacques Bergier, acesta reprezintă o probă incontestabilă a existenţei în trecut a inteligenţelor avansate din punct de vedere tehnic. Misteriosul obiect prezenta un strat hexagonal dintr-o substanţă ce nu putea fi determinată. În interior, înconjurată de inele de cupru, se găsea o structură cilindrică de ceramică, cu un diametru de circa 20 de mm, cu o bară metalică îngustă, în partea centrală, având o grosime de aproximativ 2 mm.

Ca şi în cazul din Urali, obiectul a fost găsit în interiorul unei roci a cărei vechime a fost estimată la aproximativ 50.000 de ani! El a fost supus unei minuţioase analize, ajungând chiar să-i fie radiografiat interiorul, descoperindu-se astfel detalii spectaculoase din structura sa fizică, în ciuda senzaţionalei descoperiri, lumea ştiinţifică nu s-a interesat niciodată de el şi această neglijenţă, alături de alţi factori, a făcut – la începutul anilor ’80 – ca obiectul să fie furat în mod josnic, în timpul unei filmări de televiziune care dorea să popularizeze valoroasa mărturie.

---

47 BÜRGIN, Luc — Enigmas Arqueológicos (Enigme arheologice), Editura Tercer Milenio, 2000, p. 128. (n.a.)

În vara anului 1934, Emma Hahn şi familia sa se hotărăsc să facă o excursie. Ne aflăm în comitatul Kimball, din Texas. Căldura, fără să ajungă să fie sufocantă, era apăsătoare. Totuşi, acest fapt nu-i împiedică pe cei din familia Hahn să se aventureze în zona forestieră din Llano de Uplift. După un marş de mai multe ore, excursioniştii de ocazie sunt martori ai unui fenomen geologic neobişnuit. Alături de o cădere de apă, la suprafaţa unei roci mari, se află ceea ce la prima vedere seamănă cu un mâner de lemn! Neîncrezători, se aşază pe rocă, pentru a verifica dacă este într-adevăr ceea ce pare. Stupefiaţi, se încredinţează că piesa prinsă este chiar un mâner de lemn. Uimirea lor creşte atunci când se conving că roca e – din punct de vedere geologic – extrem de veche, vârsta sa fiind estimată nu la mii, ci la milioane de ani. Extrăgând mânerul, vor descoperi că acesta a fost lipit la cald de o piesă de fier care se dovedeşte a fi un ciocan. O unealtă de milioane de ani vine să lovească din nou temeliile instabile ale paradigmei ştiinţifice actuale. Ciocanul a fost supus unei analize atente şi concluziile au fost de-a dreptul zdrobitoare: capul de fier al ciocanului, cu un diametru de circa 3 cm şi o lungime de 15 cm, a scos la iveală o compoziţie de o puritate extraordinară, care ar fi putut fi obţinută doar în etapa istorică în care a început fabricarea la scară industrială. Totuşi, ciocanul compus din 96% fier, 2, 6% clor şi O, 74%

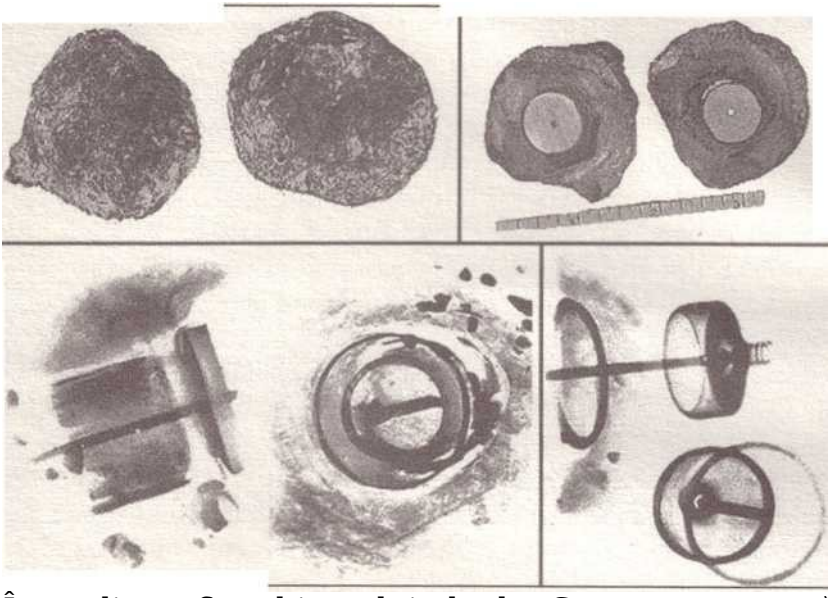

În radiografia obiectului de la Coso se remarcă o complexă structură metalică în interiorul unei geode, care se presupune că datează de acum 50.000 de mii de ani.

sulf a fost elaborat acum 140 – 65 de milioane de ani, parametru temporal obţinut prin intermediul analizei mânerului de lemn, parţial carbonizat în interior.

Altă curiozitate o constituie aşa-numitul „suport metalic de la Aiud”, descoperit în localitatea cu acelaşi nume din România, în anul 1974. Încă o dată, analiza obiectului va furniza surprize. Cu o lungime de 20, 2 cm, o lăţime de 12, 5 cm şi o înălţime de 7 cm, acesta este compus dintr-un aliaj complex. Cercetătorul român Florin Gheorghiţă comentează detaliile analizelor efectuate de Institutul pentru Studiul Mineralelor şi Metalelor neferoase de la Măgurele: „Aliajul este format din 12 elemente, dar în proporţie de 89% este vorba despre aluminiu”; mineral care poate fi procesat doar artificial. Forma artefactului, cu un orificiu în partea superioară, i-a făcut pe unii ingineri de aeronave să creadă că piesa în discuţie este, de fapt, un soi de tren de aterizare al unui aparat de zbor nu foarte mare.

Rămânem în estul Europei, dar de data aceasta în

Ucraina. Acolo, în anul 1975, s-a găsit, într-o carieră de argilă, o sferă de culoare brună. Ciudatul obiect cu formă ovoidală, a cărui vechime a fost estimată la circa 10 milioane de ani, are o greutate aproximativă de 617 grame. Cu un 84 diametru ce nu depăşeşte nouă centimetri, straniul dispozitiv prezintă o densitate inferioară celei a cuarţului sau a obsidianului. Radiografiile nucleului sferei scot la iveală că respectiva densitate este mai mică de zero, ceea ce în termeni fizici înseamnă că masa sa este negativă.

Un ciocan înăuntrul unei pietre nisipoase din perioada cretacică, datat între 140 şi 65 de milioane de ani (Muzeul Probelor Creaţiei. Glen Rose, Texas, SUA)

Continuând trecerea în revistă a obiectelor din afara timpului lor, voi face referire la altă descoperire arheologică senzaţională. La Klerksdorp, în Africa de Sud, minerii din regiune au găsit sute de sfere metalice. Cel mai fascinant aspect al acestei, să-i spunem, întâlniri cu neobişnuitul este faptul că sferele în discuţie sunt perfect şlefuite şi toate, fără excepţie, sunt marcate cu trei şanţuri paralele care le conturează întreaga suprafaţă. Sferele au fost extrase din straturi precambriene şi, potrivit specialiştilor, depăşesc cu mult vechimea de 570 de

milioane de ani. Aşa cum era de aşteptat, spectaculoasa descoperire îşi are detractorii săi. Unii geologi au încercat să demonstreze fără succes că piesele găsite reprezintă un produs anormal al naturii. Astfel, geologul A. Bisschoff, de la Universitatea din Potchefstroom, sugerează că sferele sunt conglomerate de limonit (un soi de minereu de fier). Totuşi, ipoteza nu se susţine. Misterioasele piese – având duritatea proprie limonitului-ar trebui să se poată scrijeli uşor în contact cu oţelul, cu toate acestea, acţiunea metalului respectiv asupra suprafeţei este ineficientă. Toţi geologii consultaţi afirmă că limonitul apare mereu în conglomerate; totuşi, sferele sud-africane au fost găsite izolate. Ca urmare, în absenţa unei alte explicaţii satisfăcătoare, pare evident că în spatele acestor obiecte misterioase s-ar fi aflat o inteligenţă necunoscută.

85

Să ne întoarcem în Egipt, o ţară care ne va furniza încă multe surprize, în ciuda secolelor de studiu, egiptologii nu îşi explică încă metodele prin care au fost efectuate perforările din piramida Sahure din Abusir, cu o vechime estimată la circa 4300 de ani. Orificiile sunt executate curat, ceea ce a făcut să se ia în calcul posibilitatea de a fi fost realizate în secolul al XX-lea; totuşi, într-un interviu luat de către Luc Biirgin lui Michael Haase, specialist în egiptologie, este spulberată această ipoteză atât de frecventă în rândul oamenilor de ştiinţă ortodocşi: „Unele perforări ar putea să fie considerate moderne. Cu toate acestea, în jurul adânciturilor se vede clar că era vorba despre orificiile unui zăvor. În plus, structurile cioplite în jurul respectivelor orificii indică în mod limpede că sunt contemporane cu cele anterioare, cu alte cuvinte, nu sunt moderne. Mai mult, cunoscutul egiptolog Ludwig Borchardt a menţionat aceste perforaţii în scrierile sale de la începutul secolului al XX-lea, unde a şi publicat câteva ilustraţii”. Se ştie că egiptenii foloseau burghie cu vârful din cupru, însă descoperiri precum cea a lentilei de la Heluan[48] demonstrează că ar fi putut utiliza

48 în interiorul mormântului de la Heluan s-a găsit o mică suprafaţă

vârfuri de cristal de cuarţ, având în vedere cunoştinţele lor despre cristale şi despre manipularea acestor minerale. Se speculează cu privire la posibilitatea ca egiptenii să fi utilizat sfredele acoperite cu diamante, unicul material capabil să suporte fricţiunea, în acest tip de lucrări; totuşi, până în prezent, nu s-a găsit niciun vestigiu arheologic care să susţină respectiva ipoteză.

MUMII CHINEZEŞTI, DINOZAURI ŞI CĂRŢI SFINTE

După cum cititorul bine informat cunoaşte deja, piramidele nu reprezintă patrimoniul exclusiv al Egiptului. Ceea ce puţini ştiu însă este că şi China are propriile sale piramide.

În anii ’90, exploratorul german Hartwig Hausdorf a fotografiat, pentru prima dată, enigmaticele construcţii. Aceste structuri colosale au fost executate cu un rol funerar clar. Dintre toate aceste monumente, se remarcă, datorită caracteristicilor arhitectonice, cel care trece drept cea mai mare construcţie funerară de pe planetă. Mă refer la mormântul lui Quin Shi Huang, împărat al Chinei din anul 259 până în 110 î.Hr. La puţin mai mult de un kilometru distanţă, trupul împăratului era protejat de aproape 7.000 de soldaţi din teracotă, îngropaţi sub pământ. Atrage atenţia reproducerea exactă şi personalizată a fiecăruia dintre personajele care fac parte din armata subterană. Dar se pare că ceea ce se dorea era exact acest lucru, sculptarea cu precizie a trăsăturilor autentice ale fiecăruia dintre componenţii armatei personale. Din nefericire, mormântul nu a fost încă deschis de către arheologi şi asta în ciuda aşteptărilor bazate pe comentariile lăsate moştenire de către Sima Qian, istoric chinez care a trăit între anii

145 şi 86 î.Hr. Potrivit descrierilor sale fantastice, „camerele funerare au fost umplute cu modele la scară ale palatelor şi ale altor construcţii, pe lângă frumoase recipiente cu pietre preţioase şi obiecte deosebit de rare. Făuritorii au primit ordinul de a instala arbalete cu

---

vitrată, ale cărei caracteristici denotă nişte cunoştinţe de optică foarte precise, (n.a.)

declanşatoare mecanice, menite să protejeze mausoleul de intruşi. Principalele fluvii din ţară – Yangtse şi Fluviul Galben şi chiar Marele Ocean – au fost reproduse cu mercur, iar un dispozitiv mecanic le menţinea mereu în mişcare. Deasupra, au fost reprezentate constelaţiile de pe firmament şi, dedesubt, relieful Terrei. Lămpile erau alimentate cu ulei de balenă pentru a se asigura că vor arde pentru totdeauna, fără să se stingă" (Biirgin, p. 112 – 113). Pe lângă problemele financiare, Chinei îi lipseau cunoştinţele şi echipamentul necesare pentru a conserva cum se cuvine tezaurul împăratului mandarin. Ajunge să amintim că, dacă Sima Qian spune adevărul, vaporii extrem de toxici ai mercurului şi presupusele „măsuri de securitate" complică mult introducerea echipamentului arheologic în mausoleu.

Alt mormânt somptuos a fost studiat de către o echipă de arheologi în timpul unei intense campanii arheologice, începute în anul 1972. Mormântul, cu o vechime de peste 2000 mii de ani, aparţine dinastiei FFan şi se găseşte în districtul oriental Changsha. Dintre toate tezaurele sale, se remarcă două deosebit de tulburătoare şi care denotă temeinice cunoştinţe ştiinţifice: mumia de la Changsha şi o hartă geografică de mare precizie.

Mumia – de sex feminin – era perfect conservată, în 80 de litri de lichid gălbui, ciudat. Trupul femeii plutea în interiorul sarcofagului, deasupra acestei substanţe, în echilibru absolut, şi aspectul său fizic era, în ciuda celor 2000 de ani scurşi, demn de invidiat.

Specialistul Hartwig Hausdorf a călătorit, în anul 1994, în localitatea chineză, cu scopul de a studia personal misterioasa mumie. Hausdorf nu putea fi mai explicit: „Persoanele care au conservat acest corp pentru posteritate stăpâneau perfect tehnica de conservare a cadavrelor. Autopsia realizată la Facultatea de Medicină din Changsha a determinat că structura celulară şi organele interne au fost excelent conservate. Tenul gălbui nu prezenta nicio colorare ciudată şi chiar şi muşchii denotau o elasticitate surprinzătoare. Medicii au declarat

că era un miracol că mumia se conservase atât de bine, pe durata unei perioade de timp atât de mari”[49].

Altă descoperire, de această dată cu caracter cartografic, ne solicită atenţia. În timpul excavărilor, arheologii chinezi au descoperit una dintre cele mai vechi hărţi de pe planetă, amintind, în aspectele sale generale, de ortoimaginile[50] actuale. Exactitatea sa matematică înlătură orice dubiu şi este

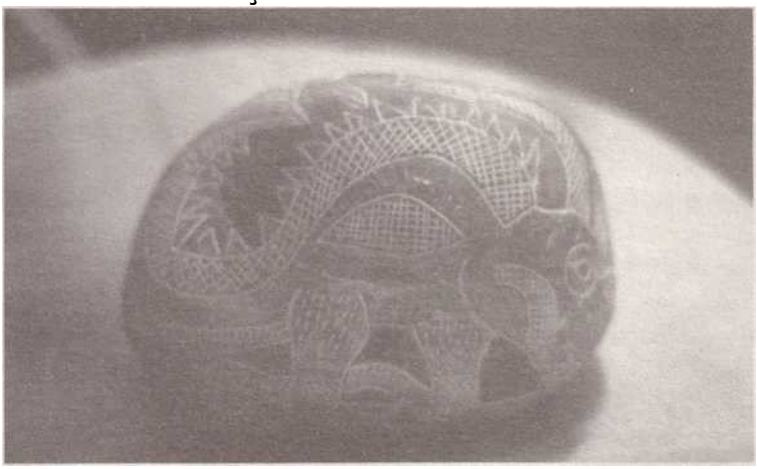

Una dintre pietrele de la Ica (Perú), pe care este reprezentat un dinozaur.

elaborată la scara de 1: 180.000. Harta chinezească aminteşte, în aspectele sale generale, de alt document cartografic antic, a cărui existenţă contrazice paradigma noastră actuală privind istoria ştiinţei. Un manuscris tibetan antic al sectei Bon conţine un desen cu caracteristici cartografice clare. Schema nu este deloc convenţională şi ni se înfăţişează ca un soi de mozaic de pătrate şi dreptunghiuri, în interiorul cărora întâlnim denumirile unor popoare necunoscute. O analiză mai profundă şi detaliată a documentului a scos la iveală faptul că ne aflăm în faţa unei hărţi reale, care, printre alte zone, situează locuri precum oraşul Pasargada – al cărui apogeu a cuprins contextul temporal existent între secolele al VII-

49 Scrisoare adresată lui Luc Biirgin pe data de 14.09.1997. (n.a.)

50 Fotografii din satelit, (n.a.)

lea şi al IV-lea î.Hr., Alexandria, Ierusalim, Babilon şi chiar Marea Caspică şi Persia de Nord.

În timpul anilor ’70, doctorul Javier Cabrera Darquea a găsit în deşertul peruan din Ocuaje o serie de pietre având o suprafaţă sculptată laborios cu motive care reproduceau scene imposibile: fiinţe umane convieţuind alături de animale ce au trăit în vremurile antediluviene, pe care se părea că le domesticiseră, oameni călărind în aer, pe spinarea saurienilor zburători deja dispăruţi, scene de transplanturi de organe şi hărţi nu doar ale unui continent, ci şi ale unei întregi planete, pe care continentele prezentau altă dispunere, caracteristică mai degrabă Cretacicului decât erei geologice actuale. Pietrele de la Ica, nume sub care a fost popularizat neobişnuitul tezaur arheologic de către doctorul Cabrera, înfăţişează o lume de science-fiction, care a existat în urmă cu cel puţin 60 de milioane de ani, cu fiinţe fabuloase care amintesc de altă descoperire unică de pe pământu89 rile mexicane: figurinele de lut de la Acâmbaro, ale căror forme trimit cu gândul la marile mamifere din Mezozoic. De data aceasta, respectivele descoperiri arheologice controversate au fost pe drept contestate de comu

unitatea ştiinţifică. Cu timpul, s-a aflat că presupusele pietre mezozoice ale doctorului Cabrera erau nişte falsuri reuşite ale ţăranilor pe care îi angaja şi, deşi una dintre aceste pietre era autentică, nu înfăţişa câtuşi de puţin scene cu oameni călărind dinozauri. În plus, Institutul de Ştiinţe Geologice din Londra a demonstrat, analizând o piatră pe care Cabrera o dăruise, ca fiind autentică, unei echipe de la BBC, că, deşi piatra era mezozoică, inciziile erau, în mod evident, moderne.

Cu 30 de ani înaintea lui Cabrera, un negustor german, Waldemar Julsrud, a adunat, între anii 1945 şi 1952, mai bine de treizeci de mii de figurine din argilă, dintre care unele reprezentau – ca şi în cazul anterior – siluetele clare ale unor dinozauri. Acestea se pare că erau îngropate la poalele aşa-numitului Cerro del Toro, în

împrejurimile localităţii Acâmbaro, din Mexic. Primele figurine obţinute de către colecţionar erau autentice, dar aspectul lor nu arăta nimic senzaţional, amintind mai degrabă, prin stilismul lor, de artefactele arheologice ale culturii preclasice din Chupicuaro, care, potrivit experţilor, a existat aproximativ din anul 800 î.Hr. până în 200 d.Hr. Dar de la un moment dat, colecţionarul german a început să primească – din mâinile ţăranilor, cărora se angajase să le plătească câţiva pesos pentru fiecare mostră extrasă din sit – alte figurine pe care erau reprezentaţi dinozauri şi alte fiinţe fantastice. Câţiva ani mai târziu, guvernul mexican a trimis patru arheologi reputaţi pentru a cerceta vestigiile şi situl în care fuseseră găsite. Deşi la început au pledat în favoarea primelor mărturii studiate, ulterior au negat autenticitatea celorlalte piese care au generat controversa şi care sunt cele ce reprezintă, într-o formă mai degrabă simplistă, numeroşi dinozauri. Adevărul este că nu trebuie să fii un expert în artă pentru a-ţi da seama că acelor piese le lipseşte modelul formal şi stilistic comun, ce le-ar fi putut consacra ca fiind originale. Să explicăm afirmaţia, în toate manifestările sculpturale ale umanităţii, diferitele culturi care le-au realizat, independent de cine a fost în fiecare moment autorul lor, urmau un model de lucru, o tehnică ce aici nu se constată nicăieri, cu excepţia acelor pietre care păstrează o coerenţă artistică cu aşa-numita cultură Chupicuaro. Culturile precolumbiene, cele egiptene, cele greceşti… toate ne-au lăsat mostre ale talentului lor artistic, o formă de exprimare care le defineşte dincolo de orice ambiguitate. În concluzie, este evident că artiştii implicaţi în şlefuirea unei stele maya situate în Chiapas nu au fost aceiaşi care au sculptat stelele din ruinele de la Ceibal sau de la Copan, dar toate păstrează o relaţie estetică strânsă – este ca şi cum le-ar fi sculptat acelaşi artist, deşi nu a fost aşa. Pur şi simplu, autorii acestor sculpturi au fost instruiţi de către nişte maeştri cioplitori în piatră, care le-au predat tehnicile pe care să le aplice, pentru ca operele lor să fie asociate fără echivoc identităţii lor culturale, şi nu alteia. Ei bine,

tehnicile rudimentare şi diverse care au fost aplicate în realizarea dinozaurilor de la Acâmbaro nu au legătură cu acest principiu, făcându-ne să bănuim că ceea ce au făcut în realitate ţăranii implicaţi în colectarea respectivelor „tezaure arheologice” cu fiinţe fantastice a fost să le realizeze ei înşişi, fără nicio remuşcare. De fapt, fiecare dintre aceste figurine indică autori diferiţi, cu foarte puţină îndemânare în lucrul artizanal. Aşa a considerat, la vremea sa, arheologul Antonio Pompa, când a declarat că ţăranii „l-au luat peste picior” pe Julsrud, care era un necunoscător al istoriei precolumbiene; şi deşi credea – motivat – că primele figurine erau autentice, celelalte au fost făcute de diferiţi olari. În ciuda acestei explicaţii, sunt numeroase publicaţii care afirmă, fără niciun spirit critic, că arheologii oficiali au apreciat aceste figurine ca fiind nişte falsuri, bazându-se numai pe faptul că reprezintă dinozauri într-un context în care omul nu putea ajunge să ştie despre existenţa acestora în trecut. Oricum ar fi, şi în loc de concluzie, doar datorită simplului fapt că există indicii de autenticitate privind unele dintre obiectele găsite, oricât de puţine ar fi acestea, este necesară reluarea cercetărilor pentru a le recupera pe cele autentice din mormanul de obiecte frauduloase care sunt adunate în cutiile acoperite de praf de la Muzeul Waldemar Julsrud, din oraşul Acâmbaro, aparţinând statului mexican Guanajuato.

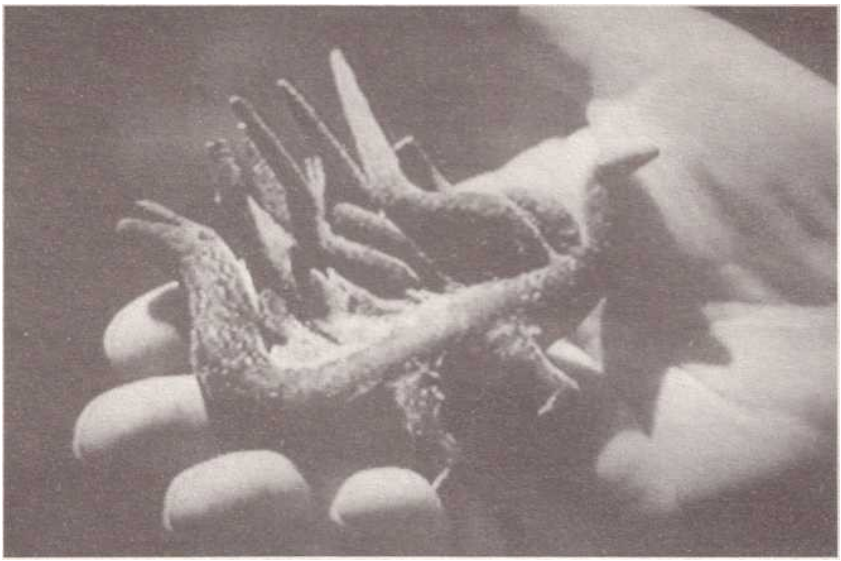

Unul dintre dinozaurii de la Acâmbaro.

Să schimbăm continentul şi să mergem acum în India. *Vishnu Purana*, cartea sfântă a Indiei, pare să facă referire, în paragrafele sale, la cunoştinţele temeinice de cartografie mondială deţinute de brahmani, încă din timpuri îndepărtate. Cartea conţine un pasaj dedicat lui *Pushkar* (un continent) cu două *Varsha* (pământuri) aflate în apropiere de *Meru* (Polul Nord). La rândul său, continentul este situat în faţa lui *Kshira* (oceanul lăptos) şi ambele pământuri amintesc prin forma lor de un arc.

Textul brahmanic se referă la continentul american (*Pushkar*), cu cele două porţiuni de pământ ale sale, la nord şi la sud (cele două *Varsha*). Continentul american este orientat, într-adevăr, către oceanul lăptos, comparaţie care îşi găseşte asimilarea perfectă în Oceanul Polar, alb precum laptele. În sfârşit, profilul continentului american – de la o extremă la alta – seamănă, în aspectul său formal, cu un arc[51]. Cine le-a furnizat această informaţie brahmanilor, cu secole înaintea călătoriei lui Columb în America?[52]

---

51 ROMAS, Andrew - En lasorillas de los mundos infinitos (Pe ţărmurile lumilor infinite), Barcelona, P&J, 1980, p. 135. {n.a.)

521 Acesta nu este singurul caz neobişnuit. La Universitatea nord-

HĂRŢILE LUI PIRI REIS

j

Şi pentru că am vorbit de Columb, voi menţiona un episod ciudat, petrecut în anul 1501, în timpul desfăşurării unei bătălii navale între Imperiul Spaniol şi cel Otoman. Un amiral turc, împreună cu unchiul său, căpitanul Kemal, au luat prizonier un marinar spaniol care afirma că luase parte – de cel puţin trei ori – la expediţiile lui Cristofor Columb. Prizonierul speriat le-a povestit o istorie fantastică, potrivit căreia unii membri alături de care mersese în expediţie remarcaseră felul cum folosea amiralul genovez unele hărţi ciudate. Aceste hărţi se aflau în posesia spaniolului şi amiralul a pus mâna pe ele. Graţie acestora, Cristofor Columb a putut să definească ruta de urmat în călătoria sa către Americi.

Acel marinar aventurier se numea Piri Reis[53] şi niciodată în istoria ştiinţei nu au iscat atâtea comentarii nişte simple hărţi. Acestea, expuse în prezent în vitrinele Muzeului Naţional din Turcia, datează din anii 1513 şi, respectiv, 1528. Prima dintre ele prezintă Britania, Spania şi zona occidentală a Africii, Atlanticul, profilul complet al Americii de Sud, o parte din teritoriul nord-american şi linia de coastă a continentului Antarctica[54]. Pe cea de-a doua hartă apar cartografiate: Groenlanda, Labrador, Terranova, o porţiune din teritoriul canadian, parte din coasta estică a Americii de Nord, până în peninsula Florida. Importanţa hărţilor nu a putut fi determinată până

---

americană Yale, se păstrează un manuscris cartografic antic, care pare să susţină călătoriile maritime ale vikingilor către Groenlanda şi Canada, cu nici mai mult, nici mai puţin, decât 400 de ani înaintea celebrului amiral european. Totuşi, în ultima vreme, circulă zvonuri cu privire la posibilitatea ca acest document să fie fals. {n.a.)

53 Amiralul otoman era unul dintre cei mai buni experţi cartografi din secolul al XVI-lea. Prin strădania sa ştiinţifică, a ajuns să elaboreze unul dintre cele mai importante atlase din epocă, aşa-numitul Babriye sau Cartea mărilor, o compilaţie excelentă de 210 hărţi, (n.a.)

54 în termenii lui Andrew Tomas, se crede că planul era tăiat, dar s-a bănuit că la origine existau alte trei secţiuni care înfăţişau Oceanul Indian, Australia, Europa şi Asia. (n.a.)

la începutul secolului al XX-lea. Cercetătorul suedez Nordenskjöld a inaugurat studiul, o lucrare care i-a luat 17 ani din viaţă; martor va fi cartograful nord-american Arlington H. Mallery, care, cu ajutorul ştiinţific al Oficiului Hidrografic al Marinei din SUA, va confirma relevanţa acestor hărţi. Deşi, până în secolul al XVIII-lea, navigatorii nu au fost capabili să determine cu precizie longitudinea, planurile lui Piri Reis – datate în secolul al XVI-lea – o fac cu maximă precizie, determinând distanţa reală existentă între continentul european, cel african şi cel american. Harta din 1513 cuprinde profilul complet al coastei Braziliei, râurile neexplorate din Orinoco, Paraná, Uruguay şi Amazonul; şi, cel mai surprinzător aspect, ni se arată şi o Antarctică dezbrăcată de haina ei de gheaţă. Însă, această viziune cartografică era necunoscută în anul 1513.

În anul 1501, Vespucci a înconjurat coasta braziliană până la Río de la Plata; totuşi, harta din 1513 conţine profilul complet al coastei Braziliei, deşi aceasta nu a putut fi cartografiată, căci – după cum explică foarte bine Andrew Tomas – după ce a ajuns în Argentina, exploratorul european s-a întors din La Plata în Oceanul Atlantic.[55]

Ştim că, în anul 1519, Magellan a traversat strâmtoarea care îi poartă numele, ieşind astfel în Oceanul Pacific; însă nici el, nici Vespucci nu au ajuns să pătrundă suficient pe teritoriul american pentru ca întâi să cunoască şi apoi să cartografieze – cu lux de amănunte – marile râuri sud-americane[56]. Pe harta lui Piri Reis ni se arată o Antarctică – ce a fost descoperită, să nu uităm, în secolul al XIX-lea – fără gheaţă, şi indicaţii cu privire la înălţimea munţilor săi. Aceste accidente geografice, ascunse în prezent sub un strat gros de gheaţă, pot fi vizibile doar din spaţiul extraterestru, cu ajutorul pe care ni-l aduce tehnologia actuală a sateliţilor.

Cine a realizat o expediţie ştiinţifică de o asemenea

---

55 Andrew Tomas — No somos los primeros, p. 139. (n.a.)

56 Observaţie bizară: la 7 ani după realizarea hărţii, în 1520, Hernán Cortés debarcă în Mexic. Pizzaro a făcut acelaşi lucru, ocupând Peru, la 28 de ani după ce harta fusese făcută cunoscută, {n.a.)

amploare în secolul al XVI-lea? Cel mai probabil este ca – după cum afirmă doctorul C.H. Hapgood, în cartea sa, *Scoarţa schimbătoare a Terrei* – respectiva hartă să fi fost cartografiată atunci când teritoriul antarctic nu era acoperit de gheaţă. Dacă această teorie este corectă, atunci hărţile lui Piri Reis reprezintă o copie a altora anterioare, mult mai vechi. În plus, asta pare să confirme însuşi amiralul turc: „Atunci când am întocmit această hartă, am folosit vreo douăzeci de planuri vechi şi opt planisfere, printre ele şi hărţile numite de către arabi Jaferiye şi realizate în vremea lui Alexandru cel Mare, în care apărea întreaga lume locuită". Prin aceste cuvinte, amiralul îşi manifestă surprinderea, bănuind că în spatele acestor hărţi se ascund indicii ale unei inteligenţe puternice.

Există altă hartă, *Oronteus Finaeus*, elaborată în anul 1531, în care se arată profilul de coastă al unei Antarctici de pe suprafaţa căreia, la fel ca şi în cazul lui Piri Reis, lipseşte gheaţa, figurând, în schimb, munţi fertili şi râuri cu debit mare. Căpitanul Burroughs din Forţele Aeriene ale SUA a făcut următoarea afirmaţie, cu privire la această ultimă hartă: „Părerea noastră este că precizia contururilor geografice care apar pe harta *Oronteus Finaeus* sugerează, dincolo de orice îndoială, că şi această hartă a fost compilată pornind de la hărţile originale exacte ale Antarctidei"[57]. Există alt document cartografic care poate fi şi el situat în aceeaşi categorie cu hărţile anterioare. Mărturia controversată este denumită Harta Zeno şi este datată în jurul anului 1380. Ca şi în celelalte două cazuri, cuprinde o Groenlandă fără gheaţă; şi cel mai tulburător este că „râurile şi munţii

57 Andrew Tomas, No somos los primeros, p. 141. {n.a.)

Harta lui Piri Reis (IS13) descrie topografia subglaciară, aşa cum este în realitate; totuşi, acest profil a rămas ascuns privirilor încă din anul 4.000 î.Hr.

desenaţi pe această hartă au fost localizaţi în explorările expediţiei polare franceze conduse de către Paul-Émile Victor, în perioada 1947 – 1949". Acest fapt confirmă că respectivii cartografi ai Hărţii Zeno au folosit o sursă mult mai veche care a cartografiat Groenlanda într-un timp când regiunea se bucura de un climat mai călduros.

Niciun cartograf din vremurile istorice nu cunoştea aspectul real al Antarcticii sau al Groenlandei şi, drept urmare, hărţi precum cea a lui *Piri Reis*, *Zeno* sau *Oronteus Finaeus* stau mărturie acestei mari anomalii istorice; totuşi, sunt mai multe hărţi ale căror existenţe pledează în favoarea posibilei prezenţei în timpuri îndepărtate a unei civilizaţii pierdute:

— Harta lui Yehudi Ibn Ben Zara, înfăţişând o Groenlandă cu o orografie brăzdată de munţi, văi şi râuri, confirmate în anul 1947, prin intermediul explorărilor realizate de o expediţie de geologi francezi, condusă de către Paul-Émile Victor.

— Harta Carneiro, datată în secolul al XV-lea, în care apare cartografiată cu precizie coasta estică a Africii.

— Harta Andreu Benincasa, în care apare cartografiată în detaliu coasta de nord a Europei.

— Harta lui Jorge Reinel, din anul 1510, în care apar reprezentate Oceanul Indian şi o parte importantă a continentului australian.

— Harta Mercator, realizată în secolul al XVI-lea de către Gérard Kremer, unde pot fi admirate râurile şi munţii unei Antarctici invizibile atunci şi acum, din cauza stratului gros de gheaţă care o acoperă.

— Harta lui Philippe Buache, datată în secolul al XVIII-lea, în care autorul a conturat, în mod inexplicabil, reprezentarea Antarcticii, cu mult înaintea descoperirii oficiale a continentului îngheţat. Elementul-surpriză al acestei hărţi este că spaţiul antarctic apare reprezentat

fără gheaţă, fiindu-ne arătată topografia subglaciară a întregului continent, aşa cum a apărut ea în anul 1958, când a fost efectuată o explorare seismică exhaustivă.

— Harta lui Adji Ahmed, din 1559, în care apare cartografiat continentul american în plenitudinea lui.

După umila noastră părere, aceste mărturii şi obiecte imposibil de explicat reprezintă – cel mai probabil – nişte rămăşiţe ale unei structuri ştiinţifice complexe, fragmentate, provenind de la o civilizaţie extrem de veche, de origine extraterestră. Totuşi, există şi alte păreri…

Unele culturi primitive au interpretat în miturile şi tradiţiile lor mărturiile acelei înţelepciuni drept moştenirea lăsată de zeii lor. Atunci este momentul când religia – prin intermediul castelor sale sacerdotale – hotărăşte să protejeze, cu maximă discreţie, documentele, tradiţiile şi artefactele instructorilor lor îndepărtaţi şi divinizaţi.

Capitolul ¥

VIZITATORI DIN ALTE LUMI

Autori precum Jacques Bergier sau Peter Kolosimo, printre alţi reprezentanţi ai genului, estimează că aceşti zei-instructori sunt portretizaţi în numeroase mituri, existenţa lor fiind demonstrată de mărturii arheologice răspândite pe toată planeta. Potrivit lor, această cunoaştere atât de exactă a Universului neştiut provine din contactele pe care specia noastră le-a avut în trecut cu presupuşi vizitatori din spaţiul extraterestru.

Viziunea aceasta exotică a respectivilor autori sesizează indicii ale tehnologiei aerospaţiale a acestor presupuşi extratereştri, în analiza deschisă făcută multor mituri şi tradiţii.

Din perspectiva tehnologică actuală, multe dintre aceste legende şi mituri despre trecut ni se par foarte familiare. Legendele Chinei antice se referă în mod constant la maşinării zburătoare – *fei-chi* –, cu circa 4.000 de ani în urmă. Ni se vorbeşte, de asemenea, despre ocupanţii lor – *chi-kung* – care au vizitat acest teritoriu, probabil pentru a-l explora.

Cronicile de atunci, care au ajuns până la noi, sunt

explicite: „*Chi-kung* reprezintă un popor ce posedă cunoştinţe vaste. Ştiu lucruri care le sunt interzise popoarelor noastre. Străbat aerul la bordul unor vehicule mari, cu viteza vântului. Când împăratul Tang guverna lumea (în anul 1756 î.Hr.), un vânt dinspre Apus a adus aceste vehicule până la Yiichow (actualul Honan), unde au aterizat. Tang a trimis să demonteze vehiculele şi să le ascundă în depozite. Poporul credea în lucruri supranaturale cu destulă uşurinţă, dar împăratul nu a vrut ca supuşii săi să se neliniştească. Vizitatorii au rămas zece ani. Apoi au urcat din nou în maşinăriile lor, au încărcat darurile de la împărat şi au pornit în călătorie, purtaţi de un vânt puternic de la Răsărit. Au ajuns cu bine în Ţara *Chi-kung*, la 40.000 de li[58] dincolo de Poarta de Jad. Dar nu se mai ştie nimic despre ei”.

Există şi alte naraţiuni în care eroii principali încearcă, prin toate mijloacele la îndemâna lor, să intre în contact cu „nemuritorii”, nişte descendenţi direcţi ai „fiilor cereşti”, care sosiseră înaintea lor pe Terra, în aparate zburătoare.

În China preistorică – de asemenea potrivit celor istorisite în textele care menţionează acele fapte petrecute – presupusele întâlniri cu OZN-uri şi cu unele creaturi străine de lumea noastră erau relativ frecvente. Ni se descriu, chiar cu lux de amănunte, caracteristicile fizice ale acestor presupuse vehicule spaţiale.

Pentru aceasta se folosesc termeni metaforici care încearcă să explice o tehnologie ce nici măcar nu este percepută ca atare de către martori şi care, în majoritatea ocaziilor, trimit la o percepţie magică sau supranaturală. Astfel, atunci când aparatele zburătoare pe care le descriu tradiţiile chineze încep decolarea, ni se spune că „pământul se cutremură”, când probabil, în realitate, motoarele aeronavelor produceau un huruit asurzitor, ce făcea să vibreze solul.

Se amintesc şi alte fenomene fizice generate de

58 Veche unitate de măsură a lungimii în China, un li fiind egal cu aproximativ jumătate de kilometru. (n.red'.)

mecanismul care – se presupune – ar fi permis zborul acestor nave, legând sunetul emis de vehiculele zeilor, ce se aflau suspendate în aer, cu un „zumzet de furnici ascunse”.

Pentru anumiţi autori, precum germanul Peter Krassa, respectiva tehnologie aerospaţială extraterestră a primit multiple denumiri metaforice şi folosirea acestui limbaj nu este caracteristică doar manuscriselor antice i din India sau din China. De fapt, acesta se regăseşte şi în alte documente tradiţionale din diverse culturi. Astfel, pare obişnuită folosirea unor concepte precum „mingi de foc”, „nori luminoşi”, „cai-dragoni”, printre alte formule proprii limbajului figurativ.

Putem confirma raţionamentul lui Krassa când analizăm specificul comportamental al anumitor comunităţi indigene contemporane. Societăţi tribale cu un grad de evoluţie preistoric convieţuiesc cu noi şi, până nu demult, au manifestat un comportament asemănător celui pe care trebuie să-l fi avut în Antichitate, atunci când zeii coborau din ceruri, în maşinăriilor lor cereşti, impunătoare şi stranii.

În timpul anilor ’30, s-a putut dovedi cum unele triburi primitive din Noua Guinee construiseră altare şi modele rudimentare ale avioanelor de război pe care le vedeau zburând pe deasupra capetelor lor. Se închinau la aceste nave ca la nişte zei!

Întorcându-ne puţin în timp, în vechiul şi miticul Vest al Statelor Unite, indienii din America de Nord au botezat primele locomotive cu abur cu numele de „cai de foc”. Aceste două forme primitive de înţelegere a faptelor tehnologice, care nu erau la îndemâna culturii în care intervin, demonstrează că teoriile ce susţin o prezenţă străină în trecut, pe baza unor relatări asemănătoare, nu sunt atât de absurde pe cât se credea la început.

În anul 1952, a fost posibilă, pentru prima oară, intrarea în contact cu tribul amazonian Kayapo, din Brazilia. Cea mai bizară caracteristică a acestor indigeni se observă în ritualurile festive în care unul dintre membrii

tribului apare împodobit cu o ciudată îmbrăcăminte din paie, foarte asemănătoare ca formă cu costumele folosite astăzi de către astronauţi. Respectivul rit se bazează pe întâlnirea pe care, cu multe generaţii în urmă, a avut-o acest popor cu un zeu provenind din ceruri şi care i-a învăţat secretele ştiinţei agricole şi alte mijloace de supravieţuire.

Tradiţia orală reţine următoarea istorisire: „Într-un trecut îndepărtat, pe creasta unui munte, un mare cutremur de pământ s-a făcut simţit, însoţit de foc şi de fum. Cei din tribul Kayapo, înfricoşaţi, au fugit în aşezarea învecinată. După câteva zile, războinicii cei mai căliţi şi tineri au aflat de existenţa unui străin misterios care apăruse odată cu fenomenul. Grăbiţi, au hotărât să-l înfrunte. După ce l-au găsit, l-au atacat cu cele mai primejdioase arme ale lor, fără ca acestea să-i provoace nici cea mai mică rană. Străinul i-a luat în râs şi şi-a arătat puterile. Cu timpul, s-au obişnuit cu prezenţa lui şi misterioasa fiinţă s-a dovedit a fi un instructor, care, printre altele, i-a învăţat limba pe care o vorbesc acum şi diverse tehnici de îmblânzire a naturii. Când şi-a terminat misiunea, străinul s-a întors în lumea sa, stârnind un huruit puternic, foc şi fum, urcând la cer din înălţimea muntelui pe care apăruse”.

Această fiinţă avea o înfăţişare ciudată, pe care, în prezent, cei din tribul Kayapo o întruchipează în misterioasele lor dansuri rituale. Nu cumva, precum în cazul contemporan din Noua Guinee, ei au asimilat sub această formă contactul cu o tehnologie superioară?

În *Cărţile de Bambus*, tradiţia mandarinilor menţionează ceea ce pentru un ufolog ar reprezenta etapele premergătoare unei întâlniri de gradul trei. Traducerea respectivului manuscris este de-a dreptul tulburătoare, dacă o interpretăm conform parametrilor noştri tehnologici actuali. „În anul 14 a fost văzut un nor (întrezărirea unui OZN) şi Shun (un guvernator chinez) i-a ordonat ministrului Yu să cerceteze fenomenul (din câte ştim, prima investigaţie ufologică oficială înregistrată în

istorie). Se povesteşte că în acel an, înainte de a termina reprezentarea (...) s-a stârnit o furtună enormă (OZN-ul se năpusteşte, în timpul serbării, cu zgomotul produs de propulsoarele sale, în plină manevră de aterizare). Vântul a distrus case şi a smuls copaci, tobele au fost trântite la pământ, clopotele şi pietricelele treceau dintr-o direcţie în alta. În acel talmeş-balmeş, oamenii se călcau în picioare, iar muzicanţii au ieşit fugind. Dar Shun, care se prinsese de podium (...) râdea în timp ce exclamă: cât de clar este că acest imperiu nu aparţine oamenilor! în actul următor, l-a prezentat pe Yu cerului (nava care deja aterizase în faţa lor) şi l-a invitat să se poarte precum un fiu al cerului (ca un descendent al extratereştrilor?) în faţa guvernatorului său. Imediat, furtuna s-a domolit (mijlocul de propulsie fusese deconectat) şi au apărut nori de bun augur (putem lega aceşti nori de gazele termice emanate ca urmare a încălzirii motoarelor navei). Erau precum fumul, dar nu era fum (martorii asimilează acest fenomen natural focului pe care nu îl percep). Norii de bun augur se întretăiau şi se învârteau precum discurile sau spiralele (prin efectul curenţilor de aer provocaţi de navă şi de mediu). Când magnificul spectacol a ajuns la sfârşit, norii şi-au strâns cozile, s-au adunat şi au dispărut". Din perspectivă astroarheologică, pare evident că aceste mituri conţin asemănări descriptive cu un fapt tehnologic pe care martorii încearcă să-l înţeleagă, asimilându-l propriei lor concepţii despre lume. După cum a spus Euphemeris, în secolul al IV-lea î.Hr.: „Mitul este istoria mascată".

TEHNOLOGIA TRECUTULUI IMPOSIBIL

Dar să continuăm să trecem în revistă reminiscenţele presupuselor vizite extraterestre din Antichitate. Vechile texte hinduse ne vorbesc despre divinităţi războinice care brăzdau cerul în aeronave denumite vimane, dotate cu un armament terifiant, ale cărui efecte amintesc de cele produse de o armă, numită „mesagerul morţii", care transforma în cenuşă armate întregi şi îşi făcea simţite efectele asupra supravieţuitorilor, provocându-le căderea scalpului şi a unghiilor, pe lângă otrăvirea alimentelor şi

râurilor. Ne descriu şi folosirea unui armament chimic şi biologic asemănător celui pe care îl fabricăm în mod nesăbuit în laboratoarele noastre. Astfel, de exemplu, în Samhara se menţionează un soi de rachetă care mutilează oamenii, iar în Moha, o armă care paralizează duşmanul.

Potrivit textelor hinduse sacre, acele bătălii extrem de vechi au avut ca scenă actualul deşert Gobi, în apropierea lacului Nob Nor. În ciuda secolelor scurse, ar fi trebuit să existe resturi geologice care să confirme „exploziile atomice" în acel loc, dacă textele se refereau la ele. Ei bine, aceste urme există. Înainte ca poporul chinez să-şi înceapă programul de testări nucleare, în această zonă au fost localizate regiuni deşertice cu nisip cristalizat! Fenomen asociat temperaturilor extreme care se dezvoltă în timpul procesului de fisiune termonucleară[59].

Întorcându-ne la maşinile zburătoare din tradiţia hindusă, acestea sunt descrise de diverse surse. Atât în *Yajurveda*, precum şi în *Rāmāyan a*, în *Mahābhārata* şi în *Bhagavata Purana*, cuvântul *yanta* înseamnă „aparat mecanic", ceea ce demonstrează că scribii fac o menţiune expresă la o tehnologie.

Toate artefactele zburătoare descrise sunt legate de această concepţie. Astfel, *Rig Veda* explică aspectul extern al acestor aeronave. De exemplu, ni se descriu acele vimane, amintite anterior, drept aparate ce imită zborul păsărilor, cu un plan triunghiular şi un tren de aterizare asemănător celui al avioanelor noastre. De asemenea, textele semnalează că dispuneau de un echipaj de trei membri şi că unele aparate aveau două aripi şi o înălţime de trei niveluri. Ni se spune, în acelaşi timp, că „au o viteză la fel de mare ca a gândului şi sunt capabile să se mişte pe pământ, pe mare şi în aer"[60].

---

59 Totuşi, trebuie luată în calcul posibilitatea ca alt fenomen cu caracter cosmic să fi provocat acest tip de efecte asupra terenului. (n.a.)

60 Aceste manuscrise includeau planuri pentru trei tipuri diferite de avioane (vimane): Rukma, Sundara şi Shakuna. Cinci sute de versuri

La vârsta de 80 de ani, academicianul G.R. Josyer, director al Academiei Internaţionale de Studii Sanscrite din Mysore, India, a tradus într-o engleză lizibilă manuscrise indiene cu o vechime de mai multe secole, care se refereau la modul de construcţie a tuturor tipurilor de aeronave, atât civile, cât şi militare şi care conţineau informaţii tehnice foarte complexe, precum materialele folosite pentru construirea acestor nave, combustibilul utilizat pentru alimentarea motoarelor şi chiar instrucţiuni de pilotare a aparatelor numite vimane. Academicianul a descoperit atunci, de pildă, că *Vymankia Shastra* era alcătuită din peste şase mii de rânduri (circa trei mii de versuri cu caracter tehnic, în limbaj sanscrit) referitoare la construirea aeronavelor. Josyer a făcut următoarea reflecţie cu privire la implicaţiile acestei opere tulburătoare: „Secolul al XX-lea poate ajunge să fie considerat istoric din două motive: aducerea pietrelor lunare din spaţiul exterior şi publicarea operei *Vymankia Shastra*. *Vymankia Shastra* este ca un corn al abundenţei, plin de formule extrem de valoroase pentru fabricarea navelor aeriene, care ar trebui să-i facă pe Lindberg, Rolls, Zeppellin, De Havilland, Tupolev şi pe Harold Gray să rămână cu gurile căscate de uimire; şi dacă se popularizează în mod adecvat, ar putea deschide o nouă eră în fabricarea aeronavelor”[61].

Potrivit lui Joyser, manuscrisele atrag atenţia prin existenţa a opt capitole cu planuri pentru construirea aparatelor capabile nu doar să zboare, ci şi să se deplaseze în mod eficient pe deasupra şi pe sub apă. De asemenea, este prevăzut tipul de antrenament pe care trebuie să-l urmeze aspirantul la postul de pilot şi echipamentele neobişnuite ale acestor maşinării, dotate cu dispozitive ce ne amintesc de actualele camere de filmat, de

---

adună detalii foarte complexe, precum tipul de materiale utilizate pentru construirea mecanismelor, pregătirea celor mai potrivite metale etc. (n.a.)

61 JOYSER R. G. - Vymankia Shastra, Editura Coronation de Mysore, 1973, p. 2. {n.a)

echipamentele radio şi de radare.

Autorii acestor manuscrise scot la iveală în scrierile lor că oricine doreşte să piloteze o vimana va trebui, mai întâi, să se familiarizeze cu cele 32 de secrete care permit funcţionarea corectă conform parametrilor de zbor. Pentru a pilota o vimana, pilotul trebuia să stăpânească următoarele tehnici (Steiger, *Lumi anterioare lumii noastre*).

— *Maantrika*: o tehnică specială de invocare a mantrelor. Rostirea lor corectă îi conferea pilotului de vimana o serie de capacităţi spirituale.

— Prin intermediul tehnicii *Taantrika*, pilotul putea să transmită telepatic ordinele către aeronava sa.

— Prin intermediul *Goodha*, pilotul putea să-şi facă vimana invizibilă.

— Prin stăpânirea *Taara*, pilotul îşi camufla nava în faţa celor care îl observau: „amestecând cu forţa eterică 10 părţi de forţă aeriană, 7 părţi de forţă a apei şi 16 părţi răspunzătoare de soare şi, proiectând-o prin intermediul oglinzii sub formă de stea în tubul frontal al vimanei, se creează aparenţa unui cer acoperit de stele".

— *Zarpa-Gamana* permitea vimanei să avanseze în zigzag, precum un şarpe[62];

— *Jalada Roopa* învăluia vimana în ceea ce părea a fi un nor.

Aceste maşinării cereşti erau pilotate de către doi zei, la care se face referire în mod repetat. Expertul în sanscrită Dileep Kumar Kanjilal susţine că respectivele texte afirmă că aeronavele erau folosite şi de către fiinţe supraomeneşti cereşti, în legătură, potrivit lui, cu zeii care ne creaseră prin intermediul tehnicilor de inseminare artificială.

Continuă să fie semnificativ faptul că propunerea riscantă a filologului hindus va găsi un sprijin ştiinţific

---

62 Pare curios că această mişcare a vimanei şi altele, pe lângă planurile lor diferite, se aseamănă formelor şi comportamentelor de zbor ale multor OZN-uri. Studiul aprofundat al acestor manuscrise scoate la iveală paralelisme cu datele aduse de ufo- logie. (n.a.)

neaşteptat, provenind, nici mai mult nici mai puţin, decât din partea reputatului laureat al Premiului Nobel, geneticianul Francis Crick, descoperitorul ADN-ului şi apărătorul teoriei conform căreia viaţa pe planeta noastră a fost creată de civilizaţii inteligente. „Aceste fiinţe au semănat pe Terra la fel cum noi vom semăna mâine o lume îndepărtată, ale cărei posibilităţi de a duce viaţa la stadiul său cel mai avansat vor fi determinate în prealabil chiar de către noi”[63], spune Crick, pe care meritele sale ştiinţifice îl pun la adăpost de ironiile numeroşilor săi colegi sceptici.

Dar dacă Francis Crick era destul de singur când a formulat aceste idei, ulterior, poziţia lui onestă şi curajoasă a dus la formarea unei şcoli printre experţii, care, cu o cutezanţă crescândă, îndrăznesc să înfrunte prioritatea acordată ştiinţei mai ortodoxe. De exemplu, mulţi specialişti contemporani în OZN văd în textele biblice indicii clare ale prezenţei extraterestre în trecut.

CONTACTE APROPIATE ŞI VIZIUNI CEREŞTI

Faimoasa stea de la Bethleem este pentru unii cercetători un obiect tehnologic zburător. Dacă ne limităm doar la ce spun textele sacre, comportamentul acestei lumini este analog celui pe care îl descriu mulţi martori ai fenomenului OZN. Scriitorul J.J. Benitez comentează cu privire la acest aspect: „Pentru orice minte raţională şi posedând cunoştinţe de nivel mediu, o stea precum aceea, capabilă să călăuzească o caravană timp de luni de zile, dispărând de sub ochii Magilor la sosirea lor la Ierusalim, arătându-se din nou când aceştia părăsesc oraşul şi oprindu-se deasupra casei unde se afla Pruncul, nu poate fi identificată cu o supernovă, nici cu o cometă care s-ar fi dezintegrat la intrarea în atmosferă. Nu există nicio posibilitate astronomică potrivit căreia o aliniere a planetelor să se prelungească timp de luni de zile, să dispară pentru a apărea apoi din nou şi, în plus, să rămână deasupra unei case; acelaşi lucru se poate spune despre un meteorit, care doar cade şi nu zboară orizontal timp de luni de zile; sau despre o stea, deoarece apropierea

63 Revista Ano Cero, numărul 58. (n.a.)

oricăreia dintre aceste astre de sistemul nostru solar ar fi distrus ordinea cosmică a acestuia”[64]. Odată demontate aceste păreri, Benitez înclină să creadă că „steaua” de la Bethleem este o navă siderală luminoasă, cu echipaj la bord.

Viziunea profetului Isaia este, conform canoanelor fizicii actuale, încă un indiciu al acestor presupuse contacte cu străinii. Episodul pe care îl voi relata are o relevanţă deosebită, căci protagonistul său a experimentat în mod direct efectele relativităţii, teorie care va fi formulată la începutul secolului nostru.

Povestirea este extrem de semnificativă pentru subiectul nostru. După ce a fost condus de către un înger din Paradis, acesta l-a forţat să se întoarcă din nou pe Pământ. Isaia s-a împotrivit, căci nu rămăsese în cer decât două ore. Răspunsul îngerului a fost categoric: „Nu ai fost două ore, ci treizeci şi doi de ani”. Profetul a crezut atunci că se va întoarce îmbătrânit şi aproape de moarte, dar îngerul l-a liniştit, spunându-i că nu va fi mai bătrân decât cu acele două ore când se va întoarce acasă. După cum se vede, acest mit antic sacru pare să aibă sens doar în lumina teoriei relativităţii, a lui Albert Einstein, şi constituie o foarte frumoasă ilustrare a celebrului „Paradox al gemenilor”, cu care genialul fizician a ilustrat acest aspect al naturii Timpului fizic, când erau luate în calcul viteze apropiate de cea a luminii. Geamănul care călătoreşte prin Univers îmbătrâneşte doar cu două ore, deşi se întoarce pe Terra la jumătate de secol după ce plecase, potrivit măsurării timpului acesteia. De aceea, întrebarea este crucială: cum este posibil să găsim o asemenea versiune a Paradoxului gemenilor al lui Einstein într-un text de acum mai bine de 2000 de ani?

În *Cartea lui Enoh*, susţinătorii extratereştrilor afirmă că au găsit rezumatul altei vechi „răpiri de către extratereştri”. Se spune că patriarhul a cunoscut „doi bărbaţi” cu o înălţime şi o talie nemaivăzute pe Terra.

64 BENÎTEZ, J.J. - Colección Otros Horizontes (Colecţia Alte Orizonturi), Barcelona, Plaza & Janés, 1988. (n.a.)

Aceste fiinţe i-au spus că în aceeaşi zi a întâlnirii „va urca cu ei la ceruri”. Atunci, Enoh şi-a reunit familia, temându-se că nu-i va mai vedea niciodată şi le-a spus: „Ascultaţi-mă, fiii mei, căci nu ştiu încotro merg, nici ce o să se petreacă cu mine”. După ce şi-a luat rămas-bun, cei doi bărbaţi neobişnuiţi l-au condus în interiorul unei „trăsuri cereşti”, care l-a purtat în înaltul cerului. În timp ce urca, Enoh descria stupefiat ce observa: „Şi iată minunea! Norii au început să se mişte! Şi, înălţându-mă mai sus, am văzut văzduhul şi încă şi mai sus am văzut eterul şi ei m-au dus până la cerul cel dintâi”. Poate că aici ar trebui să traducem cuvântul „văzduh” prin atmosferă, „eter” prin spaţiu exterior şi „cerul dintâi” prin navă de alimentare. Acolo este locul unde Enoh îi va cunoaşte pe cei pe care el însuşi îi descrie ca fiind „bătrânii cârmuitori ai stelelor” şi despre care spune, de asemenea, ceva mai mult decât semnificativ: „Aceşti bătrâni clasifică şi studiază revoluţiile stelelor… şi pregătesc învăţăturile şi instrucţiunile”. Enoh ne-a vorbit despre „instructorii cereşti” la care fac referire alte texte sacre de pe planetă!

În *Exodul* ni se descrie cum, după ce israeliţii au ieşit din Egipt, „Domnul” mergea înaintea lor, ziua într-un stâlp de nor, ca să-i călăuzească pe drum, iar noaptea într-un stâlp de foc, „ca să-i lumineze”. Reverendul prezbiterian Barry L. Downing crede că acest nor care îl însoţea pe Moise şi poporul său prin deşert este o manifestare clar ufologică, ce se bazează pe legături multiple în istoria modernă a OZN-urilor. În plus, sugerează că multe miracole la care Biblia se referă ca fiind supranaturale admit interpretări exobiologice, în al căror context îngerii ar fi, de fapt, entităţi străine de Terra.

Biblia ne spune că îngerii erau locuitori ai regiunilor cereşti. În tradiţia iudeo-creştină, aceştia sunt descrişi ca făpturi nemuritoare, dar în documentele Indiei antice ni se confirmă că acele entităţi, departe de a fi zeităţi supranaturale, în realitate erau reprezentanţii unei civilizaţii stelare. De exemplu, *Mahābhārata* ne-a lăsat o descriere a acestor „fiinţe superioare”, care merită luată în

considerare.

Ni se spune că erau creaturi care nu transpirau, ochii lor nu clipeau şi picioarele lor nu atingeau pământul. În plus, ni se povesteşte că – la fel ca şi oamenii muritori – aceşti oameni ciudaţi erau supuşi ciclului naşterii, creşterii şi morţii.

Totuşi, faţă de oameni, existau diferenţe metabolice marcante. De asemenea, ni se spune că erau mult mai avantajaţi din punct de vedere fizic şi mental: „Păreau că aveau mereu vârsta luminoasă de 25 de ani, putând trăi un timp echivalent cu multe vieţi omeneşti”. Este remarcabilă modernitatea acestui text milenar, care descrie o civilizaţie ce a reuşit să prelungească viaţa şi să evite inconvenientele îmbătrânirii. În prezent, ştiinţa noastră caută şi ea să atingă acest obiectiv, care, de unde până în anii ’60 era considerat o himeră, s-a transformat într-o posibilitate reală pentru cercetătorii care astăzi intenţionează să reprogrameze ADN-ul, pentru a-şi atinge scopul.

Pentru indienii Hopi din America de Nord, zeii cereşti cunoscuţi sub numele de Katchinii (înţelepţi din înaltul cerului, veneraţi) aveau o înfăţişare destul de ciudată, care, în general, provoca teamă. Predecesorii actualilor Hopi au fabricat „păpuşa Katchina”, pentru ca să-i obişnuiască pe cei mai mici cu prezenţa lor fizică. În zilele noastre, aceste păpuşi şi-au pierdut funcţionalitatea, căci zeii Katchina deja nu se mai află pe planetă.

În tradiţia iudaică, cu 2000 de ani în urmă, Arideu a avut o viziune în care ne povesteşte despre o călătorie stelară, ce corespunde navigării spaţiale experimentate de către astronauţii noştri: „Am călătorit iute şi lin, precum o barcă pe ape liniştite”. Într-adevăr, în spaţiu nu există frecare, motiv pentru care traversarea acestor zone vaste cu viteze mari nu provoacă niciun efect asupra echipajului. La rândul ei, tradiţia Cabalei ebraice îl menţionează pe „Marele Şef al *yorde merkabah* sau „călători ai cerului”, care coborau în mod obişnuit printre oameni, în „caleştile” lor.

Şi Katchinii, menţionaţi anterior, îi vizitau pe Hopi. În tradiţiile lor orale, se explică aspectul lenticular pe care îl aveau navele care le survolau peisajele. Această informaţie a ajuns la noi graţie cercetărilor efectuate de către Joseff. Blumrich, om de ştiinţă care a participat activ la proiectarea giganticei rachete Saturn V şi care a primit din partea NASA, în anul 1972, o medalie pentru servicii excepţionale. Lui i se datorează primul studiu pe care l-a efectuat un inginer cu scopul de a demonstra că teoriile cu privire la vizitatorii de pe alte planete erau false. Dispus să răstoarne interpretarea dată de către Däniken, potrivit căreia profetul Iezechiel ar fi avut un contact extraterestru, Blumrich s-a implicat într-un studiu tehnic despre acest fapt, recunoscând în final că autorul elveţian şi toţi cei care îl sprijineau puteau într-adevăr să aibă dreptate. Din detractor, a devenit apărător şi transmitător al temei, ceea ce creşte interesul faţă de concluziile sale, având în vedere că a început cercetarea în scop contrar.

După o traducere metodică a termenilor folosiţi de către profetul 105 Iezechiel pentru a-şi descrie viziunea divină, Blumrich a conchis că era descris „un vehicul spaţial posibil din punct de vedere tehnic şi cu o proiectare excelentă, care îi permite să-şi îndeplinească misiunea la perfecţie”.

Inginerul german a subliniat faptul că „în spatele cuvintelor profetului Iezechiel se descoperă o tehnologie fără nimic fantastic, foarte asemănătoare posibilităţilor noastre, în toate aspectele sale şi, ca urmare, uşor peste capacitatea ştiinţifică actuală a oamenilor. Pe de altă parte, acel vehicul trebuia să depindă de o navă de alimentare mai mare”.

Totuşi, cercetătorul Roy Stemman comentează că, în ciuda faptului că textele biblice au permis să se deducă anumite caracteristici tehnice ale unei nave spaţiale extraterestre, Blumrich nu a furnizat proba incontestabilă, capabilă să convingă lumea că fiinţe străine de Terra ne-au vizitat în diferite etape de evoluţie ale speciei noastre. Şi aceasta deşi texte precum manuscrisul tibetan de la Dyzan

sugerează contrariul.

După cum descrie acest text, a existat o expediţie a unor civilizatori cosmici pe Terra: „Pământul a spus: Domn cu Chip Strălucitor, casa mea este goală; trimite-i pe copiii tăi să vină cu oameni din această lume (…) întunericul acoperea spaţiul dintre globuri. Cele două lumi au devenit strălucitoare (…) Găsind distanţa exactă, au scânteiat ca o flacără intermitentă. Supraveghetorii şi-au început sarcina (…) şerpii care coborau învăţau şi instruiau (…) Cea de-a cincea rasă a fost condusă de către primii regi divini”.

Sunt aceşti monarhi purtătorii culturii cosmice pe care o vedem reflectată în monumentele antice de pe întreaga planetă? Au venit cu scopul de a colabora în procesul de dezvoltare a speciei noastre?

Să ne întoarcem în vechiul Babilon. Între văile fluviilor Tigru şi Eufrat, arheologii au găsit reprezentarea bizară a unui cap umanoid în interiorul capului unui peşte cu corpul plin de solzi. Este vorba despre marele civilizator Oannes, care i-a învăţat pe locuitorii acelor regiuni mesopotamiene ştiinţele exacte. Din vremea lui Alexandru cel Mare, ne sosesc scurte note despre acest personaj, făcute de sacerdotul şi istoricul babilonian Berossus. În ele, Berossus dezvăluie că strămoşii săi ştiau că Oannes aparţinea în realitate altei specii inteligente, căci vorbeau – la fel ca şi hinduşii – despre un animal civilizator, niciodată despre un zeu. După ce şi-a îndeplinit sarcina civilizatoare, Oannes s-a întors în cer, într-o arcă roşie ca focul.

Sacerdotul babilonian povesteşte desfăşurarea extraordinarelor întâmplări din Babilon, având în centrul lor această fiinţă ciudată: „În timpul primului an, a apărut acolo, venind de la Marea Eritreii, un animal numit Oannes, al cărui corp era precum al unui peşte. Atât vocea cât şi limba lui erau omeneşti (…) Această fiinţă obişnuia să-şi petreacă ziua printre oameni, iniţiindu-i în literatură, ştiinţe şi arte de tot felul; i-a învăţat să construiască oraşe, să întemeieze temple şi să alcătuiască legi, le-a explicat primele noţiuni de geometrie, i-a făcut să distingă

seminţele existente pe pământ şi să adune fructele; pe scurt, i-a instruit în toate”.

Tot cu mii de ani în urmă, populaţia africană a dogonilor a primit vizita altei rase civilizatoare amfibiene. Spuneau că provin de pe cea de-a cincea stea de la Soare, steaua Sirius. Şi pentru a demonstra civilizaţiilor viitoare că prezenţa lor a fost reală, ne-au sosit o serie de mărturii astronomice de o precizie riguroasă, care îi uimesc pe oamenii noştri de ştiinţă.

Capitolul 8
ASTRONAUŢII DE PE SIRIUS

În anul 1862, astronomul nord-american Alvan Clark a construit un telescop dotat cu lentile cu un diametru de 50 de centimetri, cu intenţia de a-l focaliza către constelaţia Orion. În interiorul acestui complex de stele se află grupul stelar cunoscut drept Caniş Maior, în care se situează cel mai strălucitor astru de pe firmament: Sirius.

Situat la 8, 7 ani-lumină de Terra, Sirius a constituit un mister pentru ştiinţă. Cu ani în urmă, alt astronom, pe nume Bessel, afirmase că orbita sa părea să fie afectată de un corp greu foarte apropiat de această stea, părând că ambele ar dansa la unison în jurul unui centru de gravitaţie comun. Totuşi, corpul ceresc ce cauza această anomalie nu era vizibil cu mijloacele tehnologice de atunci. A trebuit să aştepte până când Alvan Clark a construit acel telescop, care era destul de puternic pentru a lămuri enigma. Într-adevăr, cu acesta s-a putut observa în sfârşit cauza generatoare a acelui comportament particular al astrului: s-a descoperit Sirius B; celebra stea Shotis a vechilor egipteni era, în realitate, ceea ce în prezent astronomia cunoaşte drept un „sistem solar binar”.

Totuşi, a trebuit să mai treacă încă multe decenii pentru a cunoaşte secretele acestui astru „invizibil”. În prezent, ştim că Sirius B – cu un diametru de doar 30.000 de kilometri – are o masă echivalentă cu cea a Soarelui nostru, ceea ce o situează într-o categorie de stele care sunt cunoscute sub numele de „pitice albe”. O astfel de

stea posedă cea mai neobişnuită caracteristică: dacă am fx în stare să separăm o porţiune din astru echivalentă cu o linguriţă de desert, aceasta ar ajunge să cântărească o tonă!

Iată motivul pentru care Sirius B o influenţează într-o formă atât de neobişnuită pe tovarăşa sa vizibilă, Sirius A. Rotaţia periodică a ambelor stele în jurul aceluiaşi centru gravitaţional durează exact 50, 04 ani.

Dar această stea atât de populară în unele culturi antice va continua să le ofere surprize astronomilor noştri. În anul 1995, doi cercetători francezi, D. Benest şi J.L. Duvent, au dat asigurări că Sirius este un sistem triplu, nu dublu. Noul astru – Sirius C – ar fx o „pitică roşie", de 500 de ori mai masivă decât Soarele şi, la fel ca şi Sirius B, foarte puţin strălucitoare şi de aceea inaccesibilă ochiului uman.

Ei bine, toate aceste date precise, pe care ni le-a adus ştiinţa modernă, erau deja cunoscute din vremurile primitive de tribul african al dogonilor. Încă o dată, nu se explică faptul că un trib primitiv, cum era acesta, ştia de sute de ani de existenţa unei pitice albe, care nu a putut fx fotografxată

Situarea geografică a tribului dogon din Mali.

până în anul 1970, după cum, la fel, nu pare raţional să fi ştiut despre existenţa unui corp ceresc vecin cu Sirius, complet invizibil ochiului uman.

Totuşi, potrivit mărturiilor culese în urmă cu 60 de ani de către antropologii Griaule şi Dieterlen, dogonii o cunoşteau pe Sirius B sub numele de Po Tolo şi cunoşteau caracterul său de pitică albă: „Este steaua cea mai mică, dar este şi cel mai greu dintre obiectele cereşti... este metal sub toate formele sale, în special datorită Sagala, puţin mai strălucitor decât fierul şi cu o asemenea densitate, încât toate fiinţele terestre împreună nu ar putea ridica nici măcar o părticică din el”.

Dogonii vorbeau şi despre Sirius C. O numeau Emme Ya Tolo şi era considerată de către astrologii lor drept astrul feminin prin excelenţă. Respectivul corp ceresc se rotea şi el în jurul lui Sirius A. Şi dogonii continuă să ne uimească, nimerind din plin atunci când ne vorbesc despre natura sa fizică: „Este o stea mai voluminoasă decât Po Tolo (Sirius B) şi de patru ori mai uşoară. Se roteşte... parcurgând o traiectorie completă în 50 de ani”.

Potrivit dogonilor, ceea ce noi numim Sirius C se află în planul orbital al lui Sirius şi Sirius B, formând un unghi de circa 90°.

Desenele cu caracter cosmic pe care le execută în ceremoniile lor secrete 109 şi care au fost făcute cunoscute de către Robert Temple sugerează şi ele alte cunoştinţe uimitoare. Astfel, de exemplu, s-a dovedit că au reprezentat corect traiectoria lui Sirius şi B prin spaţiu, fapt care a fost verificat

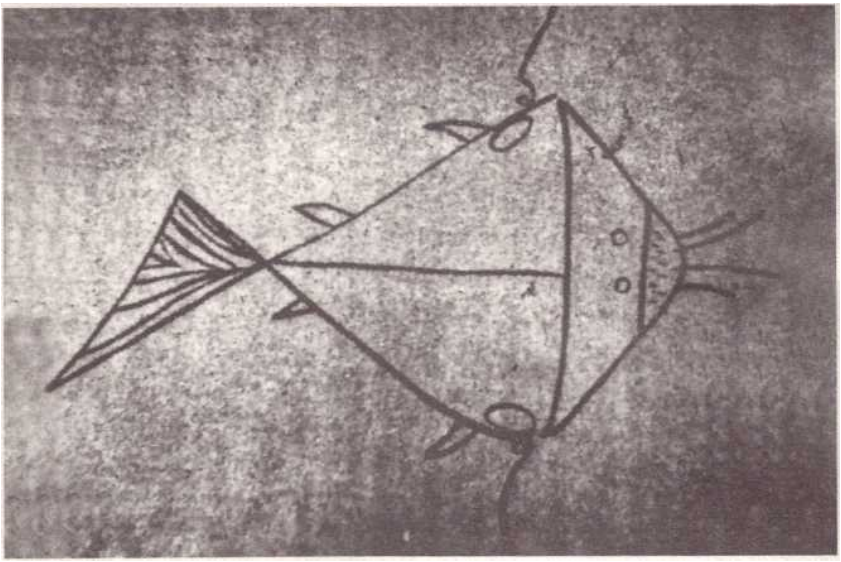

Desen atribuit populaţiei dogonilor şi reprezentând o zeitate Nommo.

prin intermediul computerelor moderne. În acelaşi timp, reuşesc să reprezinte sistemul lui Sirius cu orbitele sale corecte.

Graţie desenelor rudimentare, dar expresive, proprii simbolisticii religioase, ştim că ei cunoşteau de secole inelele lui Saturn şi cei patru sateliţi interiori ai lui Jupiter. Legat de perioada orbitală a lui Sirius B, descrisă înainte, dogonii spun: „Durata revoluţiei sale este de 50 de ani”. Şi coincizând cu acest eveniment cosmic, la fiecare 50 de ani celebrează sărbătoarea lui Sigur, în care reprezintă, prin măştile şi îmbrăcămintea lor, aspectul fizic al civilizatorilor care le-au dat aceste informaţii impresionante.

Întâmplător, aceşti civilizatori – foarte asemănători lui Oannes, descris anterior – au venit de pe Sirius într-o arcă, ce se învârtea în jurul propriei axe şi pe care dogonii au reprezentat-o printr-o formă circulară. Tradiţia lor ne spune că, în momentul coborârii, Nommo (nume sub care sunt cunoscuţi instructorii cereşti şi în Sudan) şi-a răspândit cuvântul în cele patru zări, şi se referă la sunetul produs de „arcă”, asemuindu-l cu cel produs de lovirea a patru pietre mari înăuntrul unei peşteri. De asemenea, ni

se povesteşte că atunci când a aterizat, vehiculul era ca o flacără care se stinge la atingerea solului. În această etapă a coborârii, a stârnit un nor de praf impresionant.

Poate fi mai clară şi mai precisă descrierea unei nave? Dacă strămoşii dogonilor au fost expliciţi atunci când au descris corpurile cereşti cele mai secrete din jurul lui Sirius – cu secole înainte ca acestea să fie descoperite de instrumentele oamenilor – nu au fost mai puţin clari când au înregistrat

!

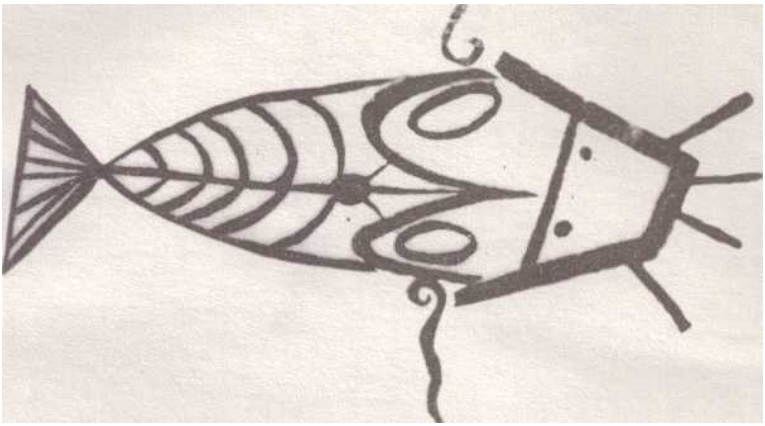

Alt desen dogon înfăţişând o zeitate Nommo.

momentul istoric al sosirii pe planeta noastră a unor fiinţe din Cosmos, care au putut lăsa mărturia prezenţei lor în trecut, influenţând oamenii cu care au intrat în contact, prin intermediul transmiterii unei culturi avansate.

Pentru a complica încă şi mai mult lucrurile, dacă acest lucru este cu putinţă, ştim că alte popoare vecine împărtăşesc aceleaşi credinţe şi tradiţii orale despre Sirius. Povestea zeului Nommo al dogonilor are reminiscenţe clare din cea a babilonianului Oannes. Şi dacă acesta într-adevăr a vizitat Terra cu peste 6.000 mii de ani în urmă, de ce să nu credem acelaşi lucru şi despre Nommo?

Robert Temple afirmă că Nommo a fost un extraterestru care a lăsat pe Terra tot felul de indicii ale originii sale stelare, într-o perioadă cuprinsă între 7.000 şi 10.000 de ani în urmă. Ceea ce ne face să speculăm cu

privire la posibilitatea ca Oannes şi Nommo să aibă o origine planetară comună.

Totuşi, cel mai tulburător caz este cel al egiptenilor. Fizicianul argentinian José Álvarez Lopez afirmă că – alături de acest trib al dogonilor – poporul din Antichitate care a cunoscut cea mai strânsă legătură cu Sirius a fost Egiptul. Faraonul nu reprezenta Soarele, ci pe Sirius. O zeitate foarte importantă din panteonul egiptean a fost dualitatea Isis-Nephtis, care erau reprezentate drept gemene siameze, cu un singur trup şi două chipuri.

Un chip (Isis) era alb, celălalt (Nephtis) era trandafiriu. Aceste culori corespund şi observaţiilor astronomice moderne despre Sirius A când se

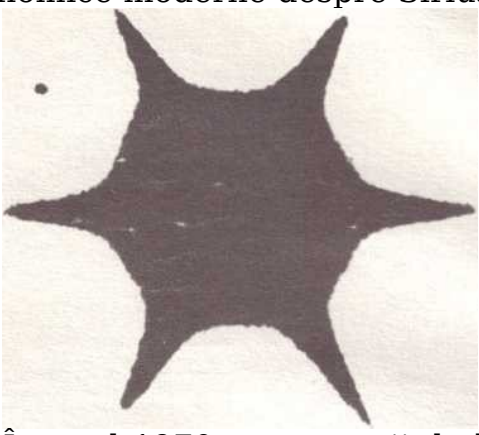

În anul 1970, astronomii de la Observatorul Naval al SUA au reuşit să fotografieze pentru prima dată misterioasa Sirius B. Apare în zona inferioară dreaptă, dedesubtul impozantei Sirius A. Totuşi, această informaţie şi altele încă şi mai precise erau deja cunoscute de către dogoni.

găseşte deasupra lui Sirius B, şi invers. În plus, Alvarez Lopez ne lămureşte că, în limba egipteană, Isis era denumită Aset şi însemna „Tronul”.

În mod curios, şi dogonii îl ştiau pe Sirius A sub numele de „steaua aşezată”. La rândul său, Nephtis era Beb-Het printre egipteni şi însemna „Servitoarea”. În acest context, Isis simboliza nemişcarea (Sirius A) şi Nephtis, mişcarea (Sirius B).

Dar mai trebuie menţionat un aspect: în iconografia egipteană, Isis era reprezentată şi în detaliu, însoţită de zeiţele Anukis şi Satis; adică, de Sirius B şi de Sirius C. Acest cercetător face referire la altă cheie simbolică, „ce ar putea să aibă de-a face cu Osiris, fratele şi soţul lui Isis, al cărui nume în limbajul hieroglific este reprezentat frecvent sub forma unui ochi pe sau sub un tron, ceea ce ar putea să descrie rotaţia planetei noastre şi a întregului sistem solar în jurul lui Sirius”.

Vor mai există persoane care vor continua să nege evidenţa, chiar dacă prin tăcere. îmi amintesc o întâmplare care pune la îndoială „spiritul constructiv” al anumitor oameni de ştiinţă. S-a petrecut în Madrid, în anul 1992, în timpul cursurilor de vară de la El Escorial. Pe atunci, eu eram un tânăr student care primise o bursă pentru un seminar istoric despre ufologie. Într-una dintre sesiunile în care unii oameni de ştiinţă sceptici îşi expuseseră motivele împotriva fenomenului, am hotărât să-l întreb pe un astrofizician spaniol despre subiectul triburilor dogon. Răspunsul său

La fiecare SE de ani, dogonii celebrează sărbătoarea lui „Sigur”. În cadrul acestui ritual, ei evocă sosirea „stăpânilor apei”, zeii lor instructori. Măştile lor amintesc de înfăţişarea acelor fiinţe misterioase.

a fost cea mai evazivă şi mai profundă tăcere. Acest comportament atotputernic şi arogant periclitează grav relaţiile dintre ştiinţă şi societate.

I 13

Totuşi, alţi sceptici mult mai deschişi spre dialog, precum regretatul Carl Sagan, acceptă provocarea de a

găsi o explicaţie care să nu fie cea a unei prezenţe extraterestre: „Dacă apariţia vieţii inteligente prezintă interes ştiinţific general sau de altă natură pentru civilizaţiile galactice, este just să gândim că, odată cu apariţia lui Proconsul, creşte indicele de inspectare a planetei noastre. La începutul dezvoltării structurii sociale, a artei, a religiei şi a capacităţilor tehnice elementare, respectiva inspecţie s-a intensi

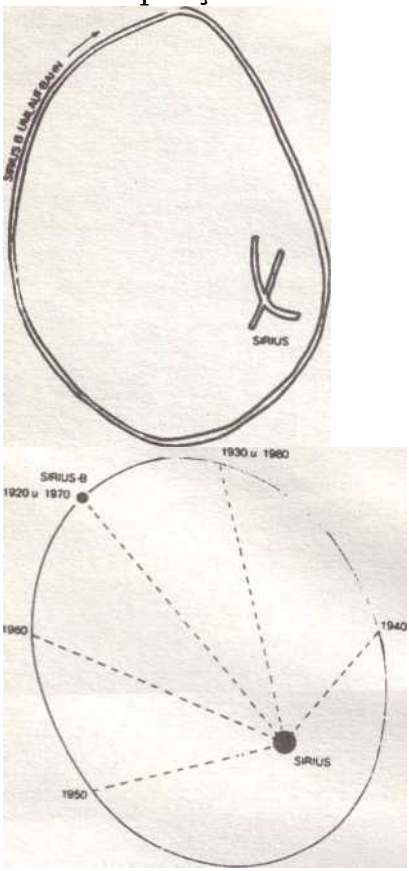

La stânga: Orbita Digitariei (Sirius B) alături de Sirius, aşa cum o reprezintă dogonii în riturile lor. La dreapta: diagrama modernă a orbitei lui Sirius; anii care sunt indicaţi reprezintă poziţiile lui Sirius B pe orbita sa, între 1920 şi 1990. Se poate vedea că dogonii nu o aşază pe Sirius în centrul schemei lor, ci o poziţionează aproape de un focar al elipsei sale, ceea ce, în termenii lui Robert

K.G. Temple, „constituie una dintre cele mai extraordinare informaţii” ce concordă în mod surprinzător cu diagrama astronomică modernă din dreapta.

ficat şi mai mult... trebuie luată în calcul atunci posibilitatea ca un contact cu o civilizaţie extraterestră să fi avut loc în timpuri istorice”[65]

Trebuie să recunoaştem că, deşi cazul dogonilor nu este considerat de mulţi oameni de ştiinţă ca o dovadă de netăgăduit, cunoştinţele astronomice ale acestei culturi africane primitive nu pot fi produsul întâmplării. Astfel a estimat Carl Sagan atunci când a fost întrebat despre acel subiect: „Cunoaşterea cerului de către dogoni este de neconceput fără ajutorul unui telescop”.

Totuşi, Sagan consideră că nu trebuie neapărat să căutăm printre instructorii dogonilor fiinţe din alte lumi, ci vreun călător european care le-ar fi transmis această informaţie. În acest sens, cercetătorul Javier Arries este categoric: „Cu greu se poate crede că vizita sporadică a unui european, care, în plus, ar fi trebuit să fie foarte familiarizat cu astronomia, ar fi provocat în Mali ivirea unui sistem de credinţe atât de amplu, de coerent şi de bine coordonat”. Este ca şi cum am crede că un călător mesopotamian, în urma unor scurte discuţii cu sacerdoţii de pe Nil, ar fi însămânţat complexa tehnologie egipteană. Personal, trebuie să adaug că atunci când Carl Sagan a expus această ipoteză, comunitatea ştiinţifică oficială I I 4 înlă nu ştia nimic despre Sirius C (respectiva stea a fost descoperită abia în anul 1995); şi totuşi, dogonii aveau deja cunoştinţă despre existenţa ei.

Capitolul

VALEA GIGANŢILOR

Întotdeauna m-a fascinat perfecţiunea artei rupestre preistorice. Pe lângă reprezentările rupestre naturaliste, pline de frumuseţe şi de senzualitate, în ultimii ani au apărut ipoteze noi care încearcă să explice semnificaţia celor mai abstracte astfel de manifestări, şi anume,

65 SAGAN, Cari - La conexión cosmica (Legătura cosmică), Barcelona, Piaza & Janés, 1978, p. 197. (n.a.)

petroglifele. Multe dintre aceste desene ar putea să corespundă formelor antice de protoscriere, idee pe care o împărtăşim şi noi[66]. Însă, printre toate aceste interpretări există unele mai tulburătoare. Vom călători în două regiuni ale planetei în care par să existe desene înfăţişând creaturi din alte lumi. Dacă artiştii care le-au desenat au respectat realitatea, atunci când au pictat o capră sau o antilopă, de ce să credem contrariul în legătură cu aceste enigmatice siluete umanoide?

Picturi rupestre precum cele existente în Valea Minunilor, pe creasta muntelui Bego, situat în departamentul francez Alpes-Maritimes, sau scena comică ce apare într-o pictură rupestră din Fernaga, în Rusia, picturile italieneşti de la Valcamonica sau gravurile din zona Extremadura, din Cerezal, descrise de către cercetătorul spaniol Iker Jiménez, atrag atenţia în mod deosebit. Toate par să reprezinte alte zeităţi – diferite de cele astrale – care binevoiau din când în când să coboare din ceruri pentru a intra în contact cu acele popoare care i-au descris în tradiţiile lor orale şi în reprezentările lor artistice expresive.

Ne aflăm în faţa mărturiilor sacre, care vor constitui, în secolele ulterioare executării lor, obiecte de cult şi de fervoare religioasă. Totuşi, este clar că cea mai mare parte dintre aceste expresii picturale erau fructul imaginaţiei mitologice a autorilor lor. A crede contrariul ar însemna să cădem iarăşi în eroarea de a subestima capacitatea intelectuală a strămoşilor noştri.

Nu este nici serios, nici coerent să legăm orice marionetă de un astronaut venit din altă lume. Deşi, ca mereu în viaţă, există excepţii. Acesta este cazul frescelor preistorice din Australia şi din Sahara algeriană. Mă refer la celebrele *wondjina* şi la capetele rotunde din Tassili. Două manifestări care sunt legate, la rândul lor, de unele cazuri ufologice contemporane.

Dar să intrăm puţin în istorie. În anul 1933, o patrulă

66 A se vedea lucrarea autorului Galicia Secreta (Galicia secretă), Madrid, Editura Corona Borealis, 2003. (n.a.)

franceză de recunoaştere, comandată de locotenentul Brenan, trecea printr-un defileu necunoscut din Tassili. În timpul unui popas şi din pură întâmplare, acest ofiţer a observat că îşi aşezaseră tabăra la mică distanţă de o imensă piatră murală colorată. Nu exista niciun dubiu. Acelea erau picturi rupestre.

În această fereastră pierdută către trecut, patrula a observat pahiderme mari, girafe mâncând din coroanele arborilor şi hipopotami ce se bălăceau în apă. Artiştii anonimi de pe acele meleaguri au reprezentat în piatră ceea ce odinioară fusese un pământ fecund. Pe măsură ce Brenan şi-a continuat itinerarul prin acel deşert, au apărut în faţa ochilor lui noi mărturii ale unei lumi dispărute cu 8 sau 10 mii de ani înainte.

Categoric, acea regiune din Sahara fusese fertilă. Judecând după catalogările care s-au făcut în anul 1956, locuitorii ei vânau şi se bucurau de o viaţă plină, în mijlocul unei naturi generoase.

Pe atunci, arheologul Henri Lhote a descoperit un nou sit într-un loc numit *Jabbaren*. Acolo au dat peste una dintre cele mai captivante enigme arheologice ale secolului al XX-lea. Expediţia găsise o mostră de artă rupestră ciudată şi, în acelaşi timp, deosebit de frumoasă. Alături de reproducerile cele mai expresive din viaţa cotidiană a acelor popoare, Lhote a dat peste altele care i-au atras considerabil atenţia, deoarece stilul şi natura exotică păreau străine de contextul general reprezentat de către artist.

Era vorba despre picturi enorme ale fiinţelor umanoide cu capete mari şi rotunde, cu gâturi şi ochi ciudaţi, fără gură sau nas. Nişte motive atât de ciudate, încât expediţia nu a stat pe gânduri să le boteze cu numele de „marţieni”.

Este posibil ca această descriere a umanoizilor de la *Jabbaren* să nu fie atât de departe de realitate. În limba *târgui*, cuvântul *Jabbaren* înseamnă „Prăpastia Giganţilor”. Şi, într-adevăr, unii dintre respectivii umanoizi desenaţi în acest loc depăşesc cu mult înălţimea de şase metri. Aceste

ciudate „capete rotunde” apar alături de alte reprezentări mult mai obişnuite pentru noi şi care au fost desenate fără nicio adăugare artistică. Astfel, ne întâlnim cu ceea ce ne şi aşteptăm să vedem: animale, plante şi nativi care sunt clar umani. Este limpede că artistul s-a străduit să redea realitatea proprie mediului său, folosindu-şi toată capacitatea de care dispunea pentru a reproduce figurile după criterii naturaliste. Din acest motiv, prezenţa printre nativi a acestor făpturi misterioase pare şocantă.

Cercetători de talia francezului Jean Gossart estimează ca fiind probabilă identitatea extraterestră a acestor fiinţe: „În ciuda precauţiei noastre legendare, trebuie să admitem că aceste capete rotunde au cu adevărat un aer extraterestru, Liniile orizontale la înălţimea gâtului te fac să te gândeşti la cutele de îmbinare între costum şi casca de scafandru”.

Dar surprizele nu se opresc aici. Cronicarii rupeştri din Tassili au fost preocupaţi să depună mărturie despre comportamentul neobişnuit al acestor creaturi. Zeci de fiinţe par să plutească, de parcă ar fi înotat. Obiecte

Henri Lhote a botezat ciudata fiinţă care apare reprezentată pe deschiderea din piatră cu numele de „Marele Zeu Marţian”. (Prin bunăvoinţa revistei *Enigmas*)

ovale şi sferice prevăzute cu extremităţi survolează peste capetele nativilor şi există chiar unele care se odihnesc în mulţime.

Dintre toate imaginile de acest fel, există una care a atras atenţia ufologilor. În ea se vede un „cap rotund” care răpeşte un grup de femei indigene. Le târăşte către un ciudat obiect de formă ovală, căruia pictorul preistoric i-a adăugat nişte mici raze împrejur, vrând parcă să sugereze că acel obiect răspândea el însuşi o lumină.

Ar putea fi combătută teoria extraterestră argumentând că respectivele „capete rotunde” erau în realitate oameni cu măşti şi costume ritualice. Totuşi, existenţa „capetelor rotunde” în alte contexte geografice ar putea să desfiinţeze o asemenea supoziţie. De exemplu, în localitatea spaniolă Los Villares întâlnim situl de la Estoril. Într-o deschidere de piatră, un cioplitor preistoric a gravat petroglifa unui „cap rotund”, precum cele existente la Tassili, cele două localităţi fiind situate la o distanţă foarte mare una faţă de cealaltă[67].

TEZAURELE DE PE TERITORIUL INTERZIS

Cu circa o sută de ani înainte de descoperirea de la Tassili, alt militar, britanicul George Grey, a găsit o galerie rupestră remarcabilă, în aer liber. Acest fapt accidental – în termenii lui Andrew Tomas – continuă să-i uimească pe antropologii australieni. Aceştia nu au înţeles cum tânărul britanic, navigând fără escale intermediare din Anglia, a debarcat la gura de vărsare a râului Prince Regent şi, cu un grup de doar doisprezece oameni, a organizat o campanie de explorare în ceea ce astăzi încă mai este considerată cea mai inaccesibilă zonă din Australia. În

67 în picturile rupestre de la Tassili d’Ajjer se observă, pe lângă motivele prezentate, instantanee naturaliste, deosebit de frumoase, în care sunt incluse scene cotidiene ale oamenilor care populau pe atunci un mediu natural total diferit de cel actual. Aceste tablouri rupestre reprezintă o adevărată fereastră către trecutul cel mai îndepărtat din Sahara algeriană. Majoritatea experţilor estimează că aceste scene rupestre reprezintă instantanee ale vieţii din deşertul Saharei din anul 6000 până în 1000 î.Hr., când această regiune se bucura de o climă umedă şi pământuri fertile, (n.a.)

locul de unde izvorăşte râul a găsit „Peşterile Magice”, despre care nici măcar nu ştia că existau. Acea descoperire a fost efectuată în cel mai călduros şi mai ploios anotimp al anului. George Grey şi-a riscat literalmente viaţa înainte de a da peste acest tezaur arheologic.

Mai întâi a fost călătoria, care s-a desfăşurat prin defileurile alunecoase ale văii Prince Regent, în timpul când ploile torenţiale se precipitau pe râpe, sub formă de căderi de apă. „Expediţia”, comentează Andrew Tomas, „a pierdut oi, ponei şi mărfuri.”[68] Nimeni din grup, nici măcar tânărul locotenent englez, nu era conştient în ce se băga, dar pătrundeau în interiorul interzis al „Peşterilor Magice” din Kimberley. Această zonă geografică australiană era păzită de aborigeni înarmaţi până-n dinţi. Pentru ei, regiunea pe care o numeau „Şarpele Arcului Iris” era un spaţiu pe care tradiţiile antice le ordonau să-l protejeze de intruşi.

Locotenentul a fost atins de mai multe lănci, a răspuns atacului şi l-a ucis pe şeful tribului. Imediat, restul aborigenilor au fugit care încotro, de frica armelor magice ale britanicilor. În ciuda rănilor grave suferite în încăierare, Grey a continuat să avanseze, timp de două luni dificile, străbătând distanţa de 115 kilometri şi atingând Muntele Hann.

Pe creasta podişului Kimberley, Grey şi oamenii săi au descoperit uimiţi acele „Peşteri Magice”, obiect al protecţiei aborigenilor. Ca şi în cazul din Algeria, picturile rupestre din peştera australiană reprezentau replici aproape identice ale motivelor de la Tassili. În termeni generali, aceste picturi australiene surprind prin stilul lor unic. Întâlnim siluete care capătă tridimensionalitate, graţie tehnicilor de haşurare folosite de către autorii lor. În plus, ştim că picturile au o vechime foarte mare[69]. Triburile

---

68 TOMAS, Andrew — En las orillas de mundos infinitos (Pe ţărmurile lumilor infinite), Barcelona, Piaza & Janes, 1976. (n.a.)

69 Aparent, autorii acestor picturi au fost contemporani cu diprotodontul, un mamifer dispărut, asemănător ursului, şi cu

de pe acele meleaguri îşi atribuie cultura zeilor cerului: Dărâmulun, Bunjil şi Baiame. De asemenea, ni se vorbeşte despre o zeiţă Guriguda, ale cărei reminiscenţe pot fi văzute în unii umanoizi wondjina.

Această divinitate mergea îmbrăcată în cristale de cuarţ şi răspândea licăriri de lumină. Respectiva viziune nu aminteşte de cea a unui umanoid îmbrăcat în costumul lui spaţial? Potrivit tradiţiilor indigene, aceste picturi au fost executate în „Vremea Viselor”: timpul primilor oameni şi al fiinţelor cereşti. Aceste creaturi erau redate fidel. Se cunosc sub numele de wondjini şi pentru unii eruditi, precum australianul A.W. Creig, execuţia lor nu lasă pe nimeni indiferent: „Entuziasmul artistic al acestor sălbatici nu doar că depăşeşte orice speranţă justificată, ci îşi găseşte expresia în conturarea unui obiect care, în ansamblu, era în afara experienţei lor zilnice şi, judecând după repetarea lui constantă, pare a fi de natură simbolică: o figură fără gură, încununată cu un halou şi cu haine ce nu puteau fi familiare acestor artişti ce purtau acoperăminte sumare”.

În plus, Creig lasă să se înţeleagă ceea ce este evident: aborigenii de acum mii de ani pictează nişte fiinţe a căror îmbrăcăminte este mult mai modernă decât cea pe care o utilizau ei. Pe de altă parte, cei „fără gură” au anumite trăsături similare „capetelor rotunde” algeriene. Judecând după portretele făcute acestor fiinţe, wondjinii pe care i-a descris pictorul preistoric trebuie să fi avut o înălţime în jur de cinci metri, aproximativ aceeaşi cu statura de şase metri a fiinţelor din Tassili care, la fel, nu au gură, ci doar ochi.

Analiza acestor picturi australiene ne permite noi descoperiri. Într-adevăr, găsim o figură care pare să poarte o cască de astronaut. Alt mister îl reprezintă prezenţa, nicăieri decât în Australia, a bărbatului cu barbă, acoperit

---

crocodilul Panaramitee, care trăia în fostele lacuri din centrul Australiei. Ambele animale au fost desenate, ceea ce ar putea indica un fapt nemaiauzit, precum existenţa, acum un milion de ani, a aborigenilor care realizau desene wondjine! {n.a.)

cu mitră, şi a celor trei presupuse femei care îl însoţeau. Unii wondjini au o îmbrăcăminte roşie şi mâinile le sunt acoperite de ceea ce par a fi nişte mănuşi. În plus, pe cap poartă un curios acoperământ şi uneori acesta include nişte simboluri ciudate care încă nu au fost descifrate[70].

Vom găsi cheia care să rezolve acest complex mister de relaţii trecute în traducerea respectivelor hieroglife?

Carl Sagan, în lucrarea sa, *Legătura cosmică*, afirma că există doar o clasă de legende care ar putea să-l convingă de vizitele extraterestre din trecut: „Când informaţia pe care o conţin nu poate fi generată de civilizaţia care a creat-o; dacă, de exemplu, un număr transmis de mii de ani ca fiind sacru rezultă a fi constanta structurii nucleare". Ei bine, fizicianul şi matematicianul argentinian José Alvarez Lôpez, în cartea *Biblia Cuantică*[71], observă că numerele fundamentale ale Cabalei corespund constantelor atomice pe care le foloseşte ştiinţa actuală. Luând cifrele corespunzătoare unităţilor, Alvarez Lopez obţine matricea unui tablou numeric ale cărui numere sunt predeterminate în mod logic. Aspectul uimitor constă în faptul că 45 de numere din această matrice corespund valorilor exacte a opt constante fundamentale din fizică: constanta lui Planck, viteza luminii, constanta gravitaţiei, precesiunea echinocţiilor, constanta structurii fine (a cărei importanţă constă în faptul că determină mărimea atomilor), relaţiile de masă electron-mezon, constanta lui Boltzman şi, în sfârşit, masa electronică.

Aceste descoperiri reprezintă dovada palpabilă a unei moşteniri ştiinţifice provenite de la o civilizaţie superioară entităţilor preistorice.

După modesta mea înţelegere, fără să exclud prezenţa extraterestră în trecut, cred în influenţa exercitată asupra culturilor antice de către altă civilizaţie,

---

70 Atrage atenţia faptul că cele patru hieroglife care apar pe acoperământul wondjinilor sunt destul de asemănătoare cu literele berbere, (n.a.)

71 LOPEZ, José Alvarez - La Biblia Cuantica (Biblia Cuantică), Editura Espacio yTiempo, 1992. (n.a.)

legată de Cosmos prin ştiinţa şi tehnologia sa, dar total umană. Este vorba despre membri ai unei civilizaţii terestre avansate, care sunt descrişi în alte mitologii şi care se diferenţiază de presupusele civilizaţii galactice la care am tot făcut referire.

Legendele antice indiene ne spun că, în noaptea îndepărtată a preistoriei, au sosit pe coastele Noii Lumi oameni albi, cu bărbi lungi, care s-au unit cu indienii şi – din nou acelaşi refren – i-au învăţat ştiinţa, tehnica şi legile înţelepte ale culturii lor avansate. În plus, ni se spune că cei care au venit pe mare s-au transformat, în ochii indigenilor, în zeii albi ai acelor imperii.

Guvernatorul Luis de Monzon a menţionat, într-un raport foarte detaliat, adresat viceregelui de Toledo, o poveste în care se relatează că, înainte de imperiul incaşilor, în vremuri extrem de vechi, un număr mic de oameni, denumiţi *viracocha*, au sosit pe teritoriul actualului stat Perú.

După cum afirmă Pierre Honoré, în mitologia tuturor popoarelor din Lumea Nouă supravieţuieşte legenda zeului alb. Incaşii l-au numit Kon Tiki Illac Virachoca; mayaşii, Kukulcăn; toltecii şi aztecii, Quetzalcoatl. Aceşti zei au venit din est, în cele mai îndepărtate timpuri, în bărci ciudate şi enorme, care, atunci când se apropiau lent de coastă, străluceau pe ambele laturi, ca nişte şerpi uriaşi. Succesul acestei misiuni civilizatoare este dovedit de calitatea astronomiei precolumbiene reflectată în calendar sau în monumentele colosale.

COSMOLOGIA PRECOLUMBIANĂ

În *Codicele Bodleyx* remarcăm un desen care reprezintă un templu destinat observării cerului. Ştim aceasta deoarece apare ochiul unui astronom încadrat între braţele unei cruci, despre care unii arheoastronomi cred că reprezintă I 20 un instrument astronomic proiectat pentru a calcula dimensiunile anumitor corpuri cereşti.[72]

---

72 Important manuscris pictografic, care a apărut în secolul al XVII-lea la Biblioteca Bodley de la Universitatea Oxford şi a cărui origine este încă discutată. (n.red'.)

În situl mezo-american de la Chichén Itzá se află resturile cunoscutului observator stelar denumit „Melcul”. Acesta constă într-un turn cilindric care se ridică deasupra unei platforme patrulatere. Pentru a ajunge în partea superioară trebuie să urci pe o scară în formă de spirală, distrusă în parte de trecerea secolelor. Odată ajunşi sus, dăm peste numeroase deschizături cu o clară funcţionalitate astronomică. De la aceste ferestre, sacerdoţii maya puteau să observe apariţia lui Venus şi a anumitor stele şi să înregistreze mişcările Soarelui. Toate aceste calcule le permiteau să stabilească riguros durata diverselor perioade sinodice. Piramida principală din acest centru ceremonial reprezintă fiecare dată de 21 martie, ziua care marchează începutul primăverii, scena coborârii pe pământ a şarpelui de lumină al zeului Kukulcân.

În regiunea maya se află numeroase monumente construite după criterii arheoastronomice. În Guatemala, întâlnim anumite temple din care era posibil să se determine atât solstiţiile, cât şi echinocţiile. La solstiţiul de vară, Soarele se ivea deasupra colţului nordic al templului; în schimb, la echinocţii răsărea prin spatele porţii altui monument. În sfârşit, în timpul solstiţiului de iarnă apărea mereu prin colţul sudic al unei a treia construcţii.

În Uaxactum (Guatemala), există două construcţii puse faţă în faţă, care serveau drept indicatori ai solstiţiilor şi echinocţiilor. În Urmal, clădirea cunoscută drept Palatul Guvernatorului, construită în jurul anului 750 d.Hr., este dedicată lui Venus.

Cercetătorul G. Romano a observat o caracteristică unică a acestui palat:

„Din punctul central al vârfului monumentalei scări de acces se poate face o aliniere între o stelă, în prezent aflată în ruină, un altar şi o ridicătură foarte mică, abia vizibilă deasupra orizontului îndepărtat. Această ridicătură este vârful unei piramide care se ridică deasupra oraşului Nohpat. Alinierea este orientată către punctul pe unde răsărea Venus, atunci când atingea declinaţia sa negativă maximă”. Poate că populaţia maya făcea măsurători atât

de precise pentru a controla perioada sinodică a planetei Venus şi, prin urmare, răsăritul său heliac1.

În împrejurimile oraşului México întâlnim altă mostră arheoastronomică spectaculoasă: fortăreaţa de la Teotihuacán. Acest enorm complex arhitectonic de temple şi de monumente adăposteşte, şi în prezent, multe secrete. Pentru început, nu se ştie cine au fost făuritorii şi constructorii celui mai grandios oraş precolumbian din America Latină. Axa colosalei I 21 piramide a Soarelui este orientată în direcţia est-vest, urmând mişcarea[73]

Astrului Rege de-a lungul zilei. Se crede că piramida ar fi simbolizat centrul Universului.

Oraşul se împarte în două părţi bine delimitate. Zona înaltă, consacrată zeilor cereşti, unde întâlnim templele Soarelui şi al Lunii, şi zona joasă, închinată muritorilor, în care se remarcă templul lui Quetzalcoatl. În sfârşit, printre cele două părţi trece un drum cu o lungime de peste doi kilometri, cunoscut sub numele de Calea Morţilor.

Măsurătorile efectuate în anii ’70 demonstrează că Teotihuacán era o adevărată fortăreaţă cosmică. Atât în zonele exterioare, cât şi înăuntrul nucleului urban întâlnim mai multe cercuri concentrice punctate sub formă de cruce, care au servit drept repere. Alinierea ce se stabileşte între două cercuri punctate ale aşa-numitului grup Viching şi colina de pe dealul Colorado, situată la vest de oraş, este orientată către punctul orizontului pe unde apuneau Pleiadele în anul 150 d.Hr.

Altă referinţă arheoastronomică ibero-americană importantă se întâlneşte în Intihuatana, piatra sacră a fortăreţei incaşe de la Machu Picchu (Perú), închinată puternicului Inti sau zeu al Soarelui, şi care este cioplită dintr-un singur bloc de rocă. La solstiţiul de iarnă se lega simbolic de zeul solar, servind unor scopuri astronomice mai rafinate. Piatra poate să indice solstiţiile, echinocţiile şi mişcările lunare, cu o precizie absolută.

Vechea capitală aztecă, Tenochtitlan, a fost şi ea

---

73 Se spune despre aştri care răsar sau apun cu cel mult o oră înainte sau după Soare. (n.a.)

întemeiată în scopuri astronomice. Graţie documentelor coloniale, ştim că Templul Major avea în vârf două altare, orientate către vest, în direcţia răsăritului Soarelui, care, în timpul echinocţiilor, se iveşte la orizont exact între cele două construcţii.

Dacă strădania constructivă a acelor arhitecţi anonimi este pasionantă, nu mai puţin este şi fundamentul matematic cu adevărat perfecţionist al calendarului maya.

În cartea sa, *Sărbători sacre*, Jesus Callejo se referă la precizia calendarului maya: „Dispunerea lui era diferită faţă de toate calendarele pe care le cunoaştem, dar cu o precizie mai mare". Ne-o demonstrează cu următoarea comparaţie:

— Conform calendarului iulian, anul era de 365, 242500 de zile.

— Conform calendarului maya, era de 365, 242129 de zile.

— În sfârşit, potrivit calculului astronomic recunoscut în prezent de către oamenii de ştiinţă, anul este format din 365, 242198 de zile.

Callejo conchide făcând următoarea reflecţie întemeiată: „Paradoxal în toate acestea este faptul că, dacă îi credem pe istorici, nici membrii populaţiei maya, nici aztecii nu cunoşteau roata, roata de olar, nu foloseau animalele de povară, şi nu descoperiseră fierul."[74]

74 CALLEJO Jesús - Fiestas Sagradas (Sărbători sacre), Edaf, 1999, p. 48-49. (n.a.)

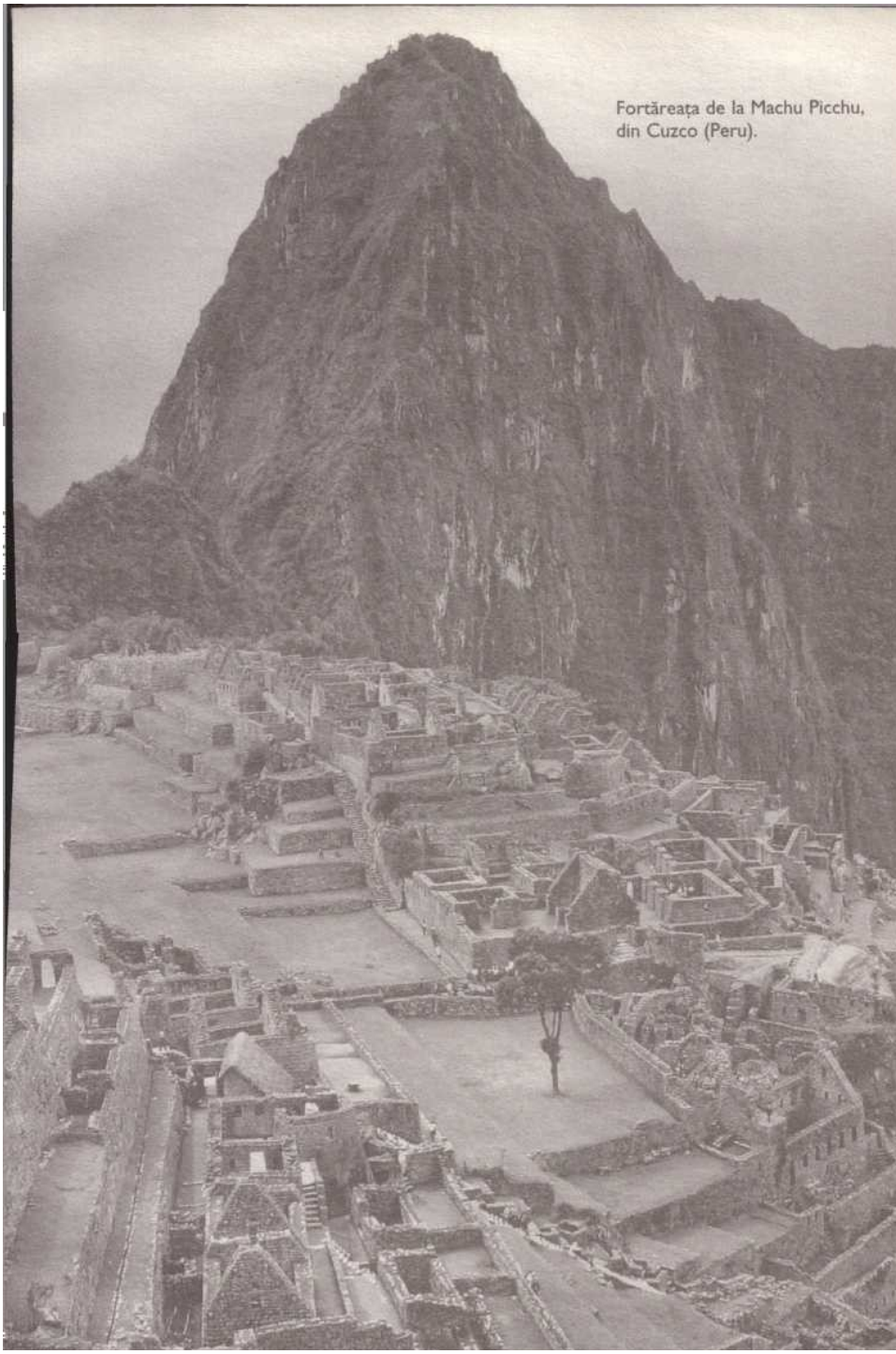

Fortăreața de la Machu Picchu, din Cuzco (Peru).

Intihuatana (Machu Picchu, Perú). Piatra sacră dedicată Zeului Soare, Inti.

Uneori, oamenii noştri de ştiinţă se pun în situaţii ridicole atunci când subestimează o civilizaţie precum maya, care, pe lângă cele expuse anterior, cunoştea ciclurile cosmice cu o precizie absolută şi uimitoare.

După cum se întâmplă şi în alte civilizaţii care atinseseră cunoştinţe astronomice avansate, populaţia maya cunoştea precesiunea echinocţiilor şi constanta sistemului solar (dar o exprimau în zile, în loc de secunde, aşa cum procedau sumerienii). De asemenea, erau conştienţi de faptul că fenomenul conjuncţiilor lui Jupiter şi Saturn se produce în spatele Soarelui, la fiecare 9.000 de ani, şi ştiau despre existenţa planetelor exterioare lui Uranus şi Neptun.

În lumina acestor date, nu pare de necrezut ca predecesorii maya să fi fost capabili să calculeze o constantă de 147 420 milioane de zile. Dar este într-adevăr uimitor ca exact acest număr, exprimat în zile, să fie egal cu acela care, exprimat în secunde, era folosit de către fiii lui Oannes în celălalt capăt al planetei. În faţa acestui fapt trebuie să ne întrebăm: ştiinţa cosmică a populaţiei maya şi a sumerienilor a avut o origine comună?

În anul 1952, arheologul mexican Alberto Ruz a găsit

ceea ce în prezent se cunoaşte ca fiind faimoasa stelă funerară a aşa-numitului. Astronaut de la Palenque". Această lespede tulburătoare prezintă un bărbat într-o 124 poziţie asemănătoare cu cea adoptată de piloţii din navele noastre aeriene. Este înconjurat de simboluri care par să facă trimitere la constelaţiile nopţii. Ei bine, înainte ca lespedea să fie ridicată pentru a şti ce era sub ea, echipa arheologică a remarcat că dimensiunile ei nu corespundeau cu niciuna

Piramida centrală din Monte Albăn serveşte ca metodă auxiliară folosită în măsurătorile astronomice.

dintre cifrele de măsurare folosite de alte civilizaţii din America centrală sau meridională. Respectivele unităţi de măsură erau „piciorul egiptean", de O, 300 metri; piciorul de la Cuenca, de O, 348 metri şi cel de la Tiahuanaco, de O, 297 metri. În plus, s-a descoperit că mormântul de la Palenque era mult mai vechi decât complexul unde se odihnea. Când, în sfârşit, s-a putut ridica şi deschide mormântul, arheologii au scos la lumină resturile unui bărbat cu o statură de 1, 73 metri, foarte diferit de un membru al populaţiei maya, care nu depăşea 1, 50 metri. Această caracteristică fizică atât de unică i-a făcut pe unii experţi să creadă că resturile bărbatului care

zăcea sub lespede – departe de a fi un astronaut din altă lume – au aparţinut în realitate miticului zeu alb din tradiţiile indigene.

La jumătatea secolului al XIX-lea, în pădurile venezuelene încă trăiau triburi de oameni albi, cunoscuţi sub numele de *motilones* (fără păr). Aceste dovezi antropologice par să garanteze prezenţa în trecutul îndepărtat al Americii a vizitatorilor albi şi, ca urmare, a descendenţilor lor. Conform miturilor indigene, acele civilizaţii au venit în America pe nave mari, provenind din vreun punct al Oceanului Atlantic, dar de unde? Şi când? Răspunsul la această întrebare tulburătoare s-ar putea afla în Ţara Piramidelor, Egipt.

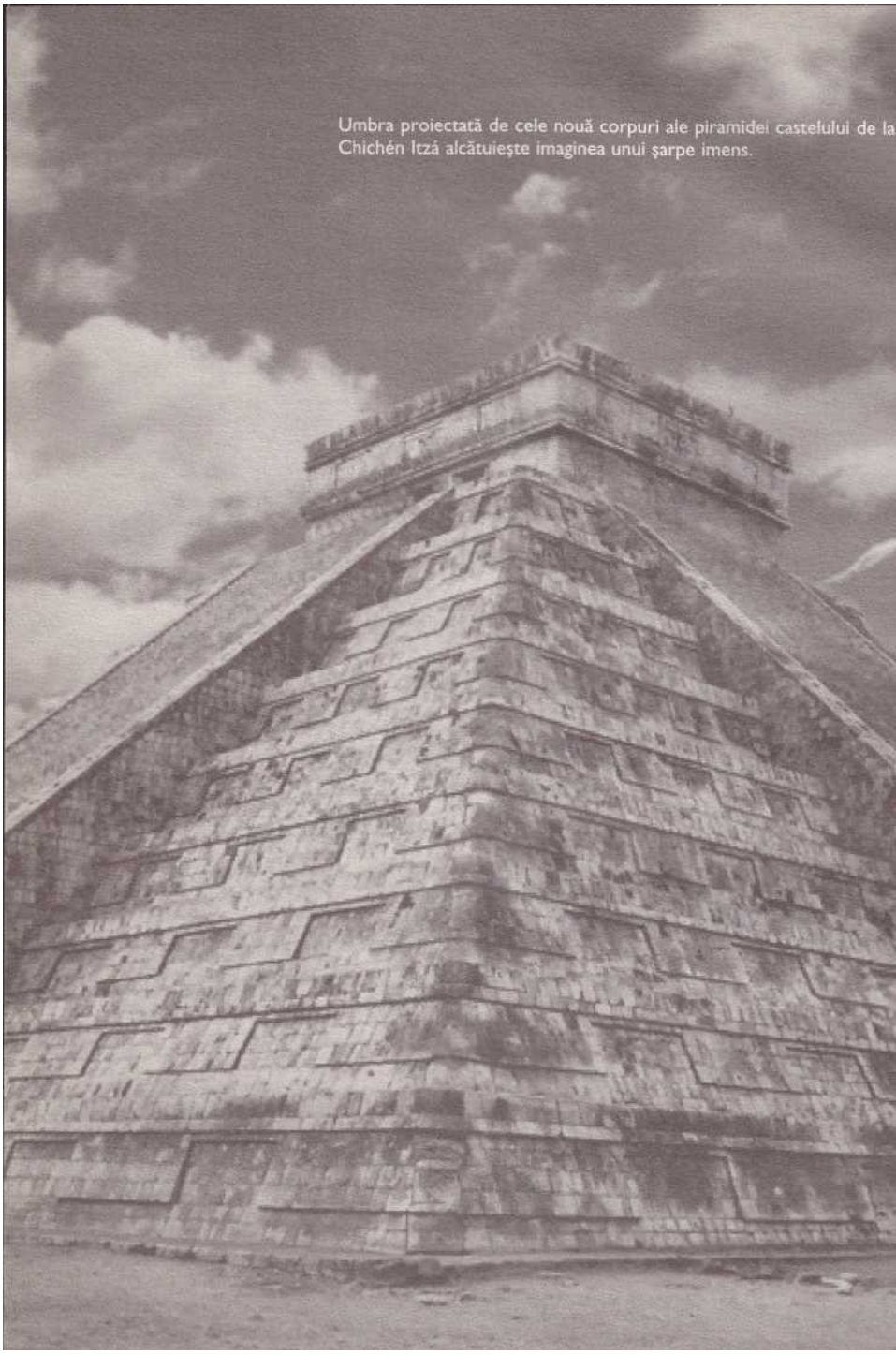

Umbra proiectată de cele nouă corpuri ale piramidei castelului de la Chichén Itzá alcătuieşte imaginea unui şarpe imens.

MISTERE EGIPTENE

Oricine vizitează podişul Gizeh va rămâne impreasionat pentru totdeauna. Imensele piramide şi misteriosul Sfinx îl întâmpină pe călător cu o maiestuozitate solemnă, stârnind până şi în cel mai temperat spirit neliniştea proprie exploratorilor şi arheologilor care, timp de generaţii, au încercat să le desluşească secretele. Eu însumi am rămas înmărmurit la prima mea vizită la Marea Piramidă. Este vorba despre cea mai solidă şi complexă construcţie înălţată vreodată de specia umană. Ştim că – printr-un imens efort – 30 de milioane de roci au fost transportate prin deşert, pentru a se execută această grandioasă operă de inginerie. Un monument colosal, de o mărime şi o precizie practic imposibil de imitat în ziua de astăzi.

Când cineva se află în faţa Marii Piramide îşi pune multe întrebări, iar prima dintre ele ar fi: cărui obiectiv important i s-a supus ridicarea ei? Aceasta a fost marea întrebare care i-a tulburat pe egiptologi, generaţii de-a rândul. În prezent, după decenii de investigaţii, unii dintre noi, cercetătorii, credem că am găsit răspunsul.

Probabil, cele mai vechi texte religioase cunoscute sunt aşa-numitele „Texte ale piramidelor”. Este vorba despre nişte scrieri cărora, în general, niciodată nu li s-a acordat importanţa cuvenită; ceea ce, în lumina raţiunii, este desigur paradoxal, având în vedere că aceste scrieri hieroglifice evocă misterioasa geneză a culturii egiptene. Pe de altă parte, dată fiind extraordinara lor vechime, pare incredibil faptul că abia dacă sunt cunoscute publicului larg. De fapt, acestea pot fi considerate „Vechiul Testament” al Egiptului antic. „Textele piramidelor” se găsesc cioplite în interiorul zidurilor unei piramide din Dinastia a V-a şi a patru piramide din Dinastia a VI-a. Deşi sunt datate între anii 2300 şi 2100 î.Hr., nu sunt, nici pe departe, textele originale. Este evident că acestea derivă dintr-un arhetip anterior din care – în prezent – nu a mai rămas nicio urmă.

Cu un mare grad de certitudine, textele se referă la o

religie şi la ritualuri care existau deja în Dinastia a IV-a, cea însărcinată să îndeplinească lucrările complexului piramidal de la Gizeh şi Dahshur. În interiorul unei piramide deteriorate a regelui Unas (Dinastia a V-a) întâlnim numeroase hieroglife care urcă spre un tavan placat cu stele. Aceste scrieri încearcă să-l ajute pe regele decedat, în călătoria sa către lumea de dincolo. Unul dintre texte este un poem frumos şi straniu, plin de semnificaţie, care spune astfel:

Mă ridic deasupra ta, omule!
Eu nu sunt de pe acest pământ, aparţin cerurilor
M-am ridicat în zbor precum bâtlanul.
Am sărutat firmamentul precum şoimul.
Sunt esenţa unui Zeu.
Fiul unui Zeu.
Mesagerul unui Zeu.
Contemplă cum Osiris, temător şi iubitor al Zeului.
A renăscut în stelele lui Orion „Cel Frumos”.
Mă declic slăvirii lui Orion.
Sufletul meu este o stea de Aur
Şi cu el voi străbate firmamentul de-a pururi.

Acest poem ne răspunde în parte la întrebarea pe care am formulat-o la început. Piramidele aveau o funcţionalitate pragmatică orientată spre a înlesni călătoria sufletului defunctului. Dar în ce consta acel pragmatism? Se limita doar la scrierea implorărilor pe pereţi? Răspunsul la această întrebare ne va face să înţelegem sursa de inspiraţie care i-a determinat pe faraonii din Dinastia a IV-a să execute un proiect atât de grandios. Să nu uităm un fapt relevant şi greu de înţeles: succesorii lor din Dinastia a V-a nu au făcut niciodată nimic asemănător; de fapt, piramidele lor prezintă un aspect de ruină, în faţa celor mai vechi de la Gizeh.

Analiza indiciilor matematice pe care le-am găsit în piramidele din Dinastia a IV-a este revelatoare şi coincide pe deplin cu concepţiile cosmice alte culturilor comentate anterior. Astfel, ştim că acel cot utilizat ca unitate de măsură pentru a construi Marea Piramidă – de 524, 1484

mm – se împărţea în 8 degete de câte 18, 7195 mm fiecare. Rezultatul măsurării diagonalelor bazei, perimetrului, laturii, apotemei, intersecţiei şi perpendicularelor trasate din centrul bazei şi înălţimea dau ca rezultat următoarele valori numerice: 49 280, 34 850, 11 720, 12 320, 9970, 5840, 4840, 7840. Aspectul incredibil al tuturor acestora este că respectivele numere se transformă în cifre cosmice. Într-adevăr, reprezintă în zile un multiplu precis ăl mai multor cicluri planetare. Astfel, 4840 de zile reprezintă echivalentul perioadelor sinodice ale lui Mercur; la rândul lor, 5840 de zile corespund perioadelor sinodice ale lui Venus. Această legătură cosmică se accentuează şi mai mult în Marea Piramidă şi este strâns legată de călătoria sufletelor faraonilor morţi.

În ultimii ani, explorările din Marea Piramidă au suscitat interesul publicului. Pentru prima dată, omul a conceput roboţi de mici dimensiuni care să se strecoare prin adâncurile giganticei structuri, în căutarea comorilor. Răspunsul opiniei publice a fost imediat şi, de atunci, interesul pentru Egiptul antic a continuat să crească, fiind unul dintre subiectele cele mai cerute în medii destul de diferite, precum cel editorial sau 128 cinematografic. Egiptul este la modă.

Graţie acestor explorări, am descoperit semnificaţia surprinzătoare a unora dintre infrastructurile interne ale Piramidei. Este cazul deschizăturilor pătrate, minuscule, aşezate în unghiuri perfecte de-a curmezişul zidăriei

Aceste construcţii au scos la iveală o funcţionalitate astronomică extrem de complexă, bazată pe calcule matematice foarte elaborate, având ca rezultat „cifre cosmice”.

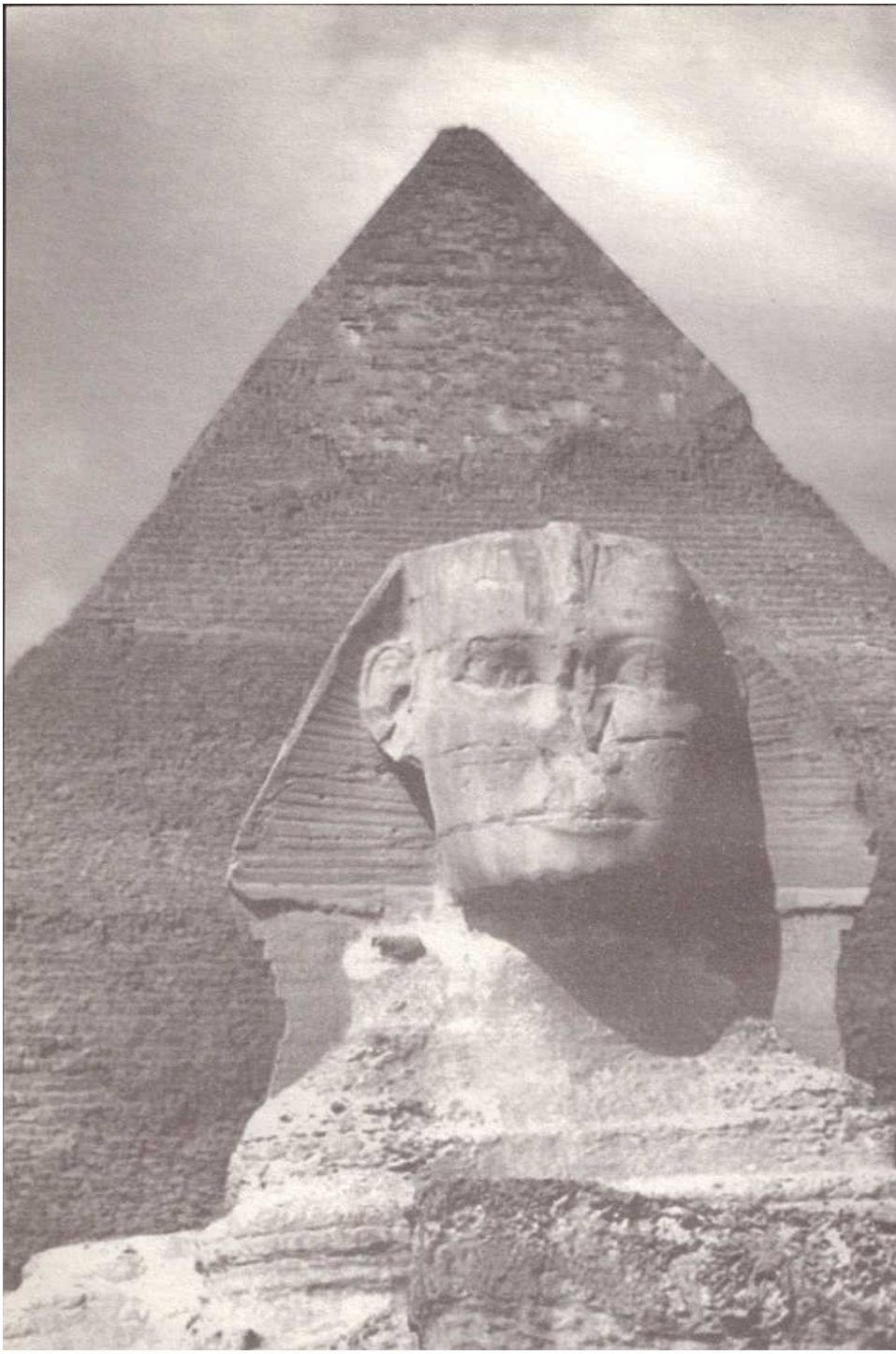

de piatră a piramidei, care despart Camera Regelui de cea a Reginei. Patru coridoare de 20 cm despart cele două camere. Din Camera Regelui, un coridor urcă în direcţia nord şi altul în direcţia sud până la acoperişul piramidei (în Camera Reginei, ambele canale rămân sigilate). Acum ştim că aceste coridoare aveau funcţia de a lega Marea Piramidă de firmament şi, concret, de constelaţia Orion. Robert Bauval a demonstrat ceea ce mulţi alţi cercetători dinaintea lui bănuiau deja. Într-adevăr, canalul de sud al Camerei Regelui ţinteşte către Orion şi coridorul de nord, mult mai vechi, ţinteşte către constelaţiile circumpolare, considerate de către egipteni nemuritoare şi indestructibile, căci niciodată nu răsar, nici nu apun.

Poziţia stelară este schimbătoare de-a lungul mileniilor. Punctul cel mai ridicat al arcului nocturn al unui astru este orientat către sud şi se numeşte culminaţie; această înălţime este cea care se schimbă ca efect al precesiunii. S-a analizat declinaţia lui Orion la intervale de sute de ani până în anul 2500 î.Hr., epocă în care piramidele erau deja construite. Rezultatele au demonstrat că acea constelaţie a Orionului s-a deplasat cu un grad pe secol; în consecinţă, Delta Orionis, steaua cea mai strălucitoare din centura Orion, a făcut acelaşi lucru. Ei bine, această particularitate face ca lumina stelei să poată traversa aceste canale cosmice, mai precis, sudul.

Coridorul sudic din Camera Reginei este orientat către Sirius, care, în mitologia egipteană, este Isis, soţia lui Osiris, fapt pentru care constelaţia Orion este Osiris. Într-adevăr, Osiris şi soţia sa, Isis, guvernează cerul nocturn al Egiptului antic. În corespondenţă totală cu „Textele piramidelor”, aceste canale serveau pentru a trimite sufletul faraonului, cu extremă precizie, către Osiris; către regatul morţilor. Dar lucrurile nu se opresc aici: cele trei piramide din Gizeh se succed una alteia, precum centura lui Orion, indicând aceeaşi poziţie către est. Sunt reprezentarea sa exactă pe Terra.

Pe de altă parte, în „Textele piramidelor”, egiptenii

afirmă şi că civilizaţia a apărut în ţara lor; ei bine, în interiorul marelui Templu din Abydos întâlnim alte scrieri, denumite „Tabletele de la Abydos”, ce conţin o listă a faraonilor care au guvernat Egiptul. Pare foarte edificator comentariul pe care l-a făcut faraonul Seti către fiul său, Ramses al II-lea, atunci când l-a dus la Abydos: „Iată, fiul meu, toţi faraonii Egiptului antic, de la Narmer” (în greacă, Menes). Arătând către celălalt perete plin de hieroglife, Seti îi spune lui Ramses al II-lea: „Iar asta s-a întâmplat cu mult înainte de regatul lui Narmer, acum mii de ani, când pământul era condus de zei şi de semizei”. Deşi pare incredibil, egiptologii nu iau în seamă cealaltă latură a peretelui, oprindu-se la anul 3.000 î.Hr.

În mod ascuns şi deliberat, constructorii Marii Piramide au orientat coridoarele descrise înainte, către locul de pe cer unde ei considerau că se afla primul faraon divin, Osiris; de fapt, au orientat într-o formă metaforică aceste canale cosmice ale Piramidei către Vremea de început a mitologiei egiptene, momentul când apare civilizaţia. Când a fost acel moment?

Cu ajutorul calculatoarelor, Robert Bauval a observat că potrivirea exactă dintre piramidele din Gizeh şi constelaţia Orion s-a realizat când aceasta şi-a început ascensiunea, şi acel lucru s-a întâmplat în anul 10.500 î.Hr.

Dacă piramidele sunt legate de Vremea de început, ce se întâmplă cu Sfinxul? Cu o lungime de 72 de metri şi o înălţime de 19, 80 metri, Sfinxul s-a dovedit a fi cheia enigmei. Conform celor istorisite în numeroase izvoare antice, Sfinxul ar fi deţinătorul secretelor unei civilizaţii antice şi avansate, ce a dispărut ca urmare a unei groaznice catastrofe, în urmă cu mii de ani. Tradiţiile care vorbesc despre această întâmplare apocaliptică menţionează o fantasmă arheologică pe care Platon a făcut-o cunoscută sub numele sugestiv de Atlantida.

Geologia a demonstrat că Sfinxul nu este contemporan cu piramidele. Erodarea elocventă a Sfinxului a fost clară dintotdeauna pentru egiptologi, dar probabil că, din ignoranţă, nu s-au bazat niciodată pe acest

factor în studiile lor. Geologia indică faptul că Sfinxul a fost expus ploilor timp de secole; este vorba despre precipitaţii care au încetat să cadă cu mii de ani în urmă. Pe de altă parte, se observă cum corpul Sfinxului este mult mai voluminos decât capul, cele două elemente nu păstrează proporţia, ceea ce ne face să bănuim că acesta a fost restaurat în anul 2500 î.Hr., când s-a retuşat capul. Geologia nu minte şi ne spune că Sfinxul contempla naşterea constelaţiei Leului în anul 10.500 î.Hr! Şi, dat fiind faptul că Sfinxul este un excelent marcator al echinocţiilor, acesta contempla locul exact pe unde răsărea Soarele în timpul celui de primăvară.

Oricât de incredibil ar părea, piramidele şi Sfinxul marchează zorii civilizaţiei, naşterea unei entităţi misterioase din care a încolţit cunoaşterea. Edenul, momentul în care începe memoria noastră istorică. Acea civilizaţie este asimilată de unii cercetători miticei Atlantide.

Capitolul IO

CIVILIZAŢIA UITATĂ

În lucrarea *Timaios* a lui Platon, ni se povesteşte că atunci când Solon (630 – 560 î.Hr.) a vizitat Egiptul, în anul 600 î.Hr., sacerdoţii i-au povestit despre distrugerea unui imperiu puternic, cunoscut sub numele de Atlantida.

Conform diverşilor cercetători, acesta trebuie să fi pierit sub influenţa vreunui important mecanism natural incontrolabil, în urmă cu circa 10 sau 11 mii de ani, şi asta în ciuda supravieţuirii mitului dispariţiei sale sub apele violente ale oceanului.

Dar nu pare să existe nimic, arheologic vorbind, care să sprijine existenţa Atlantidei. Totuşi, cercetări geologice recente par să susţină miturile şi tradiţiile antice care ne vorbesc despre civilizaţii vechi şi cataclisme îngrozitoare. Măsurând concentraţia de oxigen 18 din sedimente, iar aceste rezultate contrastând cu cele din analiza cu carbon 14, geologii au ajuns la concluzia că acum 11 650 de ani, Oceanul Atlantic a suferit o încălzire semnificativă. Datele se apropie destul de contextul temporal pe care diferite

dovezi egiptene îl sugerează pentru Marele Cataclism, care a pustiit acest continent sau ansamblu de insule – specialiştii nu se pun de acord – în urmă cu aproximativ 11.500 de ani.

În acest sens, este important să ne amintim că ridicarea nivelului apelor se produce, mai ales, printr-o creştere a temperaturii care dilată lichidul.

Astfel încât, datele geologice – chiar dacă nu demonstrează existenţa Atlantidei – susţin într-adevăr cataclismul, care probabil că a distrus-o scufundând-o, potrivit mitului, în adâncurile oceanului, pentru a nu mai ieşi niciodată la suprafaţă.

În plus, există şi alte fapte semnificative care vin şi ele să susţină realitatea acelui eveniment catastrofic. Pe toată planeta, întâlnim tradiţii legate de un dezastru de o magnitudine enormă, cunoscut drept „Potopul Universal”.

Toată lumea cunoaşte povestea pe care ne-o descrie Biblia. Noe, după câteva luni de derivă, debarcă pe muntele caucazian Ararat. Totuşi, această istorisire datând de circa 2500 de ani a avut un precedent: legenda sumero-babiloniană, scrisă în urmă cu circa 5.000 mii de ani, şi care a servit drept inspiraţie pentru povestea lui Noe. Unele dintre aceste texte, precum *Epopeea lui Ghilgameş*, descriu în principal aceeaşi poveste ca şi Biblia.

Mitul apare din nou în Grecia, unde Deucalion – clasicul Noe – va aşeza 133 Arca pe muntele Parnas, după potop. În India, miticul naufragiat se numeşte Manu şi nava lui se va odihni şi ea tot pe un vârf de munte. În alte ţări, numele lui variază, formând o listă aproape interminabilă. Aceste tradiţii se găsesc în toată emisfera occidentală, din Alaska până în Ţara de Foc. Prin intermediul acestor tradiţii mitologice, va căpăta formă ideea unui popor venit de pe mare, după potopul universal.

Presupusele fundamente ale acestei teorii se găsesc în mitologia egipteană. Acolo, ni se vorbeşte despre Osiris, unul dintre fiii lui Nut şi Geb. Osiris se va căsători cu una dintre surorile sale, Isis, şi, după întemeierea cetăţii Teba, se va dedica învăţării elementelor de bază ale civilizaţiei.

Mai târziu, fratele lui, Seth, şi cei 72 de aliaţi ai săi îl vor asasina, apoi îl vor arunca în Nil, pe o arcă din lemn de salcâm. Potrivit legendei, arca va naufragia în apropiere de Tir, rămânând acolo o lungă perioadă.

După aceste întâmplări, intră în scenă Isis, care, după mai mulţi ani de căutări, găseşte trupul neînsufleţit al soţului său. Dar Seth îi va smulge din nou cadavrul, dezmembrându-l în 14 bucăţi, pe care le va împrăştia prin tot atâtea oraşe, însă nici măcar acest lucru nu o descurajează pe Isis.

Ea va lipi la loc corpul soţului său, insuflându-i viaţă cu ajutorul zeilor Toth şi Anubis. Osiris, astfel reînviat, va zămisli în ea un fiu, pe Horus, care îl va răzbuna pe tatăl său, luându-i coroana lui Seth şi unificând Egiptul.

În multe alte legende, ca şi în aceasta, se vorbeşte despre două entităţi înfrăţite care, totuşi, sunt vrăjmaşe. Una dintre entităţi ar fi cunoaşterea. Este vorba despre un popor purtător de cultură, care va fi învins şi dezbinat într-o primă bătălie. În timpul aventurii sale, va ceda o parte dintre cunoştinţe popoarelor aflate în apropierea mării şi, în cele din urmă, după trecerea mai multor generaţii, va instiga la răzbunare într-o nouă luptă, pe care o va câştiga şi îşi va recupera puterea pierdută.

În această poveste întâlnim verigile ce ne ghidează în căutarea unei ştiinţe preistorice uitate, ale cărei resturi se găsesc împrăştiate în locuri strâns legate de toponimia descrisă în mit.

Dacă specificăm punctele geografice la care face menţiune legenda lui Isis şi Osiris, observăm că drama se desfăşoară în sudul Egiptului, începând din Teba, pentru a continua în oraşele Atribis, Bubastis, Buşiris, Sais şi Balamun. Apoi, atunci când Isis continuă să străbată Nilul, vizitează Heliopolis, Menfis, Cusae, Abydos, Asiut, Fayum, Dendera şi Insula Elefantina. De asemenea, trebuie să amintim Byblos şi Buto. Primul, pentru că acolo s-a găsit întâia oară trupul întreg al lui Osiris, şi al doilea, pentru că aceasta a fost localitatea în care Isis l-a dus la întoarcerea în Egipt.

„Vizitatorii – civilizatorii – le-au ordonat egiptenilor să construiască edificii speciale. Potrivit legendei, sacerdoţilor din fiecare dintre acele locuri 34 marcate pe hartă li s-au dat asigurări că vor primi trupul întreg al lui Osiris, şi nu doar o parte din el" (Tomas, *Pe ţărmul lumilor infhite*). Din această perspectivă interpretativă, corpul lui Osiris este asimilat moştenirii secrete a ştiinţei piramidelor. Punctele geografice în care se desfăşoară mitul conţin cheile documentare care par să autentifice existenţa unei Camere oculte, unde este păzită – de secole – înţelepciunea unei civilizaţii magnifice.

În oraşul Teba găsim primele indicaţii ale unei ştiinţe preistorice. Dispozitivul care dădea glas colosului vorbitor al lui Memnon nu a fost înţeles de către inginerii romani, care nu au stat pe gânduri şi l-au distrus pentru totdeauna. În acest loc întâlnim altă mostră arheologică unică: camera funerară a arhitectului Senmouth. Interiorul mormântului conţine un document astronomic cu punctele cardinale inversate, aşa cum era văzut firmamentul, de la aceste latitudini, acum 12.000 de ani.

Şi în Dendera găsim o reprezentare zodiacală în care semnele sunt dispuse cu Leul la echinocţiul de primăvară, aşa cum s-a întâmplat acum circa 12.000 de ani.

La rândul său, în Oxyrhynchus, există două papirusuri cu fragmente de maximum interes pentru scopurile urmărite în această lucrare. Papirusul 654 spune: „Pe care l-am căutat fără încetare până să-l descopăr, că atunci când îl voi descoperi va uimi şi când va uimi, va domni". La rândul său, papirusul 655 comentează: „Ai ascuns cheia cunoaşterii".

Pare paradoxal că autorii moderni îi consultă pe Herodot, pe Platon şi pe Manethon, însă evită izvoarele care menţionează zeii-conducători ai Egiptului predinastic. Totuşi, şi această informaţie a ajuns până la noi graţie istoricului Manethon. Potrivit acestor surse, prima dinastie de semizei s-a instaurat în jurul anului 9013 î.Hr. În altele, precum în *Papirusul de la Turin*, ni se vorbeşte despre 8813 î.Hr. Etapa istorică la care fac referire aceste

informaţii se apropie de contextul temporal de acum 12.000 de ani.

Buto împarte cu Sais şi Bubastis presupusa existenţă a secretelor ascunse, în aceste localităţi fiind depozitate tot felul de materiale legate de o tradiţie ştiinţifică veche şi dispărută. Platon asigură că în templul lui Neith, din Sais, există camere secrete în care se păstrează arhive cu o vechime de peste 9.000 de ani.

Numele Buto aminteşte imediat de personalitatea unei zeiţe cu anumite reminiscenţe precolumbiene. Există posibilitatea ca legenda să vorbească în realitate despre unul dintre acei conducători civilizatori. Regina Bota, la fel ca şi Quetzalcoatl, are forma unui şarpe cu pene. Acest simbol atât de universal susţine argumentul transmiterii de cunoştinţe şi îl întâlnim, de asemenea, în Australia.

CAMERE SECRETE

Istoricul roman Ammianus Marcellinus (secolul al IV-lea) a făcut următoarele aprecieri cu privire la piramide: „Inscripţiile care, potrivit

Zodjac din templul de la Dendera. Acest zodiac denotă o înţelegere a Cosmosului care astăzi pare încă dificil de asimilat. Începe cu semnul Leului în echinocţiul

de primăvară şi cuprinde un context temporal foarte amplu, inclus între anii 10 950 şi 8800 î.Hr.

anticilor, erau sculptate în pereţii anumitor galerii subterane doreau să păstreze înţelepciunea ca să nu se piardă din cauza inundaţiilor". Alt cronicar din aceeaşi epocă, Eusebius, a scris că „Agatodemon aşezase sulurile de pergament în bibliotecile sacre ale templelor egiptene". Cu trei secole înaintea naşterii lui Hristos, un cronicar numit Crantor a spus, la rândul său, că „în Egipt există stâlpi şi turnuri care conţin o arhivă scrisă în Preistorie". Toate aceste indicii duc într-o direcţie clară: „biblioteca ascunsă" din apropierea Sfinxului şi camerele secrete ale piramidelor.

Complexul piramide-Sfinx poate fi locul unde se păstrează arhivele secrete ale civilizaţiei dispărute, care a putut să lase moştenire parte dintre aceste cunoştinţe. Istoricul grec Herodot, care a vizitat Egiptul în secolul al V-lea î.Hr., afirmă în scrierile lui că sacerdoţii i-au vorbit despre camere subterane, aflate în colina pe care se înalţă piramidele. Regele Keops le-a transformat în camere sepulcrale pentru sine, un soi de insulă, făcând un canal de la Nil.

În anul 820 d.Hr., califul Al Mamoun a deschis un tunel în faţada nordică a Marii Piramide, cu intenţia clară de a găsi o încăpere secretă cu hărţi ale stelelor. De asemenea, scriitorul arab Altelemsani a redactat un manuscris – în prezent conservat la British Museum – în care menţionează existenţa acestor coridoare: „În vremea lui Ahmed Ben Tul un, câteva persoane au pătruns în Marea Piramidă. Într-una dintre camerele ei, au găsit un pahar din sticlă, cu aspect şi textură unică". Alt istoric din secolul al X-lea, Masoudi, face trimitere la descendenţii direcţi ai egiptenilor, copţii. Aceştia i-au povestit că, în negura vremii, faraonul le-a ordonat sacerdoţilor săi să ascundă în cripte memoriile scrise ale întregului lor tezaur ştiinţific şi cultural. Istoricul a comentat: „În interiorul piramidei lui Menkaura (Mikerinos) există treizeci de cavităţi secrete, pline cu obiecte ciudate, precum un fier

care nu se oxidează sau un cristal care poate să se îndoaie fără să se spargă”.

Toate aceste relatări istorice au motivat de-a lungul secolului trecut şi la începutul celui actual numeroase explorări, atât ale Marii Piramide, cât şi ale Sfinxului, având drept scop elucidarea enigmei. Prima expediţie a fost efectuată în anul 1966 de către doctorul Luis W. Alvarez. Explorarea a primit numele de „Proiectul Piramida” şi intenţiona să demonstreze, prin intermediul folosirii razelor cosmice, existenţa camerelor şi galeriilor ascunse în interiorul şi în subsolul monumentului. Un an mai târziu şi cu aprobarea autorităţilor de la Cairo, a început emisia de raze X.

Tehnica este foarte simplă. După cum probabil ştie cititorul, suntem bombardaţi constant cu raze cosmice, care sunt capabile să treacă prin materie, indiferent de compoziţia ei atomică. Acum, în timp ce dumneavoastră citiţi această carte, mii de astfel de particule inofensive de energie, provenite din spaţiul extraterestru, vă străbat corpul cu o viteză diferită de cea cu care au intrat. Aceasta înseamnă că dacă respectivele raze trec printr-un spaţiu în care nu există materie, viteza lor va fi mai mare decât în cazul în care călătoresc printr-o masă densă. Acesta a fost modelul urmat de aparatele de sondare. Dacă există galerii sau cavităţi de orice fel, razele vor călători mai repede, lăsând urme corespunzătoare pe peliculă.

Din nefericire, aceste eforturi s-au dovedit zadarnice. Dar după câţiva ani, în 1988, o echipă japoneză de la Universitatea din Waseda, folosind undele electromagnetice şi radarul, a detectat un mare spaţiu gol în spatele peretelui de nord-est din Camera Reginei şi un tunel în partea exterioară sudică, sub piramidă.

Acest fapt demonstrează că verificările din „Proiectul Piramida” au eşuat deoarece lipseau mijloacele tehnologice adecvate, căci cu aparatele existente era imposibil să se înregistreze prezenţa oricărui tip de galerie sau de tunel, la asemenea adâncimi.

Noi explorări efectuate la începutul anilor ’90 au

demonstrat că legendele şi documentele antice care vorbeau despre coridoare şi camere neexplorate ar putea avea o bază reală. Sfinxul a constituit obiectul acestui tip de scanări şi rezultatele au adus dovezi solide, în sintonie cu profeţiile lui Edgar Cayce, care a afirmat că documentele din Atlantida erau ascunse şi se vor găsi în interiorul Sfinxului, în anul 1998.

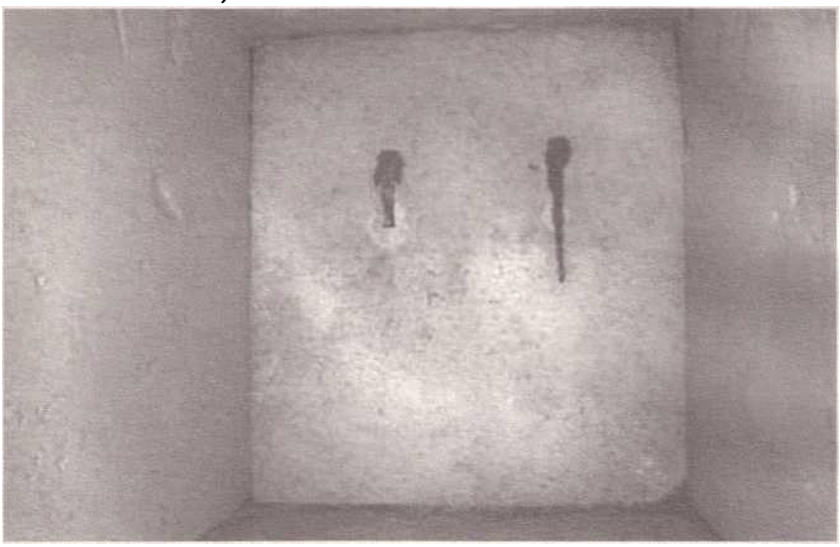

Piramidele şi, mai precis cea a lui Keops, ar putea să conţină camere secrete. În anul 1993, inginerul german Rudolf Gantenbrink a explorat Marea Piramidă a lui Keops şi a găsit un culoar ascendent care pornea din Camera Reginei.

În 1982, arheologul M. Lehner, beneficiind de finanţarea Fundaţiei Edgar Cayce, a început măsurătorile seismografice. Sonda a fost plasată sub laba dreaptă a sfinxului şi s-a primit mereu un semnal clar, ceea ce indica faptul că nu există o cavitate subterană care să îl blocheze. A fost trecută apoi pe toată lungimea labei, prin partea exterioară şi în unghi, şi semnalul a continuat să fie clar. Apoi, la insistenţele lui Lehner, au pus-o pe podeaua rocii şi în trei locuri nu s-a primit niciun semnal, ca şi cum ar fi fost un gol dedesubt, care îl bloca.

Cavitatea neaşteptată detectată de seismograf era situată exact acolo unde a spus Cayce că ar fi. Aceste

prospecţiuni au fost confirmate la sfârşitul anilor ’80, în urma căutărilor efectuate de către J.A. West şi R. Schoch, care, cu un instrumentar de înaltă tehnologie, au captat din nou sub Sfinx prezenţa anomaliilor ce indicau cavităţi între labele acestuia şi de-a lungul laturilor monumentului.

Aceste campanii ştiinţifice ar fi trebuit să-i pună în gardă pe egiptologi şi să le stimuleze în acelaşi timp aşteptările. Totuşi, autorităţile egiptene sunt cele care au ultimul cuvânt şi, până la această dată, nu s-au simţit suficient de motivate să efectueze campanii arheologice la lumina zilei; sau în mod oficial, ceea ce este, de fapt, acelaşi lucru; deoarece, îmi este limpede că, neoficial, guvernul egiptean lucrează la acest mister, în secret.

În orice caz, toate datele ne trimit clar către Era Leului, care a durat din anul 10 970 până în 8819 î.Hr. Este vorba despre indicii autentice pe care le vom vedea din nou reflectate atât în forma Sfinxului, ce reprezintă exact figura unui Leu, cât şi în orientarea astronomică pe care, conform acestei teorii, o avea în anul 10.500 î.Hr.

Dar surprizele nu se opresc aici. Dacă ne apropiem de Sfinx şi îi cercetăm atent cu privirea capul, vom distinge simbolul unui ofidian.

Faraonii purtau o coroană dublă, compusă dintr-un şoim, care simboliza sudul regatului, şi un şarpe, care reprezenta Egiptul septentrional. Dar Sfinxul pare să fi avut doar o singură coroană, în formă de şarpe. Ceea ce ne duce înapoi în timpul mitului şarpelui din America precolumbiană sau la echivalentul său din templele cambodgiene din Angkor.

După ce am discutat această informaţie, putem să ne aventurăm încercând să descoperim adevărata identitate a acelor civilizatori. În Templul de la Edfu, sunt gravate „Textele Construcţiei”. În acestea ni se vorbeşte despre nişte constructori cunoscuţi sub numele de cei Şapte înţelepţi, proveniţi de pe o insulă pustiită de ape. Aceşti înţelepţi au fondat o frăţie secretă, cu scopul de a păstra, generaţie după generaţie, unele dintre cunoştinţele matematice şi astronomice cele mai relevante.

Ca urmare, trebuie să luăm în considere posibilitatea ca aceşti înţelepţi să fi proiectat piramidele de la Gizeh cu mii de ani înainte de a fi construite, în aceeaşi ordine de idei, izvoarele egiptene consultate de către scriitorul G. Hancock menţionează o orgănizaţie a cărei existenţă sprijină argumentările noastre, a celor care credem că, în Era Leului, au sosit în Egipt supravieţuitorii unei entităţi civilizatoare.

Potrivit acestor izvoare, chiar înainte existenţa Egiptului faraonic, ţara a fost condusă de o organizaţie semidivină ce deţinea cunoştinţe ştiinţifice temeinice. Textele de la Edfu ne spun că această organizaţie de înţelepţi era cunoscută sub numele de Shemsu-Hor, care înseamnă „Tovarăşii lui Horus". Misiunea lor consta în a lăsa moştenire aceste cunoştinţe generaţiilor viitoare, dar într-un mod ermetic, căci nu toată lumea putea să aibă acces la ele.

Pentru ca nedumerirea să fie şi mai mare, unele tradiţii centro-americane descriu o frăţie ermetică, dar de această dată strâns legată de culturile precolumbiene: „Tovarăşii lui Quetzalcoatl". Acea organizaţie ar fi responsabilă de construirea oraşului Teotihuacán, transmiţând astfel nişte cunoştinţe ce continuau să se perpetueze la constructorii care au moştenit această ştiinţă în America precolumbiană. În plus, există un indiciu arheologic care ne trimite la contextul temporal în care trebuie să fi fost prezenţi acei civilizatori din Lumea Nouă.

Astăzi ştim că, în Tiahuanaco, în zona rituală din Kalasasaya, se practicau anumite ritualuri legate de bolta cerească[75]. Rolul astronomic al acestui

Aceste gravuri au avut un sens ermetic de netăgăduit. Un limbaj în piatră care îşi are originea într-un trecut îndepărtat al omenirii. (Foto: Tomás Martinez)

75 Revista Ano Cern, numărul 90. (n.a.)

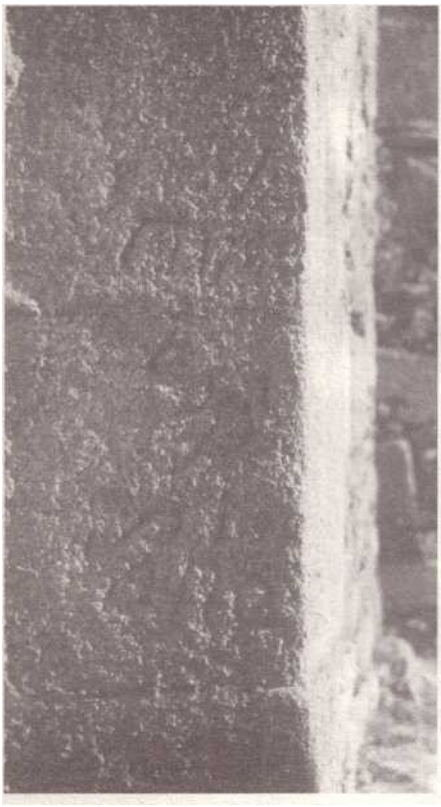

loc este evident: există în incintă două puncte de observare care semnalează solstiţiul de iarnă şi pe cel de vară. În prezent, cele două tropice sunt exact la 23° şi 30 la nord şi la sud de ecuator, dar cele două puncte ale solstiţiului din Kalasasaya scot la iveală că au fost construite atunci când tropicele se aflau situate la 23° 8 şi 4” de ecuator, adică, în jurul anului magic 10 300 î.Hr. Exact în epoca în care, după cum descriu tradiţiile centro-americane, „Tovarăşii lui Quetzalcoatl” îşi puneau în aplicare proiectul civilizator în America. Toate acestea ne conduc până într-un trecut civilizator comun al aztecilor, populaţiei maya, olmecilor, Egiptului dinastic şi al culturii megalitice.

Studiind respectivele documente, ni se dezvăluie fapte arheoastronomice noi şi captivante, care evidenţiază bogăţia inimaginabilă a cunoştinţelor tehnice şi ştiinţifice ale acelei civilizaţii. Ceea ce ne face să luăm în considerare

foarte serios posibilitatea ca, într-adevăr, multe dintre principalele manifestări arhitectonice din trecut să indice firmamentul din Era Leului, din anul 10.500 î.Hr., ca o comemorare a vreunei întâmplări extraordinare; poate chiar renaşterea civilizaţiei după un cataclism groaznic?

În acele vremuri extrem de îndepărtate, templele cambodgiene erau orientate către constelaţia Dragonului, Sfinxul către Leu şi piramidele către Orion, o constelaţie căreia, de-a lungul secolelor, numeroase civilizaţii de pe întragă planetă i-au acordat o importanţă deosebită.

Dar cel mai neobişnuit dintre toate acestea este că respectiva tradiţie de transmitere a cunoştinţelor se va perpetua în timp şi chiar există persoane care fac speculaţii – cum este cazul lui M. Moreau – cu privire la posibilitatea ca şi în prezent să existe un ordin sau o frăţie de acest gen. Cert este că ne vom întâlni din nou cu misterioşii „Tovarăşi" în Evul Mediu.

Constructorii ermetici medievali vor inaugura o nouă etapă de splendoare arhitectonică, cu referiri arheoastronomice la fel de intense precum cele exprimate de colegii lor în Antichitate. Atunci a renăscut în forţă arta sacră care a inspirat cultura egipteană sau pe cea megalitică şi care îşi va găsi cea mai meritorie traducere în arta romană sau gotică.

La fel cum s-a întâmplat la vremea sa cu Marea Piramidă, moştenitorii medievali ai acestei tradiţionale confrerii suprapun circumferinţe întregi sau parţiale şi figuri unghiulare şi drepte. Uniunea dintre pătrat şi cerc se dovedeşte, contrar aparenţelor, armonioasă.

În respectivele construcţii, de la cele mai modeste până la cele mai remarcabile, cum sunt, de pildă, catedralele, este prezent conceptul ermetic egiptean pe care templierii l-au denumit „cuadratura cercului". Aceste două figuri geometrice sunt dispune astfel încât servesc drept bază geometrică pentru alegoriile simbolice ale unui trecut îndepărtat.

Pe zidurile medievale întâlnim simboluri diverse.

Aceste „simboluri ale frăţiei”[76] păstrează relaţia directă cu petroglifele preistorice europene, deşi avem de-a face şi cu alte stiluri iconografice destul de neobişnuite. Astfel, de exemplu, găsim litere proprii iberilor, inscripţii latine, greceşti, corespondenţe ogamice[77], simboluri şi litere caracteristice altor contexte geografice şi temporale, radical diferite, cum este cazul celor din sistemul de scriere ţâţânagh[78]. În cele din urmă, această varietate simbolică apare îmbogăţită cu desene legate de stele.

Catedralele reprezintă echivalentul medieval al marilor piramide egiptene. „Tovarăşii” din Evul Mediu şi-au dat toată silinţa în construirea lor, orientându-le pe direcţia est-vesr, pentru a semnaliza astfel punctele cardinale cu cea mai mare încărcătură simbolică.

Respectivele catedrale au funcţiuni arheoastronomice demonstrabile, cum este cazul celei gotice de la Chartres, din Franţa, a cărei edificare scoate la iveală toate modelele de construcţie ale vechilor egipteni.

Catedrala de la Chartres se înalţă într-un peisaj plin de mister. Potrivit legendei, cu mult înainte ca celţii şi galii să se stabilească pe acest teritoriu, constructorii megalitici fuseseră deja acolo, edificând un dolmen şi un puţ, în acelaşi spaţiu unde se înalţă astăzi catedrala. Dolmenul avea o cameră din interiorul căreia emana energia telurică a planetei. Ca o consecinţă a acestei credinţe, de atunci, locul respectiv este considerat sacru. Ulterior, enigmaticii druizi, atraşi de energia acestui spaţiu sacru, au decis să se stabilească acolo. Problema este că, după cum indică legenda, au prezis venirea pe lume a unei fecioare care va da naştere unui prunc. Ca urmare a acestei viziuni, au realizat imaginea unei fecioare din lemn, cu un prunc aşezat pe genunchii ei. Odată cu trecerea timpului, sculptura s-a înnegrit în interiorul grotei megalitice umede, unde a rămas ascunsă mult timp. Au numit-o

76 Tehnic, denumite gliptografii. (n.a.)

77 Alfabet celtic întâlnit exclusiv în inscripţii în piatră sau lemn. (n.tr.)

78 Vechea scriere berberă, {n.tr.)

Fecioara de Sub Pământ.

În secolul al III-lea, primii creştini care au găsit-o au scos-o din grotă şi au hotărât să o adore ca pe Fecioara Neagră, începând, pentru cinstirea sa, construcţia misterioasei catedrale gotice de la Chartres. Şi spun misterioasă din mai multe motive, legate direct de cosmologie. Unul dintre ele se manifestă în timpul fiecărui solstiţiu de vară, în toate zilele, la ora amiezii, când o rază de soare traversează un geamlâc transparent şi luminează cu exactitate o ieşitură vizibilă a unei lespezi dreptunghiulare, ce se evidenţiază dintre celelalte, datorită poziţiei sale oblice. În această manifestare arhitectonică fabuloasă s-au îmbinat, cum s-a întâmplat în trecutul cel mai îndepărtat şi cu alte construcţii, trei ştiinţe: geometria, arhitectura şi astronomia. Dar mai este ceva: planul catedralei a fost proiectat conform proporţiilor proprii legii numărului de aur[79], prezent în toate marile opere arhitectonice ale umanităţii. Lungimea naosului, strana, crucile, distanţele dintre stâlpi sunt multipli ai numărului de aur, cunoscut şi ca proporţia de aur sau proporţia divină. Acea relaţie misterioasă provine dintr-o geometrie a dreptelor, descoperită de către Euclid acum mai bine de 2000 de ani, din care apare o proporţie ce mai apoi se iveşte în galaxii, în creşterea petalelor florilor, dar şi în monumentele cele mai vechi ale umanităţii. Numărul de aur se uneşte cu Universul, căci este relaţia cea mai directă între numere şi creaţie, în ansamblul său.

Pare incredibil ca pornind de la ceva atât de simplu, cum a făcut Euclid în anul 300 î.Hr., să se descopere un număr care apoi apare ascuns în plante, în galaxii, în dinamica găurilor negre, în structura microscopică a unor cristale, în cochilia melcilor, la Mona Lisa a lui Leonardo Da Vinci…

---

79 Dacă se împarte valoarea lui pi (3,1416) la 12, obţinem valoarea numerică a relaţiei existente între cerc şi pătrat, care este 0,2618. Acest rezultat ne duce direct la numărul de aur, care este rezultatul scăderii lui 1000 din 0,2618 = 0,1618. (n.a.)

Acel număr magic este cunoscut drept numărul şi modul său de obţinere este simplu.

Pornind de la orice număr, trebuie să i-l adunăm pe următorul în ordine ascendentă. De exemplu, să începem cu zero. Vom obţine o secvenţă numerică infinită, formată, logic, din numere din ce în ce mai mari:

O + 1 + 1 + 2 + 3 + 5 + 8 + 13 + 21 + 34 + 55 + 89 + 144 + 233 + 377 + 610 + 987…

Numărul şi se găseşte împărţind fiecare termen la cel anterior şi, în mod surprinzător, rezultatul acestui calcul, pe măsură ce îl realizăm între termenii ascendenţi ai secvenţei, se apropie încet-încet de un număr ale cărui zecimale sunt infinite, dând ca rezultat 1, 618033. Descoperirea acestui miracol matematic special i-o datorăm italianului Leonardo Pisano, la începutul secolului al XIII-lea, în ciuda faptului că misteriosul număr fusese deja definit cu 1500 de ani înainte, de către grecul Euclid. Pentru aceasta, Euclid a imaginat o dreaptă, apoi a creat un punct concret care să împartă dreapta în două segmente mai mici. Trebuia ca ambele segmente să aibă o proporţie concretă, care să se definească astfel: relaţia dintre segmentul mai mare şi dreaptă trebuia să fie identică cu aceea dintre segmentul mai mare şi cel mai mic, iar diviziunea celor două lungimi, independent de mărimea dreptei iniţiale, dădea naştere unui număr: numărul şi, care definea aşa-numita proporţie divină.

Catedrala de la Chartres combină o variată simbolistică a numărului de aur. Un exemplu este dreptunghiul de aur, a cărui elaborare a pornit de la două segmente a căror proporţie este fi. Alt exemplu interesant este pentagonul regulat în care se ascunde aceeaşi proporţie, de fapt, relaţia între laturile şi diagonalele lui este definită prin numărul şi, interiorul acestei figuri fiind locul unde am găsit triunghiul de aur. Pe de altă parte, când se divid dreptunghiul şi triunghiul, înăuntrul lor obţinem dreptunghiuri şi triunghiuri de aur din ce în ce mai mici, până când se configurează acelaşi motiv: o spirală logaritmică ce se regăseşte în cele mai variate

locuri din regatul natural şi la care se face trimitere în mod expres în interiorul catedralei, acolo unde îşi află refugiul un enorm labirint cu clare reminiscenţe păgâne.

Nu este vorba despre singurul exemplu care leagă, într-o manieră foarte profundă, catedralele de Cosmos şi de magia numerelor. Un altul îl avem pe drumul cosmic de la Santiago şi în frumoasa catedrală de la Compostela. Aceste exemple demonstrează continuitatea, de-a lungul mileniilor, a unei tradiţii care încearcă să unească omul cu Universul şi cu misterele sale cele mai profunde.

După ce am mers pe urma entităţilor civilizatoare din trecut şi am dovedit că acestea au existat cu adevărat – pe baza interpretării naturii şi

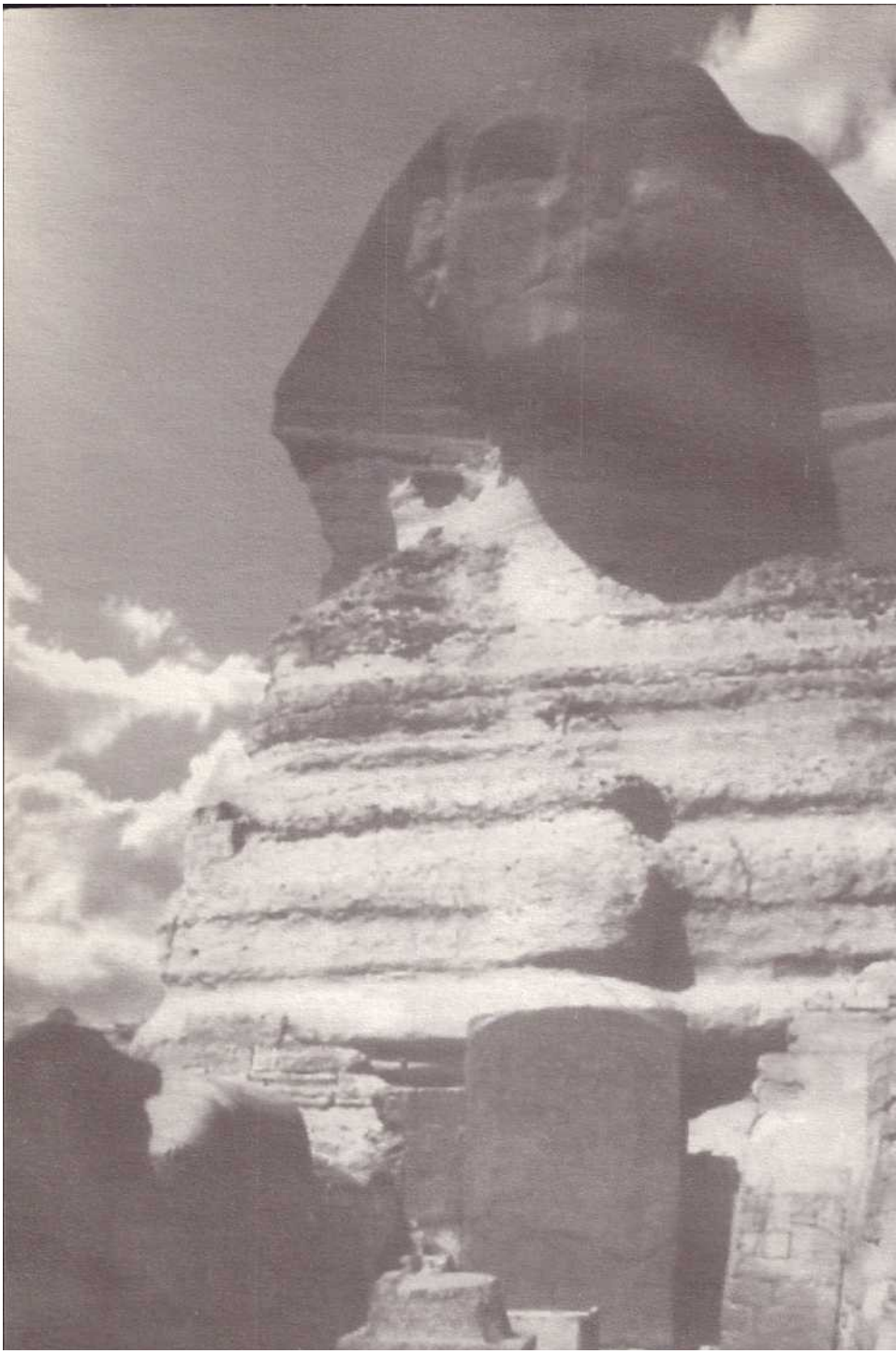

genezei lor culturale – trebuie să mai dezvoltăm anumite probleme. Dacă astfel stau lucrurile, de ce erau civilizaţiile din trecut atât de preocupate să măsoare mecanismele care cârmuiesc Universul? Exista vreun scop special? Acei „zei" din tradiţie au depus un mare efort să ne iniţieze într-o doctrină; de ce şi-au dat aşa de mult interesul să-i instruiască pe strămoşii noştri în artele de bază ale civilizaţiei?

Capitolul I I

REVELAŢIA ZEILOR

r

Potrivit mărturiilor istorice riguroase, pe data de 25 iunie 1178, asupra satelitului nostru natural s-a năpustit cu brutalitate un fragment spaţial al cărui impact a eliberat o cantitate de energie asemănătoare cu cea generată de o puternică explozie termonucleară. Secole mai târziu, pe data de 30 iunie 1908, un fragment de materie cosmică (probabil de dimensiunile unei comete) a lovit în plin o zonă nelocuită din Siberia[80], distrugând orice urmă de viaţă pe o rază de mai mulţi kilometri. Rămâne un mister faptul că, la sfârşitul lunii iunie a anului 1975, astronomii au fost martori ai unei alte bombardări cosmice masive, la suprafaţa satelitului nostru rezistent[81]. Asteroizii care s-au ciocnit de această dată de Lună călătoreau cu o viteză mai mare de 100.000 de kilometri pe oră!

În luna martie a anului 1993, Eugene şi Carolyn Shoemaker, împreună cu „vânătorul de comete" David Levy, au identificat un fragment de gheaţă murdară în adâncurile spaţiului exterior. La scurt timp după aceea,

---

80 Mă refer la localitatea siberiana Tunguska. Decenii de-a rândul, unii specialişti au încercat să demonstreze că ceea ce a căzut într-adevăr în acest loc îndepărtat au fost resturile unei nave extraterestre. în ceea ce mă priveşte, până în prezent, eu nu am văzut nimic care să susţină o supoziţie atât de riscantă. (n.a.)

81 Faptul că aceste întâmplări au loc la sfârşitul lunii iunie cred că nu se datorează întâmplării, ci vreunui mecanism ciclic cu caracter cosmic, care are nevoie de o analiză exhaustivă din partea astrofizicienilor, (n.a.)

obiectul era catalogat în arhivele de informaţii ale observatorului californian de la Monte Palomar.

Astronomii din echipă se bucurau de o mare popularitate printre colegii lor de breaslă. Cei trei descoperiseră 82 de comete, o sumă deloc de neglijat. Noul obiect de tip cometă, clasificat ca D/1993 F2, va deveni cunoscut în toată lumea sub numele de cometa Shoemaker-Levy 9. Următorul pas, după catalogare, era acela de a calcula traiectoria obiectului.

După introducerea parametrilor în calculator şi stabilirea celei care putea fi secvenţa logică a traiectoriei, astronomii şi-au dat seama că bucata de gheaţă (cu un diametru de aproximativ zece kilometri) va fi atrasă, în cele din urmă, de câmpul gravitaţional al planetei Jupiter. Presiunea excesivă exercitată asupra fragmentului de cometă a transformat obiectul în aproximativ douăzeci de bucăţi de gheaţă mai mici. Ca urmare, aceste fracţiuni au fost din nou prinse de gravitaţia Soarelui, începând încă o orbită în jurul stelei noastre. În luna martie a anului următor, un şir mortal de materie cosmică s-a năpustit pe suprafaţa gigantului gazos, cu o viteză superioară cifrei de o jumătate de milion de kilometri pe oră.

La câteva zile după spectaculosul impact, astrofizicianul David Levy îşi manifesta preocuparea prin intermediul mass-mediei. Dacă un impact cu aceste caracteristici putea avea loc pe Jupiter, nimic nu ar împiedica să se petreacă acelaşi lucru şi pe planeta noastră, într-un viitor apropiat, în termenii lui Levy însuşi, „nu este vorba să ştim DACĂ Terra va fi atinsă, ci CÂND”. Ceea ce a demonstrat acest fenomen este că Jupiter poate să captureze un obiect stelar inferior masei sale (o planetă, un asteroid etc.), să-l spulbere şi să elibereze aceste bucăţi de materie către o orbită de coliziune cu planeta noastră.

Până în urmă cu puţine decenii, credeam că Terra este un loc sigur şi stabil, în care putem să ne simţim relativ protejaţi de ameninţările Cosmosului. Din luna martie a anului 1994, perspectiva noastră s-a schimbat radical. Acum ştim că de dincolo de atmosferă ne pândesc

pericole grave, care pot ajunge să pună în primejdie continuitatea vieţii pe planeta noastră. Deceniile de observaţii şi de studiu geologic ne atrag atenţia asupra pericolelor naturale care ne pot face să dispărem de pe faţa Terrei într-o clipă. Pe lângă fenomenele catastrofale care sunt generate în interiorul planetei noastre, unde îşi contopesc forţele vulcanii uriaşi[82], există altele, cu caracter extraterestru, a căror capacitate de distrugere poate ajunge să fie absolută.

Luann Becker continuă să studieze traiectoriile de impact extraterestre, încă de la începutul anilor ’90[83]. Bazându-se pe numărul de cratere ale satelitului nostru, a calculat că cel puţin 60 de asteroizi au ajuns să intre în coliziune cu planeta noastră în ultimii 600 de milioane de ani. Inclusiv cel mai mic dintre aceste şocuri – comentează Becker – a lăsat o cicatrice cu un diametru de 95 de kilometri, provocând o explozie de o putere echivalentă cu cea rezultată din detonarea a zece miliarde de tone de

---

82 Efectele lor distructive sunt de o amploare care depăşeşte cu mult imaginaţia. Potrivit geologilor, în prezent există cel puţin un vulcan uriaş în parcul Yellowstone (Wyoming, SUA), a cărui activitate prezintă indiciile unei viitoare erupţii, relativ apropiate. Potrivit oamenilor de ştiinţă de la Societatea Geologică din Londra, acest vulcan ameninţă serios planeta noastră. Deşi a rămas inactiv în ultimii 640 000 de ani, deformarea suprafeţei scoarţei terestre şi alte indicii captate prin satelit semnalează faptul că vulcanul este încă activ. Ultima sa erupţie a acoperit cu o manta de cenuşă mare parte din nordul SUA, dând naştere unui crater cu diametrul de 84,4 kilometri şi a generat o coloană de gaze gigantică, a cărei acţiune a modificat clima planetei pentru o lungă perioadă de timp. Erupţia unui astfel de supervulcan proiectează kilometri cubi de rocă, cenuşă, praf şi dioxid de sulf în straturile înalte ale atmosferei, unde blochează radiaţia solară, fapt care face ca temperaturile să scadă, la scară globală, producându-se un soi de iarnă nucleară. Consecinţele unei explozii ar provoca o convulsie internaţională cu efecte imprevizibile. După câteva zile, mii de tone de material vulcanic ar fi lansate în atmosferă, garantând un colaps climatic care ne va duce în câteva săptămâni la o nouă glaciaţiune. (n.a.)

83 în anul 2001, i-a fost acordată Medalia pentru Serviciu Antarctic a Fundaţiei Naţionale pentru Ştiinţă din SUA, pentru activitatea sa în campaniile de culegere de meteoriţi din Antarctica, (n.a.)

trinitrotoluen[84]. În ultima vreme, se înregistrează noi trasee de impacturi cosmice importante.

Nu doar geologii găsesc vestigii ale coliziunilor, registrele fosile studiate de către paleontologi au confirmat existenţa unor indicii indirecte care confirmă cel puţin trei dintre cele cinci mari extincţii recunoscute până acum. Este cazul impactului care a pustiit Terra acum 250.000 de ani, anihilând 90% dintre speciile de atunci. Alte lovituri meteorice au fost responsabile de extincţii în masă ceva „mai uşoare" (puţin peste 50% dintre specii dispărute). Extincţia cea mai cunoscută în rândul opiniei publice s-a întâmplat acum circa 65 de milioane de ani şi, după câte se pare, a fost dus la dispariţia definitivă a dinozaurilor.

În anul 1980, o echipă de la Universitatea Berkeley din California a găsit prima indicaţie geologică legată de această extincţie în masă. Deţinătorul Premiului Nobel pentru Fizică, doctorul Luis Alvarez şi fiul său, geologul William Alvarez, au făcut cunoscute lumii rezultatele cercetărilor lor dintr-un strat de argilă situat în apropierea localităţii Gubbio, în Italia.

Oamenii de ştiinţă au detectat o concentraţie neobişnuită de iridiu, element a cărui prezenţă în rocile terestre este foarte ciudată. Dar nu la fel se întâmplă în cazul meteoriţilor, în care iridiul este elementul cel mai frecvent.

Echipa de la Berkeley a calculat că rezultatele măsurătorilor de iridiu nu puteau fi explicate prin cantitatea medie zilnică de praf cosmic depozitată. Cercetând acest fapt, au ajuns la concluzia că era vorba despre resturi depozitate în urma exploziei produse de un meteorit care a lovit Terra exact acum 65 de milioane de ani, vechime pe care o avea mostra de argilă studiată: o mostră cretacică, contemporană cu era marilor saurieni.

Cu timpul, s-au găsit împrăştiate prin toată lumea mai mult de o sută de zăcăminte cretacice, având niveluri excesive de iridiu. În plus, s-au descoperit trei trasee

84 BECKER, Luann - Investigación & Ciencia, p. 17. (n.a.)

adiţionale de impact extraterestru: deformările bruşte pe care le prezentau rocile terestre, cuarţul cu urme neîndoielnice de şocuri violente şi concentraţiile extrem de ridicate de funingine. La începutul anilor ’80, au fost făcute descoperiri remarcabile pe această linie. Jan Smit, I 48 de la Universitatea Liberă din Amsterdam, a descoperit picături microscopice de sticlă (microsfere), consecinţă directă a răcirii rapide a rocii topite, care, după explozie, a fost aruncată în atmosfera înaltă în momentul şocului meteoric.

Unicele forţe capabile să deformeze cuarţul sunt erupţiile vulcanice şi impactul meteoriţilor. Într-adevăr, cuarţul este un material foarte stabil şi cu rezistenţă mare la presiuni şi la temperaturi extreme, cu care, pe de altă parte, este obişnuit. Acest material se întâlneşte din abundenţă în profunzimea scoarţei terestre. Vulcanologii au scos la lumină mostre geologice fracturate în granulele de cuarţ, dar, şi aici urmează cel mai important aspect, doar într-o singură direcţie, nu în multiple direcţii, cum apărea în exemplarele afectate de explozia meteorică.

În anul 1980, specialiştii au detectat niveluri extrem de ridicate de cenuşă şi de funingine, produse de miile de incendii pe care le-a provocat impactul. În sfârşit, proba incontestabilă nu a întârziat să apară. Tony Camargo şi Glen Penfield, de la compania naţională mexicană de petrol PEMEX, au descoperit din întâmplare – în timp ce făceau o prospecţiune de rutină – o enormă structură circulară pe fundul Golfului Mexic. Aceasta s-a dovedit a fi proba definitivă a extincţiei dinozaurilor: un crater adânc, cu un diametru de 180 de kilometri.

După cum semnala foarte bine Luann Becker, „descoperirea unui adevărat crater de impact a marcat un punct critic în căutarea cauzelor perturbărilor climatice extreme şi a extincţiilor în masă; le-a îndepărtat de izvoarele terestre, precum vulcanismul, şi le-a orientat către episoadele unice şi catastrofice”[85]. Atât vulcanii cât

85 BECKER, Luann — „Impactos Repetidos“ („Impacturi repetate“), Investigación y Ciencia, Mayo, 2001, p. 18. (n.a.)

şi impactul cosmic împing către atmosferă uriaşe cantităţi de material toxic (cenuşă, dioxid de carbon, sulf…), care au consecinţe negative asupra ecosistemului global, declanşând schimbări bruşte ale climei şi degradarea violentă a mediului înconjurător.

În timp ce eliberarea instantanee de substanţe nocive, proprie unui impact, poate contribui la eliminarea lentă a speciilor biologice în câteva mii de ani, vulcanismul la scară mare continuă să arunce elementele toxice de-a lungul nu doar a mii, ci a milioane de ani şi îşi prelungeşte efectele dăunătoare asupra fiinţelor vii, atât vegetale, cât şi animale. Deşi schimbarea climatică indusă de vulcanism a contribuit la dispariţia anumitor specii, viaţa era în fază de regenerare înainte ca activitatea proprie unui vulcan să înceteze, ceea ce face mai posibilă teoria şocului meteoric.

Odată ce se ştie că impacturile extraterestre pot avea loc, şi de fapt 149 ştim că s-au şi petrecut, legendele privitoare la potopul universal la care –

fac referire toate culturile planetei ar putea descrie textual o inundaţie absolut reală la scară globală.

Pare foarte greu de acceptat, din punct de vedere geologic, teoria unei inundaţii la scară planetară1; totuşi, de când ştim care ar fi efectele fizice generate de un impact cosmic la suprafaţa planetei noastre, deja acea apreciere tradiţională nu mai pare imposibilă.

Dat fiind că 71% din suprafaţa terestră este acoperită de oceane, cel mai probabil, din punct de vedere statistic, este ca un obiect sortit să se ciocnească de Terra să o facă în oricare dintre oceanele noastre2.

Simulările pe calculator nu lasă loc de dubii: consecinţa unui impact în zona oceanică ar fi eliberarea unei cantităţi de energie atât de puternice, încât s-ar forma un val gigantic circular – cunoscut sub numele de tsunami – cu o capacitate distructivă inimaginabilă. Acest val ar călători cu viteze de peste 640 de kilometri pe oră, ducând cu el tot ce ar întâlni în cale şi, literalmente, inundând temporar3 mare parte din planetă. Apoi, pe măsură ce apele s-ar retrage în gaura provocată de impact,

s-ar forma un al doilea val gigantic, având, cu aproximaţie, 60% din energia celui anterior4.

1 Printre altele, deoarece nu există cantitatea de apă suficientă pentru a inunda întreaga planetă. (*n.a.*)

2 Totuşi, sateliţii de observaţii geologice ne-au adus probe ale impacturilor cu obiecte extraterestre din epoci îndepărtate. În timpul anului 1994, Spaceborne Imaging Radar a surprins urmele dramatice a doua cratere apropiate, în Aoronga, la nord de Ciad. Geologul Adriana Ocampo, de la NASA, a comentat în acest sens: „Craterele de la Aoronga reprezintă doar cel de-a doilea lanţ de cratere mari, cunoscute pe Terra, care, aparent, s-au format din cauza ruperii înainte de impact a unei comete mari sau a unui asteroid. Fragmentele sunt de mărimi foarte asemănătoare, mai puţin de un kilometru şi jumătate în diametru, la fel ca şi craterele, ce au diametrele de 11 şi, respectiv, 12 kilometri". Acest geolog este convins că respectivele impacturi cu obiecte extraterestre datează de cel puţin 360 de milioane de ani. O eră în care fosilele ne indică un regres biologic apropiat de extincţie: „Impacturile din Ciad nu sunt suficient de mari pentru a cauza extincţia, dar se poate să fi contribuit la ea". (n.a.)

3 În funcţie de anvergura impactului, tsunamiurile provoacă revărsări de ape ce pot avea o adâncime mai mică sau mai mare. În cazul unui impact multiplu, ar putea, într-adevăr, să inunde întragă planetă timp de mai multe zile. (*n.a.*)

4 Catastrofa iniţială s-ar împărţi în patru faze:

1. Explozia provocată de impact ar proiecta mii de kilometri cubi de resturi, dintre care o cantitate enormă ar ajunge pe orbită cu o viteză de cincizeci de ori mai mare decât cea a sunetului.

2. Timp de mai multe luni, cerul ar fi opacizat şi luminii i-ar fi greu să ajungă la suprafaţa planetei. În acelaşi timp, materialele proiectate de explozie s-ar mişca prin atmosferă şi temperaturile s-ar menţine sub minime

(concret, cu mult sub punctul de îngheţ).

A sosit momentul să luăm în considerare posibilitatea că ar putea exista un sâmbure de adevăr în vechile legende populare cu privire la potop.

TEMPLIERI, MASONI ŞI *CARTEA LUI ENOH*

Aceste povestiri s-au păstrat pe durata unor perioade de timp extrem de lungi, prin intermediul tradiţiei orale a popoarelor antice, ajungând până la noi prin mituri şi legende.

De când britanicul James Bruce (1730 – 1794), întemeietorul studiilor etiopiene, a descoperit primele exemplare din *Cartea lui Enoh*, a continuat să se profdeze o relaţie neliniştitoare între francmasonii englezi, povestea Potopului universal şi cartea profetului. În mod surprinzător, implicaţiile acestui manuscris au depăşit, după cum vom vedea în continuare, frontierele mitului pentru a se instala în domeniul istoriei1.

După cum semnalează foarte bine Robert Lomas şi Cristopher Knight, în cartea lor, *Cheia lui Hiram*, povestea unei distrugeri masive apropiate de extincţie face parte din ritualul antic al organizării masonice; totuşi, acest ritual a suferit o transformare lentă de-a lungul ultimilor trei sute de ani, chiar din partea francmasonilor englezi. Din fericire, aceste modificări n-au ajuns să afecteze nucleul respectivelor ritualuri. Se pare că, „înainte de a fi cenzurate în mod deliberat chiar de către francmasoni, în secolele al XVIII-lea şi al XIX-lea, ritualurile superioare ale francmasoneriei menţionau clar că păstrau cunoaşterea neştiută de nimeni a preoţimii iudaice, care era deja veche în vremea regelui David şi a regelui Solomon” 2. Acele rituri masonice de tradiţie orală – ca aproape toate tradiţiile Antichităţii – adună referiri la Potopul universal şi la existenţa în trecut a unei entităţi destinate păstrării tradiţiilor verbale despre Noe.[86]

De asemenea, este evocată existenţa unei civilizaţii

86 Cutremure de pământ, care pot atinge o magnitudine de un milion de ori mai mare decât cea înregistrată de seismografele noastre, îşi propagă efectele devastatoare pe tot globul.

anterioare întâmplărilor catastrofice, posesoare a cunoştinţelor care formează stâlpii unei culturi avansate[87] din punct de vedere tehnologic şi ştiinţific. Dintre personalităţile care sunt menţionate în liste, se remarcă, datorită legăturii sale cu subiectul pe care îl tratăm, figura lui Enoh, cel amintit anterior, în tradiţia masonică, se relatează viaţa sa şi contactul său cu Uriel, o fiinţă „angelică”, ce i-a arătat căile pe care să le urmeze, cu scopul de a salva secretele civilizaţiei de un cataclism global. Privită astfel, *Cartea lui Enoh* ar putea fi considerată ca foarte asemănătoare unei cărţi de instrucţiuni destinate păstrării celei mai sublime cunoaşteri a speciei noastre.

După cum am precizat deja, unele părţi din carte sunt susceptibile de interpretări astroarheologice controversate. În text se vorbeşte despre un grup restrâns de entităţi (Supraveghetorii sau îngerii) care interacţionează cu Enoh şi cu nativii din mediul său cultural. De asemenea, găsim referiri la alt tip de entităţi: Giganţii, descendenţi direcţi ai Supraveghetorilor, care aveau o natură dublă (umană şi divină). În mod curios, la aceşti Giganţi vedem că se face referire în mitologiile de pe toată planeta, inclusiv, bineînţeles, în Biblie. Ne amintim celebra poveste a înfruntării dintre David şi uriaşul Goliat. Totuşi, *Manuscrisele de la Marea Moartă* au fost acelea care ne-au oferit cea mai amplă relatare pe care o cunoaştem până în prezent despre aceşti indivizi

---

Rezultatul acestei convulsii planetare ar fi dezolant şi ar trebui să treacă mult timp până când consecinţele s-ar atenua. (n.a.)

Mulţi francmasoni englezi credeau că legătura cu Enoh nu prezenta nici o importanţă. Ei bine, se înşelau. Povestea lui Enoh şi a Potopului universal au o mare importanţă simbolică în ritualurile masonice şi în ele se ascund indicii referitoare la civilizatori, (n.a.)

LOMAS, Robert & CRISTOPHER, K. - Sahadores del Diluvio (Visători ai Potopului), Madrid, Oberon, 2000, p. 36. (n.a.)

87 Potrivit francmasonilor, unul dintre cei mai remarcabili membri ai acelei civili- 152 zaţii era Tubal-Cain, cel care a inventat agricultura şi brăzdarul de plug. (n.a.)

mitici. Într-o parte din *Cartea lui Enoh*, cunoscută sub numele de *Cartea Giganţilor*, găsim trei referiri deosebit de semnificative. Pe de o parte, ni se spune că Giganţii deţineau o cunoaştere secretă şi că îi supravegheau îndeaproape pe oameni. De asemenea, ni se spune că au experimentat încrucişări genetice împotriva naturii. Neliniştea îi va cuprinde însă pe Giganţi, atunci când aceştia vor afla că urmează să aibă loc un potop universal pe care nici măcar ei nu-l vor putea evita[88][89].

Mulţi arheoastronomi au convingerea că aceste fiinţe sunt de origine extraterestră. Personal, după cum avansează cercetările mele de teren, sunt convins că aceste fiinţe descrise în *Cartea lui Enoh*, departe de a fi extratereştri, sunt în realitate fiinţe umane, succesori ai unei culturi care moştenise cunoştinţele de la o civilizaţie avansată, victimă a capriciilor distructive manifestate de natură. Contemporanii lui Enoh au ştiut probabil de la început că Supraveghetorii erau la fel de umani ca şi ei, dar cunoştinţele şi puterile lor neobişnuite îi făceau egalii zeilor. Timpul şi tradiţia vor sfârşi prin a-i încadra în domeniul divinului3.

Manuscrisele masonice care fac referire la Enoh sunt textele lui Iñigo Jones şi Wood. Ambii acordă o mare importanţă popoarelor de dinainte de Potop şi descriu stăpânirea temeinică de către aceştia a *trivium*-ului şi a *quadrivium*-ului1. În aceste scrieri este insinuată existenţa unei civilizaţii avansate, în vremurile antediluviene. Ideea se poate întrevedea în texte atunci când se afirmă că, după potop, egiptenii au găsit nişte stâlpi secreţi care conţineau cheile ştiinţifice ale acelei civilizaţii apuse. Respectivele cunoştinţe antice au servit ca bază pentru puternica civilizaţie egipteană, care, secole după aceea, va uimi lumea cu fabuloasele sale monumente. Manuscrisele

88 In mod bizar, ni se spune că cel care relatează aceste întâmplări este un anume Ghilgameş. (n.a.)

89 Dintre toate temele tratate în manuscris, ne interesează, în special, datele astronomice, pe care un „înger“ i le-a transmis lui Enoh, şi descrierea unui grup de entităţi

masonice par să constate realitatea istorică a reprezentanţilor *Shemsu-Hor*!

Anumite ritualuri francmasonice, nefolosite în prezent, modifică legenda stâlpilor. Astfel, în unele dintre respectivele documente ni se spune că făuritorul acestor stâlpi a fost Enoh; în alte versiuni, stâlpii au fost descoperiţi în urmă cu mai bine de 3.000 de ani, atunci când i-au dezgropat nişte zidari care lucrau la Templul lui Solomon. Robert Lomas şi Cristopher Knight afirmă că „vechile rânduieli ale Ritului Scoţian Antic spun că marii sacerdoţi din Ierusalim, supravieţuitori ai distrugerii oraşului în anul 70 î.Hr., s-au aflat la originea familiilor europene, care după mii de ani au format Ordinul Templierilor”. Poate că acea cunoaştere atât de detaliată provine de la respectivele familii sau din sulurile de la Qumran pe care templierii le-au dezgropat atunci când au excavat sub muntele templului din Ierusalim, între anii 1118 şi 1128 (Lomas & Cristopher, p. 43). În mod paradoxal, templierii au fost foarte implicaţi în Etiopia, în special de-a lungul secolului al XIII-lea. Există posibilitatea ca aceştia să fi găsit lucrarea şi chiar să fi reuşit să o folosească în ceremonialurile lor. În acest caz, riturile francmasonice şi-ar avea geneza la cavalerii templieri care au servit la un moment dat drept intermediari cu iudaismul prerabinic. Dacă este aşa, am putea afirma că francmasoneria este un cult enohian.

Legitimitatea *Cărţii lui Enoh* este susţinută de o serie de probe arheologice. Descoperirea altor nouă copii ale textului în *Manuscrisele de la Marea* Moartă2 îi garantează autenticitatea, căci informaţia astronomică pe care o conţine era deja cunoscută cu mult înainte, de către francmasonii englezi.

numite Supraveghetori, care s-au împreunat cu femeile, acestea, la rândul lor, dând naştere Giganţilor. (*n.a.*)

1 Cele şapte ştiinţe necesare pentru a înţelege Cosmosul sunt: gramatica, retorica, logica, aritmetica, geometria, muzica şi astronomia, (*n.a.*)

2 Informaţia astronomică pe care o conţine cartea datează, cel puţin, din anul 200 î.Hr. (*n.a.*)

În plus, povestea masonică a lui Enoh exista deja cu mult înainte ca misterioasa carte să fie descoperită de către James Bruce[90].

Conţinutul *Cărţii lui Enoh* este structurat astfel:

— Primele cinci capitole ale manuscrisului reprezintă ecoul unui soi de judecată finală, în care Dumnezeu coboară în lume înconjurat de îngeri păzitori.

— Următoarele 11 capitole reprezintă ecoul „căderii îngerilor renegaţi”[91] care se împreunează cu fiicele oamenilor, încălcând astfel poruncile lui Dumnezeu. În această parte a cărţii se face o referire clară la munca de instruire a unor Supraveghetori.

— De la capitolul 17 până la 36, se relatează călătoriile lui Enoh prin alte lumi şi sfere ale bolţii cereşti.

— De la capitolul 37 până la 71, Enoh adună o serie de parabole pentru învăţătura generaţiilor viitoare.

— De la capitolul 72 până la 82, se adună informaţii cu caracter astronomic, legate de orbitele corpurilor cereşti etc.

— Ultimele capitole sunt dedicate conversaţiilor pe care Enoh le are cu fiul său, Matusalem, în care se vorbeşte despre venirea unui Potop universal. Partea finală este dedicată felului în care Enoh este smuls de ceruri într-un car de foc.

După cum vom avea ocazia să demonstrăm în continuare, *Cartea lui Enoh* conţine în paginile sale informaţii valoroase şi, într-un anume fel, pare un text alegoric; de aceea, surprinde episodul straniu al urcării la cer a lui Enoh, într-un car de foc[92]. În cartea slavă a lui

---

90 Nimeni din afara Etiopiei nu a ştiut despre existenţa reală a Cărţii lui Enoh, timp de mai bine de 2000 de ani; în ciuda acestui fapt, francmasonii cunoşteau deja multe dintre poveştile aflate în carte. (n.a.)

91 Probabil, o referire la Supraveghetori, (n.a.)

92 Deşi este clară părerea noastră legată de zeii civilizatori din tradiţiile antice, nu 154 excludem opiniile arheoastronomilor care văd

Enoh, acesta ne descrie cum a intrat în contact cu Supraveghetorii[93]:

PAZNICI DIN CER

„Când am împlinit 365 de ani, mă aflam singur în casa mea, într-o zi din luna a doua... Şi mi-au apărut doi bărbaţi de statură mare (se referă la statura lor remarcabilă, motiv pentru care erau identificaţi şi cu descendenţii Giganţilor). Chipurile lor străluceau precum Soarele, iar ochii lor erau precum nişte torţe arzând; din gurile lor ieşeau flăcări; veşmintele şi vocile lor erau magnifice, iar braţele, ca aripile aurite. S-au apropiat de căpătâiul patului meu şi m-au strigat pe nume. Eu m-am trezit din vis şi m-am ridicat în picioare; apoi m-am plecat în faţa lor, cu chipul pălind de groază. Atunci, cei doi bărbaţi (observaţi că niciodată nu-i numeşte îngeri) mi-au vorbit şi cuvintele lor au fost acestea: Linişteşte-te, Enoh, nu te teme! Pentru că Domnul ne trimite să te vedem şi chiar astăzi vei fi cu noi în ceruri. Cheamă-i pe fiii tăi şi pe servitorii tăi şi învaţă-i ce să facă în casă. Nimeni nu va trebui să iasă în căutarea ta, până când Domnul te va aduce din nou lângă ai tăi...”

Cartea lui Enoh ne povesteşte că înaintea Potopului a existat o civilizaţie avansată, care a păcătuit în momentul în care femeile au rămas însărcinate cu două sute de Giganţi:

Aceia şi toţi ceilalţi care mergeau cu ei au luat femei; fiecare şi-a ales-o pe a sa şi au început... să păcătuiască cu ele... Şi ele au rămas grele şi au adus pe lume nişte giganţi de trei sute de coţi înălţime. După ce le-au cunoscut pe fiicele oamenilor, au locuit cu ele... Ele au născut giganţi şi pământul s-a umplut de sânge şi de dreptatea Domnului”.

De asemenea, textul reprezintă ecoul

în această înălţare la ceruri prezenţa figurativă a unei tehnologii aeronautice reale. Este greu de crezut că acest episod reprezintă cea mai simplă utilizare figurativă a limbajului; poate că ar trebui îăsată o poartă deschisă către acest gen de interpretări mai îndrăzneţe, (n.a.)

93 Versiunea slavă conţine referiri care nu se găsesc în cea abisiniană. (n.a.)

Supraveghetorilor instructori care i-au învăţat pe oameni secretele ascunse ale naturii:

„Azazel i-a învăţat pe oameni cum să facă spada, cuţitul, scutul, platoşa şi le-a arătat metalele pământului şi arta de a le lucra, şi a brăţărilor şi a ornamentelor, şi folosirea antimoniului, şi a înfrumuseţării pleoapelor, şi a tot felul de pietre scumpe, a tuturor vopselelor cunoscute (...) Samyaza i-a învăţat descântecele şi recoltarea de tuberculi; Armers, formulele pentru combaterea descântecelor; Barachel, observarea stelelor; Kokabeel, astrologia şi constelaţiile; Iezechiel, mişcarea norilor; Arakiel, semnalele Pământului; Shamsiel, semnalele Soarelui, şi Sariel, cursul Lunii..."

Enoh a fost luat într-un loc unde a fost instruit de către Supraveghetori. Din analiza *Cărţii mersului luminătorilor cereşti*[94] se deduce că învăţăturile astronomice primite au avut nevoie de ajutorul observatoarelor megalitice. Să comentăm următorul citat:

„Aceasta este prima lege a luminătorilor: Soarele îşi are răsăritul în porţile de est ale cerului şi apusul în porţile de vest ale cerului. Şi am văzut şase porţi prin care Soarele se ridică şi şase porţi prin care Soarele coboară şi Luna se ridică şi coboară prin aceste porţi şi călăuzitorilor stelelor şi stelele însele: şase în est şi şase în vest şi toate urmând una după cealaltă, exact în ordinea corespunzătoare; de asemenea, multe ferestre la stânga şi la dreapta acestor porţi..."

Este clar că porţile reprezintă construcţia megalitică tipică a unei lespezi care se odihneşte peste alte două verticale, în timp ce ferestrele sunt spaţiile existente, de exemplu, între un menhir şi celălalt. Enoh ne explică felul în care se fac calcule astronomice cu megaliţii. Ca urmare, Supraveghetorii proveneau probabil din cultura creatoare a acestei manifestări arheologice. Enoh va cunoaşte mesajul cataclismului care se apropie:

---

94 Scrisă, împreună cu Cartea lui Enoh, în jurul anului 2000 î.Hr., în comunitatea Qumran. Până în acel moment, a supravieţuit în tradiţia orală din anul 3150 î.Hr. O dată-cheie, după cum vom vedea, (n.a.)

„… marea judecată în care Era îi va mistui pe Supraveghetori şi pe cei fără Dumnezeu, şi, cu siguranţă, totul va fi mistuit”.

Ni se povesteşte momentul în care Enoh este înălţat de către misterioşii Supraveghetori:

„Şi m-au ridicat într-un loc cu întuneric şi pe un munte al cărui vârf atingea cerurile. Şi am văzut locurile luminătorilor şi comorile stelelor şi tronul (…) din cer au coborât fiinţe care erau ca bărbaţii albi şi patru dintre ele au venit în acel loc şi trei cu ele. Acelea trei (…) m-au apucat de mână şi m-au dus sus (…) şi m-au ridicat în înălţimi şi mi-au arătat un turn ridicat pe Terra şi toate colinele erau mai joase. Şi unul mi-a spus: «Rămâi aici până vezi tot ce se va întâmpla»”. Ulterior, ni se descrie un comentariu şocant şi consecinţele sale funeste: „Am văzut într-o viziune cum cerul se prăbuşea şi cum nu se mai susţinea şi cădea peste Pământ. Şi când a căzut peste Pământ şi cum Pământul era înghiţit de un mare hău şi munţii se prăbuşeau…”

Totuşi, *Cartea lui Enoh* cuprinde viziunea unui impact multiplu, provocator al unui potop anterior. Este vorba despre descrierea fără greşeală a căderii pe suprafaţa terestră a celor şapte fragmente de cometă:

„Am văzut cele şapte stele ca munţi mari arzând şi, când m-am întrebat privindu-le, îngerul a spus către mine: «Acesta este sfârşitul cerului şi al Pământului; o temniţă pentru stele şi oaspeţii cerului şi stelele care trec prin foc sunt acelea care au nesocotit poruncile Domnului la începutul căderii lor, căci nu au fost în momentul cerut (…)» Şi atunci am văzut şapte stele din cer aruncate împreună, ca munţi mari arzând (…)”.

De asemenea, suntem informaţi despre numărul Giganţilor care au dispărut în acest prim potop, al cărui ecou este *Cartea Lui Enoh*.

„Şi potopul Domnului s-a abătut asupra Pământului şi a distrus întreaga viaţă şi pe cei 4 090.000 Giganţi, iar apele au urcat cu 15 coţi peste cel mai semeţ dintre munţi”.

Cronicile lui Enoh clarifică numeroase lucruri; pe de o parte, justifică denumirea pe care o primesc în text Supraveghetorii; la urma urmelor, exact asta erau, Supraveghetori ai Cerului, astronomi care cunoşteau modul de a prevedea catastrofele cosmice; motiv pentru care construiau observatoare megalitice şi îi învăţau pe alţii să le construiască şi să le folosească; unul dintre aceşti discipoli privilegiaţi a fost Enoh. De asemenea, am înţeles interesul pe care-l aveau de a-i instrui pe oameni în diverse domenii. Dacă un cataclism urma să distrugă într-o clipă culturile avansate de pe planetă, interesul lor era să păstreze diferitele părţi constitutive ale înţelepciunii ştiinţifice şi culturale în minţile câtorva aleşi.

Privind lucrurile din această perspectivă, „ivirea spontană" a civilizaţiei în Orientul Apropiat îşi are cea mai apropiată explicaţie în existenţa unui grup restrâns de indivizi instruiţi în „ştiinţa zeilor". Graţie lor şi descendenţilor lor, civilizaţia, personificată în acest caz de sumerieni, va reapărea relativ repede. Spiritul Giganţilor va renaşte[95]. Acum ne rămâne doar să confirmăm din punct de vedere ştiinţific impacturile descrise de către Enoh.

DOVEZI ALE CATACLISMELOR

La sfârşitul anilor '90, un cuplu de oameni de ştiinţă entuziaşti au afirmat că au găsit probe ale unui devastator impact al unor asteroizi cu planeta noastră, în Holocen. Dar ce a atras cel mai mult atenţia colegilor lor de la Institutul Geologic al Universităţii din Viena a fost legătura pe care familia Tollmann (aşa se numea cuplul de geologi) a stabilit-o cu legenda lui Enoh, referitoare la cele şapte stele care s-au năpustit asupra Terrei precum munţi mari de foc.

---

95 Recent, o echipă de arheologi a descoperit în chiar centrul Chinei rămăşiţele unei mumii cu o înălţime de 1,95 metri. Resturile acestui om „gigantic" au fost analizate de către specialişti şi, în mod surprinzător, s-a descoperit că trăsăturile sale sunt complet occidentale, europene. în plus, veşmintele sale sunt identice cu cele confecţionate în Scoţia megalitică, (n.a.)

Primele urme ale impactului s-au găsit în anul 1970, în interiorul lemnului fosilizat din Australia. Începând de atunci, familia Tollmann a căutat fără încetare dovezi ale impactului multiplu în straturi sedimentare din oceanele planetei. Indiciile descoperite de perechea de geologi nu lasă loc dubiilor. S-au găsit resturi de cristale de cuarţ sparte, granule de fiernichel-siliciu metamorfozate, roci deformate[96], microsfere, iridiu având concentraţii ridicate, molecule de carbon de origine extraterestră[97] şi cantităţi semnificative de vegetaţie transformată în cenuşă şi în funingine. Registrele dendrocronologice1 denotă neregularităţi radiocarbonice2 cu aproximativ 10 milioane de ani în urmă. Dar geologii au găsit mai multe probe de impact. După cum am arătat înainte, după explozia generată de şocul meteoric, se produce o creştere impresionantă a nivelurilor de dioxid de carbon (cunoscutul efect de seră), care este absorbit într-o proporţie considerabilă. Ei bine, studierea resturilor de polen găsite în diversele straturi sedimentare a demonstrat că cel puţin în două ocazii recente din punct de vedere geologic – anii 7640 î.Hr. şi 3150 î.Hr. – planeta noastră a străbătut o perioadă de climă caldă, în care temperatura mării depăşea cele patru grade centigrade, faţă de temperatura anterioară coliziunii cosmice3. De asemenea, s-au găsit resturi de cochilii nu foarte vechi pe vârful lanţurilor muntoase, la nord de Ţara Galilor, la altitudini care depăşesc 400 de metri; ceea ce demonstrează că într-un moment recent din istoria noastră geologică, această zonă a fost acoperită temporar de ape, retrase apoi de impactul cosmic. Prospecţiunile efectuate de alte echipe de geologi în nucleele de gheaţă luate de pe toată planeta sunt categorice: registrele de acid azotic marchează două

---

96 Undele de şoc sunt captate în rocă sub formă de conuri de fractură, (n.a.)

97 Această urmă primeşte numele de Fulleren extraterestru. Este vorba despre molecule dispuse sub forma unei colivii, care reţin gaze în interiorul lor. Sunt adevăraţi călători spaţiali, prinşi în interiorul meteoriţilor care apoi cad pe Terra, (n.a.)

maxime: în 7640 î.Hr. şi în 3150 î.Hr. Două momente critice în istoria Terrei, făcute cunoscute de către Enoh în cronicile sale. Confirmarea că potopuri universale sunt posibile.

În anul 7640 î.Hr., planeta era scufundată într-o Eră Glaciară. De aceea, dacă ar fi existat o civilizaţie avansată, trebuie să fi fost situată undeva în regiunile ecuatoriale. Spaţiu geografic amplu, în care se concentrau majoritatea nucleelor demografice umane4. În acest context, o bucată de gheaţă ajunge în apropierea sistemului nostru solar şi în călătoria sa – ca şi în cazul cometei Shoemaker-Levy – se sparge în şapte bucăţi care vor sfârşi prin a se izbi de diverse zone ale planetei. Impactul brutal a făcut.

1 Dendrocronologia este o ştiinţă relativ tânără, al cărei obiect este datarea prin intermediul inelelor arborilor. Datarea dendrocronologică s-a utilizat pentru a calibra determinările cu radiocarbon. În *a*)

1 Când un meteorit se loveşte de suprafaţa terestră, se pierde o cantitate semnificativă din stratul de ozon, ceea ce permite intrarea unei cantităţi mai mari de radiaţie ultravioletă, aceasta se repercutează direct în creşterea producţiei de carbon 14. După cum se ştie, acest element este folosit de către arheologi şi geologi pentru a data mostre vechi, ceea ce face indispensabilă cunoaşterea acestor creşteri în curbele de calibrare dacă dorim să ştim datarea corectă a mostrelor analizate, *în.a.*)

3 Gheţurile s-au topit, nivelul mării a crescut şi Pământul a căpătat un aspect

I 58 nou îna)

4 în acel moment al istoriei geologice a Terrei, nordul Africii, Sahara algeriană (să ne amintim zidurile rupestre de la Tassili) sau Egiptul prezentau un aspect foarte diferit de cel actual. Departe de a fi ţări deşertice, erau teritorii fertile, cu o mare bogăţie de floră şi de faună, *în.a.*)

literalmente, ca Pământul să se cutremure şi chiar a provocat o schimbare a polarităţii acestuia. Încă nu se cunosc mecanismele acestui fenomen, dar se ştie de intrarea unui meteorit în atmosfera noastră şi coliziunea sa

ulterioară imprimă acest tip de urmă geologică.

Din nefericire, consecinţele genetice pot fi devastatoare, deşi au putut să contribuie şi în mod pozitiv la schimbările evolutive ale fiinţelor vii.

Atunci când câmpul magnetic variază, şi până în prezent geologii au înregistrat patru inversări de polaritate, acesta tinde să se diminueze încet până la dispariţia temporară. Cu activitate zero, Terra este supusă particulelor de energie înaltă provenind de la Soare, ceea ce generează mutaţii genetice în ADN-ul fiinţelor. Să nu uităm că acest câmp magnetic terestru acţionează ca scut protector al vieţii, respingând energiile nocive, totuşi, şi din motive pe care evoluţioniştii nu reuşesc să le înţeleagă, acest fapt a contribuit la mutaţia vertiginoasă şi corectă a unor specii animale.

Este evident că acea cometă din Potopul lui Enoh s-a ciocnit de Terra în anul 3150 î.Hr. De o amplitudine mai mică, coliziunea trebuie să se fi produs în aria geografică al Mediteranei. Pare curios că civilizaţia maya, la mii de kilometri distanţă de mediul de influenţă a lui Enoh, a determinat începutul calendarului lor în anul 3113 î.Hr. Care să fie explicaţia?

Decizia respectivă a populaţiei maya ascunde oare vreo legătură cu impactul lui Enoh? Deşi există o diferenţă de 37 de ani între cele două date, poate că s-a produs vreo efemeridă cosmică anterioară impactului cometei. De câţiva ani, se ştie că civilizaţia maya a ales această dată deoarece se pare că Venus a strălucit peste măsură pe firmament (întâmplare pe care au botezat-o „naşterea lui Venus”).

După cum am arătat înainte, încă nu se cunosc mecanismele care induc schimbarea de polaritate a planetei noastre; totuşi, se ştie că în acel context a început să fie generată inversiunea magnetică[98]. Cercetătorul Maurice M. Cotterell sugerează o explicaţie cu adevărat interesantă a fenomenului. Potrivit lui, pe lângă

98 COTTERELL M. Maurice - The Supergods (Superzeiî), MR, 1997, p. 32. (n.a.)

impacturile meteorice, există alte forţe cosmice capabile să modifice câmpul nostru magnetic: „Populaţia maya ştia că acest câmp magnetic al Soarelui se inversează în mod ciclic; şi aşa s-a întâmplat în anul 3113 î.Hr”. Ca urmare a acestei schimbări de polaritate a Soarelui, planetele din apropiere au suferit consecinţele şi, printre ele, Venus care, influenţată de Soare, s-a balansat până la un punct de înclinaţie ce a orientat polul planetei către Terra. Reflexul Soarelui asupra polului venusian a făcut ca planeta să strălucească mai mult decât de obicei, marcând începutul unei ere noi pentru civilizaţia maya: Naşterea lui Venus.

Deşi forţele solare au fost capabile să o deplaseze pe Venus, nu se pot 59 da asigurări că au făcut acelaşi lucru şi cu Terra. În orice caz, au putut s-o influenţeze într-un mod mai puţin dramatic, care a fost agravat de coliziunea descrisă de către Enoh, 37 de ani mai târziu.

Revelaţia zeilor în toate culturile antice a fost întotdeauna aceeaşi: sosirea Judecăţii de Apoi, a Apocalipsei, pentru care trebuie să fim pregătiţi. Într-adevăr, acest lucru este cert, dar, după cum am putut dovedi urmând verigile lanţului, nu dintr-o perspectivă religioasă.

Datele aduse ne-au oferit certitudinea unei tradiţii cosmice menite să păstreze stâlpii cunoaşterii tehnice şi ştiinţifice a civilizaţiei din care provenim. Originea acelei sau acelor entităţi culturale nu o constituie, după cum se credea, sumerienii sau egiptenii, ea ajungând mai în urmă în timp. Chiar înainte ca o cometă să împrăştie piesele puzzle-ului, în toamna anului 7640 î.Hr.

În 560 î.Hr., un filosof grec numit Solon a vizitat oraşul Sais. Acolo, un sacerdot bătrân şi înţelept i-a revelat unele dintre secretele cele mai bine păstrate ale tradiţiei Ţării Piramidelor:

„O, Solon, voi toţi (grecii) aveţi o minte tânără care nu păstrează vechile credinţe întemeiate pe o lungă tradiţie, nici cunoştinţele îngropate sub ninsorile timpului. Motivul este acesta. Au avut şi vor avea loc şi în viitor

multe şi diferite distrugeri ale speciei umane, cele mari prin foc şi apă, iar cele mărunte sunt din alte cauze nenumărate. Astfel este povestea, comună şi ea, din partea voastră de lume, cum că Faeton, fiul Soarelui, a împodobit carul tatălui său, dar nu a putut să-l conducă pe drumul pe care îl urma acesta, arzând totul la suprafaţa pământului şi fiind el însuşi distrus de rază. Această legendă pare a fi o fabulă; dar adevărul este că în ea se ascunde o deviere a corpurilor care se învârt pe cer în jurul Pământului şi o distrugere, care se petrece la intervale mari de timp, a lucrurilor de pe Pământ, din pricina unei conflagraţii mari... Orice înfăptuire măreaţă sau nobilă sau orice întâmplare neobişnuită în vreun fel care a ajuns să se petreacă, fie în regiunile voastre, fie aici sau în vreun loc despre care avem veşti, a fost consemnată în epocile trecute în catastife ce se păstrează în templele noastre; în timp ce, în cazul vostru şi în cel al altor popoare, viaţa (ajungând să fie) îmbogăţită cu alfabetul şi cu toate celelalte nevoi ale unei civilizaţii când, încă o dată, după perioada obişnuită de ani, torentele cerului au năvălit ca o epidemie, lăsându-i între voi doar pe cei necivilizaţi şi fără ştiinţă de carte. Şi astfel aţi început din nou precum copiii, fără să ştiţi nimic din ce exista în vechile timpuri aici sau chiar în propria voastră ţară... Pentru început, poporul tău îşi aminteşte doar de un potop, deşi înainte au existat multe altele; şi, în plus, nu ştii că cea mai nobilă şi neînfricată rasă din lume a trăit cândva în ţara ta. Tu şi toţi compatrioţii tăi vă trageţi dintr-o mică rămăşiţă a unei seminţii; dar nu ştiţi nimic despre ea, căci timp de multe generaţii, supravieţuitorii au pierit şi ei, fără să lase niciun cuvânt scris".

Nimeni nu pune la îndoială seriozitatea celui care trece drept unul dintre cei mai mari filosofi din toate timpurile. De aceea, se pare că există motive întemeiate pentru a ne baza pe faptul că bătrânul sacerdot egiptean a oferit informaţii demne de încredere; şi că povestea pe care a relatat-o învăţatului Solon a fost la fel de adevărată precum şi cele descrise în ea. Acest pasaj, originar din

Dialogurile lui Platon, *Timaios şi Critias* – unde, în treacăt fie spus, se menţionează şi legenda miticei Atlantide – evocă întâmplări pe care Enoh le strânsese deja în cronicile sale. Ce a făcut să germineze sămânţa civilizaţiei în Grecia? Au fost Supraveghetorii sau descendenţii lor, Giganţii?

În călătoria noastră prin timp şi spaţiu, am adus la cunoştinţă urmele acelei civilizaţii antediluviene, care, în urmă cu zece mii de ani, a dispărut sub cataclismul apocaliptic provocat de fragmentele unei comete. Aceste mărturii sunt materiale (obiecte neobişnuite, situri megalitice...); documente mitologice (Cart*ea lui Eno*h, *le*gendele tradiţiei orale...); şi lingvistice. Legat de acest ultim aspect, filologii au demonstrat că toate limbile planetei provin dintr-o limbă-mamă, pe care o numesc nostrati*căx. Ei bin*e, această limbă-mamă are peste zece mii de ani vechime, situă[99]n[100]du-se, de aceea, în contextul temporal în care s-a născut, s-a dezvoltat şi a dispărut acea misterioasă civilizaţie antediluviană. Se consideră că principala caracteristică ce defineşte orice grup social civilizat este scrierea. Din perioada glaciară europeană avem mărturii ale unei arte rupestre abstracte, în care unii dintre noi, cercetătorii, vedem vestigiile unui soi de protoscriere. Nu şti[101]m dacă locuitorii din această parte a lumii au inventat cu adevărat scrierea, cu mii de ani înaintea sumerienilor. Ceea ce pare într-adevăr destul de probabil este că au folosit respectivele semne cu acea intenţie. Este necesară, o dată pentru totdeauna, o cercetare de teren exhaustivă pe acele teritorii, precum cel

---

99 Robert Lomas spune, referitor la aceasta: Acum mai bine de 200 de ani, William Jones a descoperit că limba sanscrită este legată de cea greacă şi de cea latină, ceea ce a dus la identificarea unui grup de limbi cunoscut astăzi ca indo-european“. în acest grup încadrăm toate limbile vorbite, în prezent, în Europa şi în America, {n.a.)

100 In realitate, se estimează că are o vechime de 15 000 de ani. {n.a.)

101 Totuşi, poate că aceste presupuse „litere“ preistorice sunt reminiscenţele unui vechi cod scris, uitat deja. Petroglifele conţin o mare varietate de motive de acest fel. {n.a.)

galician, unde există mii de situri cu mesaje rupestre în aer liber. Arheologii ar trebui să se pună de acord pentru elaborarea unui corpus suficient de amplu al simbolisticii paleolitice, pentru a verifica şi a conchide definitiv dacă este vorba despre o scriere în adevăratul sens al cuvântului sau nu. Independent de aceasta, ceea ce apare ca evident este că petroglifele reprezintă un mijloc de comunicare simbolic, folosit din belşug de către locuitorii preistorici, din Paleolitic până în Neolitic. În privinţa fenomenului global, petroglifele galiciene, de exemplu, păstrează o legătură strânsă cu arta rupestră din regiunea franco-cantabrică. Aceste semne sunt analoge sau, cel puţin, remarcabil de asemănătoare limbajelor scrise, din Antichitate, care se întind de la Mediterana până în China. Aceste coincidenţe nu se datorează în niciun caz întâmplării, deşi pentru a respecta adevărul, doar un număr redus de semne de bază (vorbind despre cercuri, cruci sau cercuri concentrice) şi-ar putea avea explicaţia în psihologie. Probab[102]il, sistemele de scriere care au apărut în Mesopotamia în urmă cu aproximativ 5.000 de ani îşi datorează dezvoltarea unei serii de inovaţii ce ajung în timp până în Neolitic şi, încă şi mai în urmă, până într-o epocă atât de îndepărtată cum e Paleoliticul superior. Ei bin[103]e, şi dacă acest cod preistoric îşi are geneza în vremea limbii-mamă?

În încheiere, o ultimă idee. Caracterul distructiv al asteroizilor a pus în evidenţă slăbiciunea noastră în faţa impacturilor cosmice. Poate că acum, pentru prima dată în istorie, specia noastră este pregătită să facă faţă acestei

---

102 O vreme s-a crezut că acea corespondenţă dintre petroglifele galiciene şi cele de pe restul planetei îşi avea explicaţia în practicile magice ale şamanilor. Ca urmare a observaţiilor făcute de istoricii ruşi şi spanioli în ţinuturile Amazonului, sub influenţa anumitor droguri, creieml este capabil să elaboreze o reţea complexă de desene geometrice, precum cele gravate pe stâncile galiciene. Dar explicaţia nu pare satisfăcătoare, atunci când ne confruntăm cu desene mult mai complexe şi mai elaborate, (n.a.)

103 RUDGLEY, Richard — Los Pasos Lejanos (Paşii îndepărtaţi), Grijalbo, 2000, p. 125. {n.a.)

ameninţări. Deţinem tehnologia necesară pentru a ne asigura apărarea în faţa manifestărilor naturale atât de devastatoare[104].

De aceea, cred că cele mai puternice guverne ale arogantei noastre civilizaţii ar trebui să înceapă să ia mai în serios această provocare, recuperând figura Supraveghetorilor Cerului şi investind cele mai bune mijloace umane şi tehnice într-un program ştiinţific de apărare la scară mondială, având ca scop evitarea unui nou cataclism cosmic, care ne-ar scufunda în ignoranţă şi barbarie.

Să nu creăm o impresie greşită. Această reflecţie nu este cea caracteristică unui adept al catastrofismului atât de la modă, ci apare dintr-o apreciere realistă a Cosmosului în care supravieţuim. Nu ne putem permite să rămânem în continuare lipsiţi de apărare în faţa unor asemenea ameninţări. Societatea trebuie să înceapă să facă presiuni asupra guvernelor respective, dacă nu vrem ca civilizaţia noastră să devină următoarea Atlantidă; şi aceasta în cel mai bun caz. Să nu uităm ce s-a întâmplat cu dinozaurii. Şi anticii o ştiau, cunoaşterea Universului este cheia salvării noastre[105].

Epilog

UN TRECUT SURPRINZĂTOR

Omul de ştiinţă rus Velikovsky a lansat sintagma de „amnezie colectivă”, pentru a explica misterioasele pierderi ale cronicilor istorice de către civilizaţii întregi, de-a lungul secolelor[106]. După un cataclism devastator, erau puţini indivizi cu ştiinţă de carte care supravieţuiau şi, în consecinţă, devenea improbabil ca informaţiile

---

104 Evident, cu excepţia celor proprii mediului terestru, precum supervulcanii. Totuşi, prin această atitudine defensivă asigurăm evoluţia noastră ştiinţifică neîntreruptă timp de câteva mii de ani, care ar putea fi decisivi spre a găsi o soluţie pragmatică pentru cealaltă problemă, {n.a.)

105 Ca specie, desigur, (n.a.)

106 COTTERELL, Maurice — La revelación de los dioses mayas (Revelaţia zeilor maya), Madrid: Martínez Roca, 1997. (n.a.)

referitoare la civilizaţia lor dispărută să se transmită generaţiilor ulterioare cu vigoarea necesară, motiv pentru care erau asimilate şi transformate în limbajul miturilor şi al imaginarului popular. Una dintre aceste tradiţii a fost *Popol Vuh*, cartea sacră a civilizaţiei maya. Cu o vechime de circa 4.000 de ani, manuscrisul ne relatează forma în care zeii au creat fiinţa umană cu milioane de ani în urmă, mult mai departe în trecut de cât ne spune ştiinţa şi chiar Biblia.

A sosit apoi o vreme în care acele entităţi, capabile să iubească, să se reproducă şi să moară asemenea nouă, s-au răsculat – la rândul lor – împotriva creatorilor lor, ceea ce a declanşat furia de neoprit a acestora. Mânioşi, aceştia au întunecat cerul şi au stârnit o ploaie cosmică haotică, ce a distrus orice urmă de viaţă. *Potol Vuh* continuă spunându-ne că zeii au hotărât să mai dea o şansă omului, creându-l din nou. Astfel, planeta a fost iarăşi populată de o a doua umanitate. Pentru maya, această a doua umanitate suntem noi.

Trebuie să recunosc faptul că, la început, ideile despre vizitatorii cereşti sau simpla menţionare a Atlantidei îmi provocau o anumită aversiune. Din fericire, mi-am dat seama curând de eroarea pe care o presupunea o astfel de gândire. Evident, această carte nu este una ştiinţifică, nici nu se pretinde a fi, dar a făcut cunoscute argumente şi mărturii care nu sunt luate în considerare de o parte a ştiinţei ortodoxe. Înţeleg că acceptarea acestor elemente senzaţionale s-ar dovedi incomodă pentru oamenii de ştiinţă. Ei bine, acest comportament contribuie la o viziune fragmentară asupra trecutului; ceea ce, paradoxal, nu pare să îngrijoreze pe nimeni. Găsirea anumitor obiecte avansate din punct de vedere tehnologic în contexte istorice în care se presupune că omul era încă scufundat în întunericul ignoranţei ştiinţifice, alături de faptul că anumite civilizaţii antice stăpâneau matematica şi astronomia, ne poate duce pe un teren alunecos, oferind o imagine deformată asupra trecutului, văzând extratereştri unde, *w* în realitate, în anumite vestigii rupestre sunt fiinţe

umane împodobite cu măşti ritualice, sau zei provenind de pe alte sisteme planetare vizitându-i pe împăraţii Chinei antice în superbe nave spaţiale, poveşti care nu sunt decât rodul imaginaţiei umane. Deşi fac parte dintre aceia care cred că nu trebuie să excludem complet această ipoteză şocantă (să ne amintim de dogoni), trebuie să recunoaştem că cea mai mare parte dintre indiciile documentare şi mitologice ce par să descrie o prezenţă de origine extraterestră în trecut ar putea fi, în realitate, descrierea fiinţelor umane ce provin dintr-o civilizaţie avansată, care, copleşită în faţa iminenţei unui nou cataclism – precum cel descris de către Enoh – au întreprins dificila sarcină de a „predica" altor popoare, mai puţin dezvoltate aspectele generale ale „magiei" lor.

După cum semnala foarte bine Andrew Tomas, le datorăm mult mai mult predecesorilor noştri decât ne dăm seama, dar avem o datorie încă şi mai mare faţă de acei misterioşi purtători ai făcliei civilizaţiei, care şi-au împărtăşit cunoaşterea altor numeroase culturi pe care le-am menţionat în această carte şi care, precum piesele unui puzzle, au fost în mod deliberat ignoraţi, condamnaţi la tăcere.

A sosit momentul să refacem puzzle-ul trecutului nostru, cu piesele îndepărtate pe nedrept. Rezultatul global al acestei reconstituiri istorice mult mai oneste ne oferă o panoramă plină de aşteptări. Un scenariu în care civilizaţiile anterioare civilizaţiei noastre au pierit în faţa loviturilor date de natură. Aceste atacuri ciclice au clătinat lumea noastră şi viaţa pe care o conţinea, acum milioane de ani, şi vor continua să o facă. Anticii o ştiau, astfel ne indică tradiţiile şi miturile lor, şi acum o ştim şi noi. Ca civilizaţie avansată, înţelegem ce ni s-ar putea întâmpla, în ziua în care natura se va răscula împotriva noastră, sub oricare dintre manifestările sale apocaliptice. Stă în puterea noastră – după cum am arătat – să evităm cele mai rele efecte ale tragediilor la fel de danteşti precum cele sugerate în aceste pagini; în anumite cazuri, am putea evita chiar şi căderea meteoriţilor; de fapt, pentru prima

dată în istorie, dispunem de tehnologia necesară pentru a încerca acest lucru. Aceasta este cea mai valoroasă moştenire pe care ne-a lăsat-o acea civilizaţie-fantasmă la care fac referire Platon şi numeroase mituri universale: avertizarea că există cicluri apocaliptice în lumea noastră şi obligaţia – ca societate avansată – de a proteja şi de a transmite mai departe sămânţa civilizaţiei, atunci când aceasta va dispărea.

Bibliografie

ALFORD, F. Alan – *Los dioses del nuevo milenio*, Martínez Roca, 1997.

ARES, Nacho – *Egipto*, Edaf, 2001.

ARSUAGA, Juan L. / MARTINEZ, Ignacio – *La especie elegida*, Ediciones Temas de Hoy, 2000.

BAUVAL, Robert – *La Cámara Secreta*, Oberón, 2001.

BERGIER, Jacques – *El libro de lo inexplicable*, Plaza & Janés, 1972.

— *Los extraterrestres en la historia*, *Plaza & e Janés*, *1976*.

BÜRGIN, Luc – *Enigmas Arqueologicos*, Timun Mas, 2001.

CALLEJO, Jesús – *Fiestas Sagradas*, Edaf, 1999.

COTTERELL M. Maurice – *The Supergods*, 1997.

CHARPENTIER, Louis – *Os gigantes e os misterios das origens*, Círculo de Leitores, Lisabona, 1974.

CHARROUX, Robert – *El enigma de los Andes*, Plaza & Janés, 1974.

— *Nuestros antepasados Ios extraterrestres*, *Bruguera*, *1971*.

CHATELAIN, *Maurice – En busca de nuestros antepasados cósmicos*, *Martínez Roca*.

1983.

DÁNIKEN, Erich von – *La respuesta de los dioses*, Círculo de Leitores, 1977.

— *Profeta del Pasado*, Martínez Roca, 1979.

FLORESCANO, Enrique – *El mito de Quetzalcóalt*, Fondo de cultura económica.

1993.

GIRARD, Raphael – Historia de las civilizaciones antiquas de América, I, Ediciones Istmo, 1976.

GUÉNON, René – *Os símbolos da ciencia sagrada*, Pensamento, 1962.

HANCOCK, Graham – *Las huellas de los dioses*, Ediciones B, 1995.

KNIGHT C. & LOMAS, Robert – *Soñadores del Diluvio*, Oberón, 1999.

KOLOSIMO, Peter – *Civilizaciones del silencio*, Plaza & Janés, 1981.

LEROI, André – *Arte y grafismo en la Europa prehistórica*, Ediciones Istmo, 1983. LEWTN, Roger – *Evolución humana*, Salvat, 1993.

LÓPEZ ÁLVAREZ, José – *E*l *Enigma de las Pirámides*, Kier, 1970.

MAI MULŢI AUTOR!

— *O Confronto de Olhar*, Caminho, 1991.

*MARTÍNEZ, Tomé – E*l *Secreto de Compostela. Claves del camino cósmico de Santiago.*

Editura América Ibérica, 2002.

— *Galicia Secreta* – Corona Borealis, 2002.

NAPIER, Bill & CLUBE, Victor – *E*l *Înviemo Cósmico*, Alianza Editorial, 1995. PICHON, Charles-Jean – *E*l *Hombre y Ios Dioses*, Bruguera, 1973.

RENFREW, Colin – *El alba de la civilización*, Ediciones Istmo, 1973.

SAGAN, Cari – *La conexión cósmica*, Colección Muy Interesante, Barcelona, 1985. ¿5

STEIGER, Brad – Mundos Anteriores al Nuestro, Edaf, 1980.

STEMANN, Roy – *Visitantes extreterrestres*, Noguer, Barcelona. 1976.

TARADE, Guy – La pista de Los extraterrestres, Everest, 1987.

TEMPLE, Roben – *El misterio de Sirio*, Martínez Roca, 1982.

— El *Sol de Cristal, Oberón, 2000.*

TOMAS, Andrew – *No somos Ios primeros*, Plaza &

Janes, 1980. VILLARRUBIA MAUSO, Pablo – *Mistérios de Brasil*, Mercuryo, 1997. WAISBARD, Simone – *Las pistas de Nazca*, Plaza & Janes, 1980.

Alte titluri din colecţia Bestseller International

Preţ redus

Titlu 20%

A CINCEA FIOLĂ 10, 90 Ici 16,00 le

BIOGRAFII NECENZURATE ALE UNOR OAMENI CELEBRI 10, 00-leF 16,00 le

CELE MAI MARI SCANDALURI DIN ISTORIE 19,00 let16,00 le

CHE GUEVARA 24,00 lei 20,00 le

CLUBUL BILDERBERG 17, 90-lei14, 30 le

CONFESIUNILE UNUI ASASIN ECONOMIC 10,00 lei 16,00 le

CONFESIUNILE UNUI CAP AL MAFIEI 17,00 Ici 14, 30 le

CORUPŢIA MARILOR PUTERI – 17, 90-leF 14, 30 le

ENIGMA TUNGUSKA 17, 90 lei 14, 30 le

INDIA 19, 90 lei 16,00 le

LUMI OCULTE 10,00 Ici 16,00 le

MINCIUNI OFICIALE 17,00 lef 14, 30 le

NOSTRADAMUS 19, 90-leF 16,00 le

NOUA PARADIGMĂ A PIEŢELOR FINANCIARE 19, 90 let16,00 le

OPERAŢIUNEA WALKIRIA 10,00 loi 16,00 le

PRIMUL PACIENT 19, 90 lei 16,00 le

PRINŢESA DIANA: „MĂ VOR UCIDE” 17, 90 lei 14, 30 le

G PSIHOKILLERI 19, 90 lei 16,00 le

SECRETELE CHINEI 19, – 90-leF 16,00 le

SFÂRŞITUL PETROLULUI 24, 90-leF 20,00 le

VIEŢILE SECRETE ALE PREŞEDINŢILOR AMERICANI 10,00 lei 16,00 le

ZERO 19,00 lei 16,00 le

Ofertă în limita stocului disponib

www.*litera.ro*
EXPEDITOR:
Persoane juridice:
Instituţie
Persoană de contact.
Tel/Fax
CUI
Cod IBAN
Banca
Persoane fizice:
Nume
Prenume
CNP.
CR
CORESPONDENŢA RĂSPUNS Se taxează la destinaţie
DESTINATAR:
EDITURA LITERA INTERNAŢIONAL O.P. 53, C.P. 212.
Sector 4, BUCUREŞTI
Modalităţi de livrare:
1. Prin poştă livrarea este *gratuită*.
2. Prin curier livrarea este *gratuită* dacă valoarea facturii depăşeşte 500 de iei.
3. QAM o factură mai mică de 500 de lei, dar doresc livrarea prin curier.
La valoarea facturii se vor adăuga 5 lei pentru comenzile din Bucureşti şi 10 lei pentru comenzile din ţară.
Modalităţi de plată:
1. Ramburs, la livrarea prin poştă.
2. Prin bancă, în avans, h contul:
R018 BREL 0002 0.000 1551 0100 deschis la Libra Bank-Sucursala Băneasa
Modalităţi de comandă:
3 Mob: 0752 LITERA (0752.548.372)
CE Tel: 031.425.16.19 CEB Tel. /Fax: 031.425.15.20 Mail: comenzilitera.ro Poştă:

Completaţi cu majuscule rubrica EXPEDITOR.
Introduceţi talonul de comandă în cutia poştală.
www.litera.ro
Telefon
E-mail
Adresa de livrare:
Instituţie Adresă privată
Strada
Nr BI Se Et Ap.
Localitate
Judeţ/Sector.
Cod poştal
Interval orar pentru livrarea prin curier.
r